JULIE GARWOOD

Autoarea romanului de succes
TRANDAFIRI PENTRU EA

UN TRANDAFIR ALB

ONE WHITE ROSE

by Julie Garwood

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON

Julie Garwood

Un trandafir alb

Prolog

Demult, trăia o familie remarcabilă. Erau frații Clayborne, şi îi uneau legături mult mai puternice decît sîngele.

S-au cunoscut cînd erau mici şi trăiau pe stradă, în New York City. Sclavul fugar Adam, hoțul de buzunare Douglas, pistolarul Cole şi escrocul Travis au supraviețuit apărîndu-se unul pe altul de celelalte bande care făceau prăpăd prin oraş.

Cînd au găsit în gangul casei lor o fetiță abandonată, au jurat să-i asigure o viață mai bună şi au pornit spre vest.

În cele din urmă, s-au stabilit pe un teren căruia i-au spus Rosehill, în inima teritoriului Montana.

Singurile îndrumări pe care le-au primit în timp ce creşteau fetiţa au provenit din scrisorile mamei lui Adam, Rose. Ea a aflat despre copil din scrisorile pe care i le scriau din toată inima, căci acolo îşi destăinuiau temerile, speranţele şi visele, iar ea, în schimb, le-a dăruit, pe lîngă sfaturi, ceva ce niciodată nu mai avuseseră – iubirea şi îngăduinţa necondiţionate, de mamă.

În timp, fiecare a ajuns s-o considere propria lui Mama Rose.

După douăzeci de ani, Rose li s-a alăturat. Fiii şi fiica ei erau, în sfîrşit, mulţumiţi. Într-adevăr, sosirea sa a fost o ocazie de bucurie.

Fiica ei se măritase cu un om cumsecade şi aştepta primul copil, iar fiii ei deveniseră bărbaţi în toată firea, puternici şi onorabili, fiecare avînd succesele sale proprii. Dar Mama Rose nu era încă pe deplin satisfăcută.

Deveniseră prea adînciţi în obiceiurile lor de burlaci, ca să-i fie pe plac. Întrucît considera că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, nu-i mai rămăsese să facă decît un singur lucru.

Avea să se amestece în viaţa lor.

Vremea trandafirilor

Nu s-a-ntîmplat pe timp de iarnă grea
Iubirea noastră drum cînd şi-a ales;
La vremea trandafirilor era -
Trecînd în cale, proaspeți i-am cules!

Nicicînd acel soroc nu s-a-ncruntat
La-ndrăgostiții cei fără de pată:
O, nu – căci lumea s-a încununat
Cu flori, cînd ne-ntîlnirăm prima dată!

Thomas Hood (1798-1845)

Capitolul 1

Femeiuşca avea probleme. Probleme mari. Nimeni, bărbat sau femeie, nu-l ameninţa cu puşca pe Douglas Clayborne, fără să suporte consecinţele, şi imediat ce reuşea să-i smulgă arma, avea să i-o şi spună.

Mai întîi, trebuia s-o scoată din grajd, cu şoşele, cu momele, la lumină. Plănuia să vorbească fără încetare, pînă cînd se apropia de ea îndeajuns ca s-o ia prin surprindere. Apoi, urma să-i smulgă puşca din mîini, s-o descarce şi s-o frîngă naibii pe genunchi. Doar dacă nu cumva era un Winchester. Atunci, avea de gînd s-o păstreze.

Acum, abia dacă putea s-o vadă. Stătea ghemuită dincolo de poartă, învăluită în umbre,

cu țeava puștii rezemată pe stinghia de sus. O lampă cu kerosen era agățată pe un stîlp din partea opusă a hambarului, dar dădea suficientă lumină pentru ca Douglas să vadă prea mult din locul unde stătea, mutîndu-se de pe un picior pe altul, la cîțiva pași de ușă. O ploaie torențială îi biciuia spatele. Era ud leoarcă, la fel ca Brutus, calul lui rotat. Trebuia să-i scoată șaua și să-l șteargă cît mai repede cu putință, dar una era ce voia el, și alta ce-avea să-l lase femeia să facă.

Un fulger lumină intrarea, urmat de un tunet răsunător. Brutus se ridică pe picioarele de dinapoi, scoțînd un fornăit zgomotos, și aruncă din cap. Era clar că se săturase de ploaie la fel de mult ca Douglas. Acesta rămase cu atenția spre pușcă, în timp ce încerca să liniștească animalul, promițîndu-i în șoaptă că totul avea să fie bine.

– Ești Isabel Grant?

Femeia răspunse cu un geamăt scăzut, gutural. Douglas se gîndi că poate tonul lui aspru o speriase, și tocmai se pregătea să repete întrebarea, mai calm, cînd o auzi gîfîind. La început, crezu că se înșelase, dar zgomotul deveni mai puternic. Gîfîia în toată regula, iar asta n-avea nici un sens.

Femeia nu-şi clintise nici un muşchi de cînd intrase el în hambar, aşa că n-avea cum să gîfîie de efort. Aşteptă ca gîfîitul să se potolească, înainte de a o întreba din nou:

– Eşti nevasta lui Parker Grant?

– Ştii cine sînt. Pleacă de-aici sau te-mpuşc. Şi lasă uşa deschisă. Vreau să te văd cum pleci.

– Cucoană, eu cu bărbatul dumitale am treabă. Dacă ai bunătatea să-mi spui unde e, mă duc să vorbesc cu el. Nu ţi-a spus că urma să vin încoace? Mă cheamă...

Femeia îl întrerupse, cu un strigăt:

– Puţin îmi pasă cum te cheamă! Eşti unul dintre oamenii lui Boyle, şi asta-i tot ce-mi trebuie să ştiu. Pleacă de-aici!

Panica din vocea ei îl frustra îngrozitor.

– N-ai de ce să te tulburi. Plec. Vrei să-i spui soţului dumitale că Douglas Clayborne îl aşteaptă în oraş ca să-i dea restul de bani pentru arab? Mai întîi va trebui să văd animalul. Poţi să ţii minte toate astea?

– Ţi-a vîndut un cal?

– Da. Mi-a vîndut un armăsar arab, acum două luni.

– Minţi! ţipă ea. Parker nu l-ar fi vîndut pe nici unul dintre arabii mei!

Douglas n-avea chef să stea la discuții cu ea.

– Am hîrtiile, ca dovadă. Spune-i numai, şi atît, bine?

– Ai cumpărat un cal pe care nu l-ai văzut niciodată?

– L-a văzut fratele meu, îi explică el. Iar judecata lui e la fel de bună ca şi a mea.

Femeia izbucni în lacrimi. Douglas făcu un pas spre ea, înainte de a-şi da seama că, de fapt, se gîndea s-o mîngîie, apoi se opri brusc.

– Îmi pare foarte rău că bărbatul dumitale nu ți-a spus despre cal.

– O, Doamne, te rog, nu acum...

Începu să gîfîie din nou. Ce mama dracului se întîmpla cu ea? Douglas ştia că era ceva în neregulă şi presimțea că plîngea din cauza soțului ei. Omul ar fi trebuit să-i spună despre cal. Totuşi, purtarea ei era cam trasă de păr.

Se gîndi să spună ceva care s-o ajute să se mai liniştească.

– Sînt sigur că toate perechile căsătorite mai au şi greutăți din cînd în cînd. Probabil că bărbatul dumitale a avut motive temeinice să vîndă armăsarul, şi poate că era atît de ocupat, încît a uitat să-ți spună. Asta-i tot.

Gîfîitul deveni mai sonor, înainte de a înceta. Apoi, femeia scoase un scîncet gros, din gît. Sunetul îi amintea lui Douglas de un animal rănit. Voia să plece, dar ştia că n-o putea lăsa aşa, dacă avea necazuri... Şi unde era bunul Parker, la urma urmei?

– N-ar trebui să se întîmple asta! strigă ea.

– Ce n-ar trebui să se întîmple?

– Pleacă!

Douglas era destul de încăpățînat ca să rămînă pe loc.

– Nu plec pînă nu-mi spui cine e Boyle. Ți-a făcut ceva? Pari să te chinuieşti foarte rău.

Instinctiv, Isabel reacționă la îngrijorarea din glasul lui.

– Nu lucrezi pentru Boyle?

– Nu.

– Dovedeşte-mi.

– Nu ți-o pot dovedi fără să-ți arăt scrisoarea de la bărbatul dumitale şi hîrtia pe care a semnat-o.

– Stai pe loc.

Întrucît nici nu se clintise, Douglas nu înțelegea de ce trebuia să strige la el.

– Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat.

– S-au întîmplat multe.

– Ar fi bine să vorbeşti mai desluşit.

– E pe drum, şi e mult prea devreme. Nu înțelegi? Cred c-am greşit ceva. O, Doamne, te rog, fă să nu vină încă...

– Cine vine?

Aruncă o privire nervoasă înapoi, mijindu-şi ochii în noapte. Probabil vorbea despre Boyle, cine parascovenia mă-sii o mai fi fost şi ăla.

– Copilul! țipă ea. Simt încă o contracție.

Douglas avu senzația că primise un pumn în stomac.

– Trebuie să naşti? *Acum?*

– Da.

– Auleo, cucoană, să nu faci asta.

Nu-şi dădu seama cît de prosteşte sunau cuvintele lui, pînă cînd Isabel i-o spuse, printre scîncete. Capul lui Douglas se ridică brusc.

– Ai dureri acum?

– Da... gemu ea prelung.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ia-ți degetul de pe trăgaci şi pune puşca jos.

Isabel nu înțelegea ce-i spunea. Contracția se întețea cu o intensitate atît de chinuitoare, încît abia se mai ținea pe picioare.

Închise strîns ochii şi-şi încleştă dinții, în timp ce aştepta ca durerea să înceteze. Îşi dădu seama de greşeală imediat ce deschise iar ochii – dar era prea tîrziu. Străinul dispăruse.

Totuşi, nu ieşise din hambar. Calul lui era tot lîngă uşă. Dintr-o dată, puşca îi fu smulsă din mîini. Cu un ţipăt de spaimă, Isabel se retrase în boxă, aşteptîndu-l s-o atace.

Toate începură să se întîmple cu încetinitorul. Poarta se deschise scîrţîind, dar pentru ea sunetul părea un ţipăt pătrunzător, nesfîrşit.

Străinul, un bărbat înalt şi musculos, care părea să ocupe tot spaţiul din boxă, venea spre ea.

Avea părul şi ochii închişi la culoare, şi o expresie furioasă... şi, o, Doamne, nu voia s-o ucidă încă. I-ar fi murit copilul în pîntec.

Mintea ei pur şi simplu nu putea să mai suporte. Trase adînc aer în piept, pregătindu-se să răcnească, ştiind că, odată ce începea, în veci nu s-ar mai fi putut opri.

Te rog, Doamne, înţelege. Nu mai pot... Nu pot... nu pot...

Fără o vorbă, Douglas o trase înapoi din pragul nebuniei. Nu făcu decît să-i dea puşca din nou.

– Şi acum, ascultă-mă, îi ordonă el. Vreau să laşi în pace copilul ăsta, acum.

După ce-i dădu acest ordin aspru şi iraţional, se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă.

– Pleci?

– Nu, nu plec. Mut felinarul, ca să văd ce fac. Dacă eşti pe cale să naşti, ce cauți în grajd? N-ar trebui să fii în pat?

Isabel începu să gîfîie iar. Sunetul îi trimitea lui Douglas fiori pe şira spinării.

– Ți-am cerut să încetezi. Copilul nu se poate naşte acum, aşa că las-o baltă.

Contracția veni, trecu, iar Isabel îi spuse lui Douglas că era un idiot.

În sinea lui, îi dădu dreptate.

– Nu vreau să faci treaba asta pînă nu-l găsesc pe soțul dumitale.

– Nu anume o fac.

– Unde-i Parker?

– Nu-i aici.

Douglas lăsă să-i scape o înjurătură.

– Bănuiam eu că aveai să-mi spui asta. Grozav moment şi-a ales să umble creanga.

– De ce eşti aşa de furios pe mine? N-am să te împuşc.

Nu era furios, era speriat. Ajutase nenumărate animale să fete, dar niciodată nu avusese de-a face cu o femeie în durerile facerii şi nu-i ardea să se ocupe de Isabella. Da da, se temea, ba bine că nu – dar avea destulă minte ca să nu-i spună.

– Nu sînt furios, spuse el. M-ai luat doar

prin surprindere, atîta. Am să te ajut să te întorci în casă, iar apoi mă voi duce după doctor.

Se rugă la Dumnezeu ca Isabel să nu-i spună că în oraş nu era nici un medic.

– Nu poate veni aici.

În sfîrşit, Douglas agăţă felinarul pe stîlpul de lîngă boxă.

Se întoarse şi, pentru prima dată, o văzu limpede pe Isabel. Era o femeie atrăgătoare, chiar şi cu faţa schimonosită de durere. Avea pistrui pe rădăcina nasului, iar lui Douglas îi plăcuseră întotdeauna femeile pistruiate.

Şi părul roşcat îi plăcuse întotdeauna, iar al ei era de un roşu-închis, care în lumină strălucea ca focul. Era căsătorită, îşi aminti el, aşa că n-ar fi trebuit să-i pese de felul cum arăta. Şi totuşi, faptele rămîneau fapte. Isabel Grant era o femeie foarte arătoasă.

Mai era şi mare cît o casă. Acest lucru îl ajută să-şi vină în fire.

– De ce nu poate să vină aici doctorul?

– N-o să-l lase Sam Boyle. Doctorul Simpson a fost aici o dată, cînd mie mi-era rău şi nu puteam merge să-l consult, iar Boyle i-a spus că-l omoară dacă mai vine la mine. Şi o s-o facă, adăugă ea, în şoaptă. E un om îngrozitor. Oraşul şi toţi cei de-acolo îi aparţin. Oamenii

sînt cumsecade, dar fac tot ceea ce le spune Boyle, de frică. Nu pot să-i condamn. Şi mie mi-e frică de el.

– Ce are Boyle cu dumneata şi cu Parker?

– Ferma lui e lîngă a noastră, şi vrea să se extindă, pentru ca vitele lui să aibă mai multă păşune. I-a oferit lui Parker bani, dar nu era decît o nimica toată, pe lîngă cît a plătit soţul meu pentru fermă. Şi, oricum, n-ar fi vîndut-o pentru nimic în lume. E casa noastră, visul nostru...

– Isabel, unde e Parker acum?

Imediat ce-i văzu lacrimile din ochi, ghici răspunsul.

– A murit, nu-i aşa?

– Da. E înmormîntat pe colina din spatele hambarului. Cineva l-a împuşcat în spate.

– Boyle?

– Sigur.

Douglas se rezemă de stîlp, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptînd-o să-şi revină. Cu spatele proptit de perete, Isabel îşi lăsă capul în piept.

Dintr-o dată, simţea că nu se mai putea ţine pe picioare de oboseală. După ce mai aşteptă un minut, Douglas reîncepu s-o descoasă:

– Şeriful a făcut cercetări?

– În Sweet Creek nu mai există şerif. Probabil că Boyle l-a alungat înainte ca Parker şi cu mine să venim aici.

– Şi nimeni nu vrea să-i ia locul, cred.

– Dumneata ai vrea?

Ştergînd-şi o lacrimă de pe obraz, Isabel îşi ridică privirea spre el.

– Doctorul Simpson mi-a spus că Sweet Creek a fost un orăşel liniştit. El şi soţia lui sînt prietenii mei, adăugă ea. Amîndoi încearcă să mă ajute.

– Cum?

– Au trimis telegrame şi scrisori în toate oraşele din jur, ca să ceară ajutor. Ultima dată cînd l-am văzut pe doctor, mi-a spus că auzise despre un magistrat S.U.A. în regiune. Credea că era răspunsul la rugăciunile noastre. Încă nu-l putuse găsi, dar era sigur că avea să vină, dacă afla cîte legi încălcase Boyle. Încerc să nu-mi pierd speranţa, adăugă ea. Boyle are cel puţin douăzeci de oameni care lucrează pentru el şi cred că ar fi nevoie de o armată de magistraţi ca să-l învingă.

– Sînt sigur că există o cale ca să...

Dar se opri la mijlocul frazei, căci tocmai îşi dăduse seama că trecuseră cîteva minute de cînd Isabel nu mai gîfîia.

– Ţi-au trecut durerile?

Păru surprinsă. Îşi duse mîna la pîntecul proeminent şi zîmbi.

– Da, mi-au trecut. Au trecut de tot.

Slavă Domnului, îşi spuse el.

– Eşti complet singură aici? Nu te uita aşa la mine, Isabel. De-acuma, trebuie să-ţi fi dat seama că nu lucrez pentru Boyle.

Încet, Isabel dădu din cap.

– M-am învăţat să fiu foarte neîncrezătoare. Sînt singură de mult timp.

Douglas încercă să nu arate cît de impresionat era.

O femeie în ultimele luni de sarcină ar fi trebuit să aibă în jur oameni care s-o îngrijească. În suflet începea să-i fiarbă furia.

– S-a ocupat de tine cineva din oraş?

– Domnule Clayborne, nu cred...

– Douglas, o corectă el.

– Douglas, nu cred că înţelegi în ce situaţie gravă sînt. Boyle a blocat drumul. Nimeni nu intră aici fără încuviinţarea lui.

Douglas zîmbi.

– Eu am trecut.

Revelaţia faptului că trecuse într-adevăr o făcu să zîmbească din nou. Ciudat, dar începea şi să se simtă mai stăpînă pe sine.

– Oamenii lui Boyle trebuie să se fi dus acasă imediat ce a început ploaia. Cred că se întorc la ferma lui în fiecare seară cînd se întunecă, dar nu pot fi sigur.

Isabel se desprinse de perete, scuturîndu-şi fusta de praf, şi deodată simţi că i se înmuiau picioarele.

Îl privi îngrozită şi se rezemă din nou de perete, ca să nu cadă în genunchi, întorcîndu-şi capul în timp ce-i explica în şoaptă ce se întîmplase.

Părea speriată şi ruşinată. Douglas veni imediat lîngă ea şi-i puse o mînă pe umăr, încercînd s-o liniştească.

– E-n regulă. Tot trebuia să se rupă.

Încerca să pară cît mai cunoscător. În realitate, rezumase într-o singură propoziţie tot ceea ce ştia despre naşteri.

– E ceva în neregulă. Copilul n-ar trebui să se nască decît peste trei, patru săptămîni. O, Doamne, numai eu sînt de vină. Nu trebuia să frec podelele şi să spăl rufele ieri, dar toate erau atît de murdare şi voiam să am o ocupaţie, ca să nu mă gîndesc că va trebui să nasc singură. Nu trebuia...

– Sînt sigur că n-ai făcut nimic rău, o întrerupse el. Nu te mai învinui singură. Unii copii se

hotărăsc să se nască mai devreme. Asta-i tot.

– Crezi că...

– Nu din cauza ta s-a întîmplat, insistă el. Copilul le ştie pe-ale lui, şi chiar dacă ai fi stat în pat, tot ți s-ar fi rupt apa. Sînt sigur.

Părea să ştie ce spunea, iar Isabel încercă să nu se mai simtă vinovată.

– Cred că am să nasc în noaptea asta.

– Într-adevăr, confirmă el.

– E ciudat. Nu mă mai doare.

Acum vorbeau amîndoi în şoaptă. Douglas încerca să țină seama de sentimentele ei. Isabel încerca să-şi învingă stînjeneala.

Omul acela era complet străin şi, o, Doamne, cît şi-ar fi dorit să fi fost urît şi bătrîn...! Dar nu era aşa. Era tînăr şi extrem de chipeş. Ştia că probabil ar fi murit de ruşine dacă-l lăsa s-o ajute să nască, pentru că ar fi trebuit s-o dezbrace de haine şi să vadă...

– Isabel, ai de gînd să nu te mai ascunzi de mine? Trebuie să fii practică. Haide, o îmbie el, uită-te la mine.

Isabel avu nevoie de un minut încheiat ca să-şi adune curajul. Obrajii îi ardeau de ruşine.

– Ai să fii practică, repetă el, luînd-o în brațe.

– Ce faci?

– Te duc înapoi în casă. Cuprinde-mă cu brațele.

Acum stăteau ochi în ochi. Douglas îi privea pistruii. Ea se uita în tavan.

– E aşa de penibil... şopti.

– Nu cred pe copil îl interesează dacă mama lui se simte penibil sau nu.

O scoase din boxă, se opri să rezeme puşca de stîlp, apoi îşi continuă drumul spre uşă.

– Ai grijă, îi spuse Isabel. Puşca e încărcată. Putea să se descarce, cînd...

– Am descărcat-o eu.

Fu atît de surprinsă încît îl privi în ochi.

– Cînd?

– Înainte de a ți-o da înapoi. Acum n-ai să-ncepi să te agiți din nou, nu?

– Nu, dar va trebui să mă laşi jos un minut. Trebuie să mă ocup mai întîi de Pegasus.

– Vorbeşti despre armăsar?

– Da.

– Nu eşti în stare să te apropii de el.

– Nu înțelegi. S-a tăiat la piciorul stîng dinapoi şi trebuie să-i curăț rana pînă nu se infectează. N-o să dureze mult.

– Am eu grijă de el.

– Ştii ce să faci?

– A, da. Mă pricep foarte bine la cai.

O simți relaxîndu-se în brațele lui.

– Douglas?

– Da?

– Şi la femei te pricepi. Mă întrebam...

– Da...?

– În legătură cu naşterea. Ai ajutat vreodată o femeie să nască?

Douglas se hotărî s-o linişească, ocolind răspunsul.

– Am puțină experiență.

Cu caii, adăugă în sinea lui.

– Vei şti ce să faci dacă se întîmplă ceva?

– N-o să se întîmple nimic rău.

Tonul lui autoritar nu lăsa loc pentru nici o îndoială.

– Ştiu că ți-e frică şi te simți singură...

– Nu sînt singură... O, Doamne, n-ai să mă părăseşti, nu-i aşa?

– Nu te agita. Nu plec nicăieri.

Isabel oftă uşor şi-şi rezemă capul sub bărbia lui, imediat ce Douglas ieşi din hambar. Continua să plouă cu găleata, iar Douglas regretă că nu avea cu ce s-o acopere.

Cabana de bîrne se afla la vreoi cincizeci de iarzi distanță şi, pînă ajunseră la uşă, Isabel se udă la fel de tare ca el. În cabană ardea

doar un felinar. Atmosfera era caldă şi primitoare, dar Douglas remarcă în primul rînd mirosul de trandafiri care umplea aerul.

În dreapta intrării se afla o masă prelungă acoperită cu o faţă de masă albă cu pătrăţele galbene, iar în mijlocul ei stătea o vază de cristal plină cu cel puţin o duzină de trandafiri albi înfloriţi. Era clar că Isabel încercase să aducă frumuseţe şi bucurie în realitatea crudă a vieţii ei, iar acel gest simplu şi feminin făcu să i se strîngă inima pentru ea.

Interiorul cabanei era imaculat. Un şemineu de piatră stătea faţă-n faţă cu uşa, iar pe consolă se înşirau cîteva fotografii în rame de argint.

Un balansoar cu o pernă îmbrăcată în aceeaşi pînză ca a feţei de masă fusese plasat în stînga căminului, iar în partea cealaltă se afla un scaun de lemn cu spătar înalt şi picioare subţiri. Două andrele ieşeau dintr-un ghem de tort vişiniu pus pe tăblia pentru picioare, iar firele lungi se încolăceau în jos spre covorul cusut din petice multicolore.

– E foarte frumos aici, remarcă Douglas.

– Mulţumesc. Aş dori să am o bucătărie mai spaţioasă. Am întins perdeaua ca s-o despart de camera mare. E aşa o înghesuială... Voiam

să fac curat după ce terminam în hambar.

– Nu-ți face griji.

– Ai observat trandafirii? Nu-i aşa că-s frumoşi? Lîngă liziera din spatele cîmpiei cresc trandafiri sălbatici. Parker a sădit mai mulți pe lîngă casă, dar încă n-au prins rădăcini.

Firea practică a lui Douglas se afirmă din nou.

– Nu trebuia să te duci singură. Ai fi putut să cazi.

– Mi-a făcut plăcere să-i aduc în casă, şi sînt sigură că mişcarea mi-a făcut bine. Nu suport să stau închisă-n casă toată ziua. Te rog, lasă-mă jos. Acum mă simt bine.

Douglas se conformă, dar continuă s-o țină de braț pînă se asigură că stătea bine pe picioare.

– Cu ce te pot ajuta?

– Vrei să aprinzi focul? Am pus lemnele în vatră, dar voiam să-l aprind abia după ce mă întorceam din hambar.

– Ai adus lemnele în casă?

– Eu sînt de vină că nasc mai devreme, nu-i aşa? Am adus lemnele de pe deal, azi-dimineață. Iar după-amiază m-am dus să mai iau. Noaptea se face atît de frig şi umed... Nu m-am gîndit, iar acum copilul o să...

Douglas o întrerupse înainte să se ambaleze din nou.

– Calmează-te, Isabel. Multe femei muncesc pînă înainte de naştere. Eram îngrijorat doar ca nu cumva să cazi. Atîta tot.

– Atunci, de ce-ai spus...

– Să nu cazi, repetă el. Numai la asta m-am gîndit. N-ai căzut, deci nu s-a întîmplat nimic rău. Şi acum, nu-ţi mai face griji.

Isabel dădu din cap şi vru s-o ia din loc. Douglas o prinse de braţ, îi spuse să se rezeme de el şi începu s-o conducă încet.

– O să dureze o oră pînă ajung în dormitor, dacă te mai porţi cu mine ca şi cum aş fi o invalidă.

Luîndu-i-o înainte, Douglas deschise uşa. Înăuntru era întuneric beznă.

– Nu te mişca pînă aduc felinarul. Nu vreau să...

– Să cad? Pari să te temi îngrozitor de mult de posibilitatea asta.

– Nu vreau să te jignesc, dar ai o burtă atît de mare, încît n-ai cum să-ţi vezi picioarele. E normal să mă tem să nu cazi.

Isabel rîse. De mult n-o mai făcuse.

– Trebuie să-ţi scoţi hainele ude, îi aminti el.

– Pe scrinul din dreapta sînt două lumînări.

Douglas se bucură că avea ceva de făcut. Se simțea stînjenit şi complet în afara elementului său. Nu-şi dădu seama că mîinile-i tremurau pînă cînd încercă să aprindă lumînările. Fu nevoit să încerce de trei ori înainte de a reuşi. Cînd se întoarse, Isabel ridica deja cuvertura colorată de pe pat.

– Eşti leoarcă. Trebuie neapărat să scoți de pe tine hainele ude înainte de a mai face şi altceva, insistă el.

– Dar tu? Ai haine de schimb la tine?

– În coburi. Dacă n-ai nevoie de ajutor, mă duc să aprind focul; pe urmă, am să mă întorc în hambar să văd de cai. Ai tăi au mîncat?

– Da, răspunse ea. Să ai grijă cu Pegasus. Nu-i plac străinii.

Privi în podea, cu mîinile împreunate. Cînd Douglas se întoarse să iasă, îl strigă:

– Ai să te întorci, nu-i aşa?

Începuse să se agite din nou. Ultimul lucru pe care-l dorea era să rămînă iar singură. Douglas presimțea că-i aştepta o noapte grea, şi voia ca Isabel să-şi păstreze puterile pentru eforturile mai importante care o aşteptau.

– Va trebui să ai încredere în mine.

– Da... Am să-ncerc.

Încă mai părea speriată. Douglas se re-

zemă de tocul uşii, încercînd să găsească ceva de spus care s-o convingă că n-avea s-o abandoneze.

– Se face tîrziu, spuse ea.

Desprinzîndu-se de uşă, Douglas se apropie.

– Vrei să-mi faci o favoare?

– Da.

Îşi scoase din buzunar ceasul de aur, îl desprinse de pe lanţ şi i-l dădu. Lanţul rămase legănîndu-i-se între degete.

– Ăsta-i cel mai de preţ lucru al meu. Mi l-a dat Mama Rose, şi nu vreau să i se întîmple nimic. Pegasus ar putea să dea cu copita, sau s-ar putea să-l scap eu, în timp ce-mi şterg rotatul. Pune-mi-l bine.

– A, da, o să am mare grijă de el.

Imediat ce Douglas ieşi din cameră, Isabel îşi lipi ceasul de inimă şi închise ochii. Ea şi copilul ei erau din nou în siguranţă – şi, pentru prima oară de multă vreme, Isabel se simţea calmă şi stăpînă pe sine.

Capitolul 2

Îşi ieşise din minți complet. Şi nu-i păsa. Ştia că-şi pierdea ultimele fărîme ale controlului şi, undeva în străfundurile minții ei, pîndea conştiința faptului că nu se purta rezonabil. Nici de asta nu-i păsa.

Voia să moară. Era o laşitate, dar n-avea chef să se simtă vinovată. Moartea ar fi fost o scăpare binevenită de durerile infernale pe care le îndura – şi, în faza aceea, cînd junghiurile sfîşietoare se succedau unul după altul, la nesfîrşit, moartea era singura la care o mai interesa să se gîndească.

Douglas îi spunea întruna că totul avea să fie bine, iar Isabel conchise că mai voia să rămînă vie doar atîta timp cît să-l omoare. Cum

îşi permitea să fie atît de calm şi raţional? Ce ştia el? Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, şi în ceea ce-o privea pe ea, numai a lui era vina pentru chinurile prin care trecea.

– Nu vreau să mai continui, Douglas. Auzi ce-ţi spun? Nu vreau să mai continui.

Nu şoptise – mugise.

– Încă doar cîteva minute, Isabel, îi promise el, într-o şoaptă liniştitoare.

– Vedea-te-aş mort.

Pe toţi sfinţii, Douglas ar fi dat orice ca să-i facă hatîrul. Detesta faptul că trebuia s-o vadă chinuindu-se aşa. Se simţea neputincios, nepriceput şi atît de-al dracului de speriat, încît nici nu se putea gîndi ce să facă.

În aparenţă, se arăta stoic, dar nu era deloc sigur cît timp mai putea continua cu prefăcătoria. Din clipă-n clipă, Isabel avea să observe cum îi tremurau mîinile. Şi atunci, probabil că urma să se sperie din nou. Prefera de-o mie de ori s-o vadă furioasă decît speriată, iar dacă se simţea mai bine răcnind sudălmi la el, n-avea de gînd s-o oprească. Isabel răsturnă involuntar ligheanul cu apă, cînd aruncă prosopul umed pe care Douglas i-l aplicase pe frunte.

– Dacă ai fi un gentleman, ai face ce-ţi cer eu.

– Isabel, nici nu mă gîndesc să te pocnesc în cap.

– Doar un pumn uşor, în bărbie. Am nevoie de odihnă.

Douglas clătină din cap.

Începu să plîngă.

– De cînd o tot ţine aşa? Spune-mi, de cît timp?

– De şase ore, doar.

– De şase ore, *doar?* Te urăsc, Douglas Clayborne.

– Ştiu că mă urăşti, Isabel.

– Nu mai suport.

– Contracţiile sînt mai dese. În curînd, îţi vei ţine copilaşul în braţe.

– N-am nevoie de nici un copilaş! strigă ea. M-am hotărît, Douglas!

– Bine, Isabel. Nu e nevoie să naşti copilaşul.

– Mulţumesc.

Isabel se opri din plîns şi închise ochii. Îi ceru iertare pentru toate epitetele spurcate pe care i le aruncase în faţă. Douglas socoti că-i mai rămăseseră cîteva minute ca să şteargă apa de pe jos şi să mai aducă prosoape, înainte de următoarea serie de contracţii. Tocmai închidea uşa după el, cînd Isabel îl strigă:

– Las-o deschisă, ca să m-auzi.

Glumea, pesemne. Strigase destul de tare ca s-o audă jumătate din statul Montana. Încă-i mai țiuiau urechile de la ultimul ei răget, dar nu credea că ar fi fost cel mai inspirat lucru să i-o spună.

Aşa că acceptă. Cu vreo trei ore în urmă, învățase că nu era bine să contrazică o femeie în chinurile facerii. Toate încercările de a o face să fie rezonabilă se dovediseră imposibile. O, da, îi era mult mai uşor să fie de acord cu tot ce spunea, indiferent cît era de deplasat.

Douglas duse castronul de porțelan în alcovul cu perdea pe care Isabel îl folosea drept bucătărie, luă un vraf de prosoape curate şi se întoarse. Tocmai trecuse de vatră, cînd în sfîrşit înțelese realitatea. Trebuia să moşească un copil.

Simți podeaua clătinîndu-i-se sub picioare. Scăpă prosoapele din mîini şi se rezemă de perete. Îndoit de mijloc, îşi rezemă mîinile pe genunchi şi închise ochii, încercînd cu disperare să facă față inevitabilului.

Fratele lui, Cole, îl învățase o şmecherie pe care s-o folosească atunci cînd se pregătea pentru un schimb de focuri. Cole îi spusese să se gîndească la tot ce putea fi mai rău, să se

transpună drept în vîltoare, iar apoi să-şi imagineze că învingea. Douglas considerase întotdeauna că acest joc al imaginației era o pierdere de timp, dar acum era tot ce-i mai rămăsese, şi se hotărî să facă o încercare.

Pot face asta. Ba, pe dracu'. Nu-s în stare. Ba nu, nu, n-o să fie prea rău, şi pot să mă descurc. În regulă, stau în fața Tavernei lui Rommy din Hammond. Cinci... ba nu, cinci ucigaşi însetați de sînge mă aşteaptă să intru. N-am încotro. Trebuie să intru. Ştiu şi sînt gata. Ştiu că toți ticăloşii au pistoalele în mîini, cu cocoaşele trase. Totuşi, pot să-i învinq. Pe cinci am să-i dobor cu pistolul din mîna stîngă, iar pe ceilalți cinci, cu cel din dreapta, în timp ce mă arunc la adăpost. O să meargă lins-prelins ca un pahar de whisky pe gît. Mda, pot să-i rad, ba bine că nu.

Trase adînc aer în piept. *Şi-s la fel de sigur că pot să moşesc şi plodul ăsta.*

Jocul lui Cole nu mergea. Douglas înghițea aerul şi-l sufla afară tot mai repede.

Isabel tocmai simțea începutul unei noi contracții. Se anunța una năprasnică. Închise strîns ochii, pregătindu-se, şi era gata să strige după Douglas, cînd auzi un zgomot ciudat. Se părea că cineva respira greu, de parcă ar fi alergat

cale de-o poştă. Douglas? Nu, nu putea fi Douglas. Dumnezeule mare, acum avea năluciri. În sfîrşit, se întîmplase; i-o luase mintea razna.

Contracția slăbi, în timp ce Isabel era distrasă cu alte gînduri. Peste cîteva secunde, îi atrase din nou atenția, cu înverşunare. Avea senzația că trupul îi era sfîrtecat în mii de bucăți, iar în timp ce spasmul se întețea, scîncetele i se transformară într-un urlet sfîşietor.

Dintr-o dată, Douglas apăru lîngă ea. O cuprinse cu brațele pe de umeri, ridicînd-o la piept.

– Ține-te de mine, dulceață. Ține-te strîns pînă trece.

Cînd contracțiile încetară, Isabel suspina. Imediat, începu o nouă serie.

– E timpul, Douglas. Vine copilul.

Avea dreptate. Peste zece minute, Douglas îl ținea în brațe pe fiul ei. Copilul avea membre lungi, era palid ca moartea şi atît de îngrozitor de slab, încît Douglas nu credea că avea destulă putere ca să deschidă ochii... sau să trăiască o zi întreagă. Respira subțire, iar cînd țipă în sfîrşit, sunetul fu jalnic de slab.

– Copilul e bine? şopti Isabel.

– E băiat, Isabel. Ți-l dau să-l ții în brațe de îndată ce-l şterg. E groaznic de slab, o preveni

el, dar sînt sigur c-o să fie bine, minunat de bine.

Douglas nu ştia dacă-i dădea speranţe false sau nu. Cinstit, nu ştia cum ar fi putut copilul să supravieţuiască. Era atît de mic încît îi încăpea în mîini, şi totuşi putea să-şi deschidă şi să închidă ochii, şi să se foiască. Doamne Sfinte, avea degetele de la mîini şi de la picioare atît de mici, încît se temea să i le atingă, ca să nu i le sfărîme. Îşi schimbă uşor poziţia mîinilor, apăsîndu-l încet cu degetul pe piept. Îi simţi inima bătînd. Cum putea o făptură atît de mică să aibă o formă aşa de perfectă? Era uluitor că putea să respire. Şi totuşi, respira.

Dumnezeule, îşi spuse Douglas, *dacă n-am grijă, aş putea să-i rup un os*. Frumuseţea pură a operei lui Dumnezeu îl uimea şi-l umilea.

Acum Isabel mai avea nevoie de încă un miracol, pentru ca fiul ei să rămînă în viaţă.

– Va trebui să fii un luptător, prichindelule, şopti el, cu glasul îngroşat de emoţie.

Isabel îl auzi.

– O să aibă parte de ajutor. Surorile ne-au spus că, de fiecare dată cînd se naşte un copil, Dumnezeu trimite un înger păzitor să aibă grijă de el.

Douglas ridică privirea.

– Sper să ajungă aici cît mai curînd.

Isabel zîmbi, căci ştia, în inima ei, că îngerul păzitor al lui Parker era deja acolo.

Îl ținea în brațe pe fiul ei.

Trecu o oră încheiată pînă cînd Isabel şi copilul se liniştiră. Douglas fu nevoit să schimbe planul de a folosi leagănul pe care-l făcuse soțul ei, căci atunci cînd îl atinsese cu genunchiul i se desprinsese fundul.

Era clar că Grant îi construise baza din lemn putred. Totuşi, chiar şi dacă lemnul ar fi fost proaspăt tăiat, Douglas tot ar fi aruncat drăcia. În stinghiile neregulate fuseseră bătute, din afară înspre înăuntru, cuie lungi cît o mînă de om, iar vîrfurile lor periculos de ascuțite se îndreptau în jos spre culcuş. Se cutremura cu gîndul la vătămările pe care acele cuie ruginite i le-ar fi putut produce copilului. Şi era prea obosit ca să mai facă ceva cu el.

Îşi scoase hainele, luă pe el altă pereche de pantaloni din piele de țap, şi se duse în dormitor să pregătească un pat provizoriu pentru copil.

Scoase sertarul de jos al scrinului şi-l căptuşi cu prosoape învelite într-o față de pernă. Cînd termină, Isabel dormea adînc. Seninăta-

tea de pe fața ei îl captiva, şi nu-şi mai putea lua ochii de la ea. O privea cum dormea; o privea cum respira.

Era la fel de frumoasă şi perfectă ca fiul ei. Părul îi stătea răsfirat pe pernă, într-o cascadă încîlcită. Arăta ca un înger... şi nicidecum ca acel Beelzebuth cu care o comparase în timpul travaliului.

Un nou căscat îl smulse din amorțeală. Mută cu grijă copilul în sertar şi tocmai ieşea din dormitor, cînd Isabel îl chemă. Reveni lîngă ea grăbit, uitînd cît de sumar era îmbrăcat. Încă nu-şi luase pe el o cămaşă, nici nu apucase să-şi încheie nasturii pantalonilor, dar mai mult îl preocupa că Isabel îi putea spune că hemoragia îi sporise.

– S-a-ntîmplat ceva? Sper că nu...

– Mi-e bine. Stai jos aici, alături. Vreau să-mi spui adevărul, şi priveşte-mă în ochi, ca să-mi dau seama dacă nu cumva îmi spui doar ce vreau să aud. Copilaşul meu o să scape cu bine?

– Aşa nădăjduiesc, deşi, sincer, nu ştiu.

– E atît de mic... Ar fi trebuit să-l mai țin.

– Arată ca un luptător. Poate că n-are nevoie decît să pună puțină carne pe el.

Isabel se relaxă vizibil.

– Da, o să se întremeze. Nu-i aşa că-i frumos? Are părul negru, ca tatăl lui.

– Mda, e frumos.

Îl întrebase deja acelaşi lucru de cel puţin cinci ori.

– E la fel de frumos ca data trecută.

– N-ar fi mai bine să aduci leagănul în dormitor?

– Nu l-am putut culca în leagăn. S-a desfăcut în bucăţi.

Nu păru surprinsă.

– Şi ce-ai făcut cu copilul meu?

– L-am pus într-un sertar.

– Într-un sertar?

Douglas îi arătă spre culcuşul improvizat. Ajungea ca Isabel să se aplece într-acolo, ca să-şi vadă copilul.

Se rezemă din nou de pernă, rîzînd.

– Eşti îndemînatic.

– Practic.

– Şi asta. Îţi mulţumesc, Douglas. Ai fost răspunsul la rugăciunile mele.

– Nu te mai agita, Isabel, îi spuse el. Ai nevoie de somn.

– Mai stai cu mine doar cîteva minute... te rog?

Douglas îşi schimbă puţin poziţia, rezemîn-

du-şi umerii de tăblia de la căpătîiul patului, cu picioarele întinse peste pătură.

– Te-ai hotărît ce nume ai să-i dai?

– Parker, după tatăl său.

– Frumos.

Îl auzi căscînd din nou. Era obosit, şi nu-l putea ține treaz cu trăncăneala ei, dar nu se putea îndura să-i spună să plece. Nu voia ca intimitatea dintre ei să se sfîrşească. Împărtăşiseră miracolul naşterii, iar Isabel se simțea mai apropiată de el decît se simțise vreodată față de un alt bărbat. Soțul ei ar fi înțeles, ştia – şi şi-l imagină zîmbind spre fiul lui, din cer.

Gîndurile îi reveniră la Douglas. Tocmai se pregătea să-l întrebe unde avea de gînd să se culce, cînd auzi un sforăit uşor. Nu-l trezi. Se cuibări mai aproape de el, îi luă mîna şi i-o ținu strîns.

Şi adormi.

Capitolul 3

Douglas nimerise în plin coşmar. Ştia că situaţia lui Isabel era gravă. Dacă ceea ce-i spusese în ajun era adevărat – şi nu se îndoia că aşa era – atunci avea mari probleme.

Nu numai că o luaseră în cătare nişte bandiţi conduşi de un ticălos fără scrupule numit Boyle, dar mai era şi complet izolată de oraş, ceea ce însemna că nu putea obţine ajutor sau provizii.

Iar pe ultimul loc, dar nu mai puţin supărător, era faptul că tocmai născuse. Copilul avea nevoie de îngrijiri atente, şi atît el, cît şi mama erau prea slăbiţi şi vulnerabili ca să se poată deplasa. Iar apoi, nimerise din lac în puţ. Ploaia nu mai contenea.

De dimineaţă începînd, alterna între o burniţă măruntă şi un potop cu tunete şi fulgere. Vremea începuse să-l îngrijoreze foarte tare, de cînd ieşise afară în lumina cenuşie a zorilor şi văzuse limpede unde era situată cabana de bîrne.

În noaptea trecută fusese prea întuneric ca să vadă mare lucru în timp ce cobora călare panta, călăuzindu-se numai după lumina pîlpîitoare slabă din valea de jos. Ştiuse deja că ferma era înconjurată de munţi pe trei părţi, dar ceea ce nu ştiuse era că micuţa cabană stătea drept în mijlocul depresiunii. Orice revărsare a lacurilor şi pîraielor din munţi ar fi măturat-o din loc, în drum spre rîul din vale.

Nu-i venea să creadă că cineva putuse construi o casă într-un loc atît de periculos. De obicei, Douglas nu-i vorbea de rău pe morţi, dar faptele erau fapte, şi se vedea clar că Parker Grant senior fusese un imbecil nepriceput. Douglas îi acordase lui Grant beneficiul îndoielii cînd văzuse leagănul.

Unii oameni pur şi simplu nu au talent la construitul mobilei. Nimic rău în asta, chibzuise el. Dar să construiască o casă în calea inundaţiilor era cu totul altceva. Totuşi, Douglas nu voia să tragă concluzii pripite.

Era posibil s-o fi construit altcineva, cu ani în urmă, iar Grant pur şi simplu să se fi mutat cu soția lui înăuntru temporar, pînă putea clădi o casă mai acătării, într-un loc mai înălțat.

Douglas spera să aibă dreptate. Dacă avea un dram de noroc – şi numai Dumnezeu ştia cît de multă nevoie avea – Grant pusese un acoperiş pe cabana cea nouă. Îi putea duce acolo pe Isabel şi pe fiul ei, dacă nu era prea departe. Timpul încă nu devenise un factor critic.

Deşi se formaseră băltoace pe toată pajitea din spatele casei şi al hambarului, iar noroiul îi clefăia sub picioare, bănuia că mai avea timp pînă să trebuiască să plece. Mai exista şi posibilitatea ca ploaia să înceteze. Soarele fierbinte de vară avea să usuce repede pămîntul, ceea ce i-ar fi ajutat să cîştige timp.

Avea nevoie de ceva care să-l înveselească, conchise el, aşa că se duse la hambar ca să aibă grijă de cai. Ardea de nerăbdare să le mai arunce o privire arabilor. Armăsarul era atît de magnific cum îi spusese fratele lui.

Era un cal mare pentru un arab, cu un minunat păr sur. Douglas putea simți puterea şi neîncrederea armăsarului.

Isabel avusese dreptate, lui Pegasus nu-i plăceau străinii, dar din fericire Douglas se pri-

cepuse dintotdeauna să se înțeleagă cu caii şi, după ce armăsarul se obişnui cu mirosul şi glasul lui, îl lăsă să-i examineze rana.

Perechea lui era mai mică, delicată la înfățişare şi vizibil plină de sine. Îşi azvîrlea capul ca o femeie încrezută, ceea ce-l făcu pe Douglas s-o simpatizeze şi mai mult.

Cei doi erau obişnuiți să stea împreună. Imediat ce mută iapa în boxa alăturată, începură să se caute cu boturile, lăsîndu-l pe Douglas să-i perie.

Nu era de mirare că Isabel voise să-i păstreze. Soțul ei n-ar fi trebuit să vîndă armăsarul fără să discute mai întîi cu ea, indiferent cîtă nevoie avea de bani.

Nutrețul animalelor era pe terminate. Douglas le dădu arabilor şi rotatului său cît de mult aveau nevoie, apoi socoti că mai rămăsese pentru mai puțin de o săptămînă.

Proviziile din cabană erau la fel se frugale. Abia terminase de făcut inventarul, cînd auzi copilul scîncind. Se hotărî să-l schimbe, pentru ca Isabel să poată sta în pat, dar cînd ajunse la uşa dormitorului văzu că aceasta era încuiată.

Ciocăni de două ori înainte ca Isabel să-i răspundă. Bîlbîindu-se, îi ceru să aştepte pînă se îmbrăca.

– Acum poți să intri.

Stătea lîngă scrin, într-un capot albastru încheiat pînă la gît. Parker era cuibărit în brațele ei. Cu fiecare minute ce trecea, Isabel devenea tot mai drăguță. Douglas îşi dădu seama că se uita cam lung la ea, îşi mută privirea şi observă rochia pe care o întinsese peste cuvertură.

– Ar trebui să rămîi în pat.

În sfîrşit, Isabel ridică ochii. În aceştia încă îi mai strălucea văpaia maternității, iar în obraji i se zărea o roşeață uşoară. Totuşi, nu se uită la el. Priivrea i se îndreptase spre peretele din stînga.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, răspunse ea, părînd nervoasă. Vreau să mă îmbrac şi să-ți pregătesc micul dejun.

Douglas clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, abia ai născut. Am să-ți fac eu ție micul dejun. Tu stai jos în balansoar, pînă schimb eu aşternutul.

Tonul lui îi dădea de înțeles că n-avea rost să-l contrazică. Se aşeză mai repede decît ar fi trebuit, şi scoase un geamăt zgomotos.

Douglas o ajută să se ridice în picioare. Nici acum nu voia să-l privească.

– De ce eşti atît de sfioasă cu mine?

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare. Probabil că n-ar fi trebuit să o ia atît de direct.

– Păi... după... ştii tu.

– Ba nu ştiu. De-asta am întrebat.

– E... stînjenitor. Mă gîndeam cum te-am cunoscut şi că ai fost nevoit să... a trebuit să... cînd se năştea copilul...

Douglas izbucni în rîs. Pur şi simplu nu se putea stăpîni.

Dar Isabel nu-i împărtăşea deloc amuzamentul.

– Eram foarte ocupat atunci. Nu-mi amintesc decît de copil. Mă temeam să nu-l scap.

– Serios?

– Foarte serios. Dacă te doare prea tare cînd te aşezi, reazemă-te de scrin pînă termin eu de făcut patul. Ultimul lucru de care avem acum nevoie e să cazi. Cred că eşti slăbită.

– Parker e agitat, se bîlbîi ea, încercînd să schimbe subiectul.

Douglas se aplecă să privească spre copilul care dormea. Numai un cuvînt ca „agitat" nu i-ar fi trecut prin minte.

– Mie mi se pare destul de liniştit.

Se uitară unul la altul, zîmbind. El întoarse cel dintîi capul, dar nu înainte de a observa cît de frumoşi îi erau ochii. Erau mai mult aurii

decît căprui şi, fir-ar să fie, pistruii aceia ai ei aveau să-i tot distragă atenţia, dacă mai continua să stea aproape de ea.

Avea şi mîini delicate. Le observase în timpul contracţiilor, cînd Isabel încercase să-l strîngă de gît pentru că refuza să-i dea una-n cap şi s-o ameţească.

Schimbă repede aşternutul, în timp ce Isabel înşira toate calităţile pe care era sigură că le avea fiul ei. Începu prin a-i spune că Parker dovedise deja cît de deştept era, iar cînd termină enumerarea, îl înălţase la rangul de geniu.

Douglas nu putea pricepe cum ajunsese la acele concluzii. Copilul încă nu avea nici măcar o zi, şi tot ce putea şti despre el era că dormea şi se uda.

Cînd Douglas îl luă pe Parker, Isabel stătea rezemată de scrin, sleită.

– Aş putea merge cu tine la bucătărie, ca să te-ajut să pregăteşti micul dejun.

– Nu e nevoie, spuse el. Parker primeşte destul ca să se sature?

– O să fie... curînd.

– Te rog, încearcă să treci peste... stînjeneală. Vreau să ştiu dacă nu duce lipsă de nimic.

– Da, n-are nici o problemă. Doctorul mi-a spus pe larg la ce să mă aştept. Ar trebui ca diseară să-l pot alăpta.

Douglas dădu din cap.

– Dacă începe să-ţi curgă sînge, să-mi spui, da?

– Douglas...

– La Parker mă gîndesc, îi explică el. Poate ar fi bine să mă duc după doctor, ca să te examineze. M-aş putea strecura cu el pe lîngă oamenii lui Boyle, noaptea.

– Nu este nevoie. Ţi-am promis că-ţi spun dacă se întîmplă ceva.

După ce puse copilul la loc în pătuţul lui, Douglas o ajută pe Isabel să-şi scoată capotul. Mîinile ei tremurau în timp ce încerca să-şi descheie nasturii, insistînd tot timpul că putea să se dezbrace singură. Douglas însă o ajută totuşi.

– Nu sînt obosită deloc. Am dormit mult.

Tot protesta, chiar şi după ce o vîrî în aşternut. La insistenţele ei, Douglas se mai uită o dată la copil înainte de a ieşi din cameră şi, cînd închise uşa, Isabel dormea adînc.

Pe seară, Isabel mîncă micul dejun. Douglas îi adusese pîine prăjită arsă şi păsat de

ovăz îndulcit cu zahăr, plin de cocoloaşe. I se părea că arăta destul de bine. Isabel găsea că arăta groaznic. Pentru că Douglas îşi dăduse atîta osteneală, încercă să mănînce cît putea de mult fără să se înece şi-i mulţumi din toată inima. După ce luă tava, Douglas se aşeză pe marginea patului ca să discute situaţia.

– Avem de vorbit.

Isabel îşi lăsă şervetul în poală.

– Pleci.

– Isabel...

– Înţeleg.

Faţa ei se făcuse albă ca hîrtia. Douglas clătină din cap.

– Nu, nu plec. Dar trebuie să fac ceva cu aprovizionarea.

– Serios?

– Da.

– Mi-ar prinde bine nişte făină şi zahăr. Sînt pe terminate.

– Mă duc în oraş.

– Nu te vor lăsa să te întorci.

Douglas îi acoperi mîna cu a lui.

– Ascultă-mă. Nu e cazul să te tulburi. N-am de gînd să intru ţanţoş în magazinul general, ziua-n amiaza mare. Ai puţin mai multă încredere în mine.

– Atunci, cum...

Îi zîmbi.

– Am să intru noaptea.

Isabel fu şocată de o asemenea posibilitate.

– Ai să-l jefuieşti pe domnul Cooper?

– Avem nevoie de provizii, şi mai vreau să iau şi nişte haine. Nu mi-am împachetat decît o cămaşă de schimb şi o pereche de pantaloni, cînd am pornit încoace. Voi lăsa banii pe tejghea.

– Dar nu se poate! Domnul Cooper va observa că a intrat cineva în magazin şi-o să-i spună lui Boyle. Îi spune totul. E prea riscant, Douglas. S-ar putea ca unul din ei să-şi dea seama că mă ajuți. Stai, ştiu ce poți face. Ascunde banii sub hîrtiile de pe biroul domnului Cooper, după tejghea. Pînă la urmă îi va găsi, şi nu contează dacă ghiceşte sau nu cum au ajuns acolo. Noi vom şti că n-am furat, şi vom fi cu conştiința curată. Da, aşa trebuie să faci.

– De ce-i spune Cooper lui Boyle totul?

– Îi spune şi-atît, replică ea. Şi unii dintre ceilalți la fel. Numai o mînă de oameni l-au înfruntat pe Boyle. Doctorul Simpson a fost unul dintre aceştia. Chiar l-a şi mințit, spre binele meu, şi i-a spus că nu voi naşte pînă la sfîrşitul lui septembrie. Încerca să-mi lase mai

mult timp ca să găsesc o cale de a scăpa de Boyle.

– Bine. Îl vom lăsa pe Boyle să creadă minciuna cît mai mult timp posibil. Doctorul a venit vreodată aici?

– O dată.

– Şi ţi-a spus unde stau iscoadele?

– Ţin minte că mi-a spus că erau leneşi, pentru că stăteau pe colina de lîngă oraş, blocînd drumul care duce încoace. Se duc şi se-ntorc din Sweet Creek cu rîndul.

– Pe ăia i-am văzut cînd veneam spre fermă. Mă întrebam dacă n-a menţionat şi alţii, postaţi mai aproape de tine. Cînd am coborît colina era întuneric şi s-ar fi putut să nu-i observ.

– Alţii nu cred că mai sînt. N-au nici un motiv să supravegheze cabana. Ştiu că nu mă pot duce în sălbăticie. Dacă aş încerca s-o iau spre vest, mi-ar lua peste o săptămînă ca să ajung în cel mai apropiat oraş. În starea-n care sînt, n-aş putea să risc. Nu, singurul drum sigur e prin Sweet Creek.

– E bine dacă nu pîndesc cabana.

– De ce?

– Cu cît pot merge mai mult fără să fiu observat, cu atît mai bine, iar dacă nu păzesc nici

pajiştea, pot scoate caii din grajd, ca să facă mişcare. Dar înainte, am să mă asigur că oamenii lui Boyle nu şi-au schimbat posturile.

– Cînd ai să pleci la magazin?

– Imediat ce se întunecă. O să fie totul în regulă, dacă rămîi singură?

– Da, dar e periculos să călăreşti pe întuneric.

– N-o să fie nici o problemă, exageră el.

Încercă să-şi retragă mîna, dar Isabel i-o ţinea strîns.

– Spune-mi tot ce ştii despre locurile din oraş.

Isabel avea o memorie a detaliilor impresionantă. Descrise amănunţit fiecare clădire. Ştia cu precizie unde-şi ţinea Cooper inventarul, în magazin.

– Şi acum, spune-mi unde e casa doctorului Simpson. Vreau să aflu cîţi oameni îl supraveghează.

Se conformă, apoi îi spuse:

– N-ai să poţi aduce prea multe cu tine dacă nu iei şareta, şi e prea periculos. Oamenii lui Boyle vor auzi roţile scîrţîind.

– Pot s-o dreg. Nu-ţi mai face griji şi nu mă aştepta înapoi pînă mîine dimineaţă. Voi lăsa puşca şi cartuşele lîngă patul tău... în caz că

Boyle se hotărăşte să vină. Dumnezeule, Isabel, îmi pare rău că te las singură, dar trebuie...

Isabel îşi aruncă braţele pe după gîtul lui.

– Te rog, vino înapoi. Ştiu că nu eşti vinovat pentru nimic din toate astea. Îmi pare atît de rău că te-am implicat dar, Douglas, sper din toată inima să te întorci.

Cuprinzînd-o în braţe, Douglas o strînse cu putere.

– Linişteşte-te, am să mă întorc. Îţi promit.

Parcă n-ar mai fi putut să-i dea drumul. Era dezolată că devenise atît de dependentă de el.

De soţul ei nu depinsese niciodată – dar, în fond, lui Parker îi înţelesese slăbiciunea. Douglas era total opus. Pe el, nimic nu părea să-l descurajeze.

– Parker are nevoie de tine, pînă-mi vor reveni mie puterile.

– Am să mă-ntorc, îi promise el din nou. Acum trebuie să-mi dai drumul.

– Pot face ceva ca să te ajut?

– Sigur. Dă-mi o listă a lucrurilor de care ai nevoie. Nu vreau să uit nimic.

– Am o listă în sertarul de la bucătărie. Am început s-o scriu acum cîteva săptămîni.

Pe un ton deznădăjduit, adăugă:

– Am numit-o lista dorinţelor mele.

Douglas nu-şi dădu seama că plîngea pînă cînd Isabel îi dădu drumul, rezemîndu-se de tăblia patului.

– Of, dulceaţă... Nu plînge...

– Azi sînt puţin cam emotivă... O să-mi treacă.

Trebuia să facă ceva ca să-i cîştige pe deplin încrederea. Se uită la micul Parker, apoi îşi scoase ceasul de buzunar, îi spuse lui Isabel ce oră era şi îl puse pe scrin. Cînd se uită din nou la ea, văzu că în ochi încă i se mai citea teama.

– Ştii de ce ai nevoie, Isabel?

– Toate sînt trecute pe listă, răspunse ea.

– Nu la provizii mă refer.

– Atunci, nu, nu ştiu de ce am nevoie.

– De credinţă. Încearcă să ţi-o regăseşti, în lipsa mea, altfel o să ne certăm cînd ne întorc.

Tonul lui tăios n-o tulbură. Dimpotrivă, o încurajă chiar.

Avea să se întoarcă, fie şi numai ca s-o muştruluiască dacă se mai îndoia de el. Era destul de arogant şi mîndru ca s-o facă şi, o, cît de minunat se simţea auzindu-l cum se răstea la ea!

Se comporta ca şi cum locul lui ar fi fost acolo, cu ea şi Parker.

– N-am vrut să te jignesc.

– Ei bine, ai reuşit.

Încercă să se arate spăşită. Nu voia ca Douglas să plece supărat.

– Am să-mi regăsesc încrederea în tine. Îți promit.

Cu o lucire în ochi, adăugă:

– Să ai grijă de tine, dulceață.

Capitolul 4

Năravurile vechi mor greu. Douglas nu uitase niciodată cum să forțeze o broască sau să intre şi să iasă dintr-o clădire fără să fie văzut.

Îşi petrecuse ani de zile pe străzile din New York City, supraviețuind cu ajutorul istețimii şi al iscusinței lui infracționale, înainte de a-i întîlni pe cei trei frați şi pe sora lui mai mică şi a porni spre vest.

Desigur, nu fusese decît un băiețandru pe vremea cînd îşi perfecționase tehnicile criminale. Dar era ca şi cum ar fi făcut dragoste cu o femeie: o dată ce înveți, nu mai uiți niciodată.

Experiența lui de hoț îi era acum de mare folos. La fel şi ploaia, căci ținea bufnițele în cuiburile lor.

Oamenii lui Boyle nu reprezentau o problemă, ci doar un inconvenient. Douglas ascunse şareta într-o adîncitură de lîngă bîrlogul lor de pe colina ce domina oraşul Sweet Creek, apoi se apropie pe furiş de cei patru şi le ascultă conversațiile, cu speranța de a obține unele informații utile despre şeful lor.

Nu află nimic semnificativ. Pe lîngă că luau numele lui Boyle în deşert pentru că le dăduse misiunea aceea nenorocită, îşi petreceau timpul lăudîndu-se cu numărul paharelor de whisky pe care puteau să le înghită la o singură beție. Erau incredibil de plicticoşi şi, după ce le ascultă smiorcăielile timp de aproape douăzeci de minute, Douglas constată că nu aflase nimic semnificativ.

Se pregătea să-i ocolească şi să-şi continue drumul, cînd oamenii lui Boyle se hotărîră să-şi părăsească posturile şi să se ducă în oraş pentru noapte. Nu numai că vremea era prea urîtă, dar nu se îndoiau că şeful lor n-avea să afle niciodată.

Lenea lor uşura sarcina lui Douglas. Făcu şase drumuri cu rotatul, de la magazinul general pînă la şaretă şi înapoi, aducînd proviziile necesare pentru Isabel, apoi porni spre casa doctorului Simpson.

Nu ciocăni. Intră pe uşa din spate, pentru că, aşa cum bănuise Isabel, Boyle îl ținea pe medic sub pază strictă. Avea un om postat în față. Douglas îl zărise stînd rezemat de un stîlp de priponit caii, cu puşca într-o mînă şi sticla de rachiu în cealaltă. Nimeni însă nu păzea uşa din spate. Probabil că Boyle îi ordonase altuia s-o facă dar, la fel ca tovarăşii lui de pe deal, şi acesta o ştersese acasă.

Douglas uitase că Simpson era căsătorit. Soția lui dormea cuibăriă alături, culcată pe o parte, cu spatele spre soțul ei. Nu se vedea decît un ciuf de păr cărunt deasupra păturii.

Nu-şi folosi arma ca să-l trezească pe doctor. Îi acoperi doar gura cu mîna, îi şopti că era un prieten al lui Isabel Grant şi-i ceru să vină jos, ca să stea de vorbă.

Se pare că doctorul era obişnuit să fie trezit din somn în toiul nopții. Copiii obişnuiau într-adevăr să vină pe lume la asemenea ore nepotrivite. Deşi medicul părea temător, nu se întinse la discuții.

Soția lui nu se trezi. Simpson închise uşa şi-l conduse pe Douglas în cabinet. Acolo, trase draperiile, apoi aprinse o lumînare.

– Eşti cu adevărat un prieten al lui Isabel?

– Da.

– Şi te numeşti...?

– Douglas Clayborne.

– Nu vrei să-i faci nici un rău?

– Nu.

Totuşi, doctorul încă nu părea convins.

– Vreau s-o ajut, insistă Douglas.

– Poate că da, poate că nu, replică Simpson. Nu eşti de prin partea locului, nu-i aşa? De unde o cunoşti pe Isabel a noastră?

– De fapt, abia acum am cunoscut-o. Soţul ei mi-a vîndut un armăsar arab, acum două luni, dar pe-atunci eu îmi extindeam ferma şi n-am putut să vin după cal pînă n-am angajat cîţiva lucrători.

– Dar îi eşti prieten. Aşa e?

– Da.

Simpson îl privi lung, frecîndu-şi încet fălcile încadrate de barbete, apoi dădu din cap.

– Bine. Are nevoie de un prieten voinic şi dur cum arăţi dumneata, tinere. Mă rog la toţi sfinţii să fii la fel de dur cînd va fi nevoie s-o aperi. Ştii cum să foloseşti pistolul ăla pe care-l porţi?

– Da.

– Eşti iute şi precis?

Douglas avea senzaţia că era supus unui interogatoriu, dar nu se supără, ştiind că pe

medic nu-l interesa decît siguranța lui Isabel.

– Sînt destul de rapid.

– Ți-am văzut puşca pe masa din hol, spuse Simpson. Tragi la fel de bine şi cu ea?

Nu avea nici un rost să nu fie complet sincer.

– Prefer puşca.

– De ce?

– Face găuri mai mari, domnule, şi eu, dacă trag în cineva, trag ca să-l omor.

– Cred că aşa şi trebuie, remarcă el.

Apoi se aşeză la birou şi-i făcu semn lui Douglas să ia loc în fața lui. Cu o clătinare a capului, Douglas refuză.

– Ce face fata noastră? Tare aş mai vrea s-o văd. Cred că de-acum abia mai umblă şi-i cu burta la gură.

– A născut azi-noapte.

– Dumnezeule mare atotputernice, a născut copilul? E mult prea devreme. Ce are, băiat sau fată?

– Băiat.

– S-a născut cu bine?

– Da, dar e slab, îngrozitor de slab... şi mic. La fel de slab îi e şi glasul.

Simpson se rezemă de spătar, clătinînd din cap.

– Mare minune că a supraviețuit. Pe lîngă că-i slab, pare să fie bolnav?

– Nu ştiu. Doarme aproape tot timpul.

– Suge?

– Încearcă.

– Bine. Asta-i chiar bine, remărcă medicul. Laptele de mamă o să-l îngraşe. Spune-i lui Isabel să încerce să-l alăpteze cam din oră-n oră, pînă se mai întremează. Va suge doar puțin de fiecare dată, dar e bine aşa. Dacă refuză să mănînce, sau varsă, atunci avem o mare problemă. Nu ştiu ce- aş putea face pentru el dacă se îmbolnăveşte. E prea mic pentru medicamente. Nu ne rămîne decît să ne rugăm să scape. O răceală l-ar ucide, aşa că trebuie să-i fie cald tot timpul. E foarte important, fiule.

– Voi avea grijă să-i fie cald.

– Nu vreau să par pesimist... numai că trebuie să înțelegi şi să accepți realitatea. Copilul e în mare pericol să nu scape, orice-ați face.

– Nu vreau să mă gîndesc la posibilitatea asta.

– Dacă se întîmplă, va trebui s-o ajuți pe Isabel s-o scoată la capăt. Aşa fac prietenii.

– Da, aşa voi face.

– Cum se mai simte? A avut ceva probleme despre care ar trebui să ştiu?

– A născut greu. Acum pare să se simtă bine.

– Ai ajutat-o să nască?

– Da.

– S-a rupt?

– Nu, dar a pierdut mult sînge. Nu ştiu dacă mai mult decît ar fi fost normal. Pînă acum, n-am mai moşit nici un copil. O întreb cum se simte, iar ea pare să se jeneze şi refuză să vorbească despre asta.

Doctorul dădu din cap.

– Dacă ar avea probleme serioase, ți-ar spune, de dragul copilului. Încearcă s-o ajuți să fie calmă, şi ai mare grijă să nu se tulbure. Isabel este o femeie puternică, dar acum trece printr-o perioadă cînd e mai vulnerabilă. Proaspetele mame tind să fie emotive, şi nu cred ca Isabel să fie altfel. Cel mai neînsemnat lucru poate s-o afecteze, şi nu trebuie să se agite din nici un motiv. Soția lui Paul Morgan a plîns o lună încheiată. L-a scos din minți pe soțul ei, cu atîtea griji. Plîngea şi cînd era fericită, şi cînd era tristă. N-avea nici un sens. Pînă la urmă, i-a trecut. Isabel are de făcut față unor probleme mai serioase. Nu ştiu cum aş suporta, să-l am pe Boyle suflîndu-mi în ceafă. Sigur, sînt îngrijorat pentru fiul ei, că s-a născut aşa

de devreme, şi ştiu că şi ea trebuie să fie îngrijorată. Dacă micuțul scapă, ai de gînd să stai cu fata noastră pînă poate să se deplaseze?

– Da, voi sta cu ea. Cît credeți c-o să țină?

– Cel puțin opt săptămîni, dar zece ar fi şi mai bine, dacă se îngraşă prea încet. Sînt foarte curios de un lucru, fiule. Cum ai reuşit să ajungi la ferma lui Isabel?

– Era întuneric, şi am luat-o pe drumul cel mai drept, orientîndu-mă la lumina lunii, pînă cînd a intrat în nori şi a început ploaia. Era cît pe ce să dau peste pîndarii lui Boyle. Erau atît de beți, încît nu m-au auzit. M-am întrebat ce căutau acolo, ascunşi în ploaie, recunoscu Douglas, ridicînd din umeri. Dar n-am fost destul de curios ca să aflu. Acum mă bucur că nu m-am oprit.

– E periculos să cobori cărarea dintre munți pe întuneric.

– Am luat-o încet, am mai mers şi pe jos, şi m-am călăuzit după lumina de la fereastra lui Isabel.

– Eşti sigur că te poți întoarce la ea în noaptea asta?

– Sînt sigur.

– Aş vrea să fiu mai tînăr şi mai agil. Atunci, aş încerca şi eu să ajung la Isabel pe întuneric,

dar la vîrsta mea nu îndrăznesc. Şi nu m-am priceput niciodată la cai. Mi-e frică de ei, mărturisi el. Am căzut de-atîtea ori, că nici nu mai ţin minte. Acum merg cu o cabrioletă, iar nevastă-mea mă ajută să înham caii în fiecare dimineaţă. Şi-n plus, chiar dacă aş putea să ajung acolo, e posibil ca Boyle să afle, şi atunci Trudy a mea ar risca să păţească ceva. Nu, nu pot să risc, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că ai apărut dumneata.

– Mi-aţi spus că acum nu puteţi face nimic pentru copil, îi reaminti Douglas.

– Aş putea s-o liniştesc pe Isabel. Ne e ca o fiică, mie şi lui Trudy. După moartea lui Parker, i-am cerut să se mute la noi, dar nici n-a vrut s-audă. Este hotărîtă să stea pe picioarele ei. Trudy a rugat-o să stea la noi măcar pînă ce se naşte copilul; pe urmă, Boyle a aflat de planurile noastre şi le-a pus capăt. Nevastă-mea a găsit o casă frumoasă, mai încolo pe drum, şi voiam ca Isabel să se gîndească să se mute acolo şi să-şi crească în Sweet Creek copilul. Şi-ar fi păstrat independenţa la care ţine atîta, dar ar fi fost şi destul de aproape ca să-i putem da o mînă de ajutor din cînd în cînd.

Afecţiunea doctorului pentru Isabel îl făcea pe Douglas să-l simpatizeze şi mai mult.

– Voi avea mare grijă de ea şi de copil, promise el.

– Ai observat ce drăguță e?

Lui Douglas îi veni să rîdă, atît de absurdă părea întrebarea.

– Da, am observat.

– Atunci, trebuie să te întreb ce intenții ai, fiule.

Aceste cuvinte îl luară pe nepregătite.

– Mă scuzați?

– Voi fi direct, şi mă aştept să fii iritat. Totuşi, trebuie să te întreb. Cînd îşi va reveni după naştere, ai de gînd să te încurci cu ea?

Douglas nu mai auzise niciodată o asemenea formulare.

– Nu.

Doctorul nu păru convins. Îi propuse lui Douglas să toarne două pahare de brandy, aşteptă să-i dea şi lui unul, apoi se rezemă de spătar, îngîndurat.

– S-ar putea să se întîmple oricum, remarcă el.

– N-o cunosc decît de...

Simpson îl întrerupse:

– Adineaori mi-ai promis că vei sta cu ea zece săptămîni, mai ştii? Eşti un om de cuvînt, nu-i aşa?

– Da, şi voi rămîne, dar asta nu înseamnă c-am să...

– Fiule, dă-mi voie să-ţi spun despre un om pe care l-am întîlnit întîmplător la River's Bend.

Douglas simţea cum îi creştea frustrarea. Nu-i ardea de poveşti. Voia să vorbească despre Boyle şi să afle cît mai multe informaţii posibil.

Dar medicul nu se lăsa zorit, dacă era să se ia după felul cum sorbea din brandy, cu privirea în gol. Vîrsta îi acorda beneficiul respectului şi toată atenţia lui Douglas, aşa că acesta se rezemă de marginea biroului, aşteptînd să înceapă povestea.

Povestea dură peste treizeci de minute. Era vorba de trei cupluri care fuseseră imobilizate de un viscol şi stătuseră toată iarna în baraca unui miner.

La vremea dezgheţului de primăvară, între cei şase se legase o prietenie de nedesfăcut. Şi totuşi, cinci ani mai tîrziu, doctorul îl întîlnise întîmplător pe unul dintre supravieţuitori şi-i pusese un număr de întrebări. Spre uimirea lui, acesta nu-şi amintea numele nici unuia dintre bărbaţii cu care îşi petrecuse iarna.

– Vezi, asta e, încheie Simpson. Da, domnule, aşa-i. Vei locui cu Isabel mult timp, şi

vreau să nu uiți de băiatul despre care ți-am povestit. A jurat prietenie, a ajuns chiar să-i declare pe ceilalți doi frații lui, şi totuşi, o dată ce s-a întors la ale lui, a uitat de ei.

– Înțeleg, răspunse Douglas.

– Eşti sigur? Isabel e bună la inimă şi, cu siguranță, nu-i greu s-o îndrăgeşti. De viitor mi-e mie teamă, după ce vei rezolva problema asta cu Boyle şi-ai să te-ntorci acasă. Vei face ceva în legătură cu tiranul ăsta, nu?

În sfîrşit, Simpson ajunsese la subiectul pe care dorea Douglas să-l discute.

– Se pare că da, răspunse el. Spuneți-mi ce ştiți despre Boyle.

– Ştiu că e un monstru.

În glasul lui Simpson se simțea dezgustul.

– Singurul motiv pentru care mai respir e că s-ar putea să mai aibă nevoie de serviciile mele. M-a amenințat cu moartea, dar nu cred c-o s-o facă. Doctorii se găsesc greu pe-aici. Totuşi, pe Trudy a mea n-ar cruța-o. Da, da, ştiu eu ce spun.

– Isabel mi-a spus că doar cîțiva oameni din oraş au avut curaj să-i țină piept lui Boyle, şi că dumneavoastră sînteți unul dintre ei. Ceilalți de ce nu vă ajută?

– Toți ştiu că aş vrea să-i ajut, dar le e

teamă. Au văzut ce s-a întîmplat cu acei cîțiva oameni curajoşi care au încercat. Dacă unul din ei suflă măcar o şoaptă despre un ajutor dat lui Isabel, vestea ajunge pînă la Boyle, iar instigatorul o pățeşte rău. Wendell Border s-a ales cu ambele mîini rupte, după ce le-a spus la doi oameni pe care-i credea prieteni că voia să se ducă să-l caute pe magistratul despre care a auzit toată lumea. Omul legii cutreiera regiunea, în căutarea unor urmăriți, dar Wendell n-a apucat să-l găsească. Oamenii lui Boyle l-au prins chiar înainte de a ieşi din oraş. În timp ce-i tratam mîinile rupte, i-am promis în şoaptă că voi găsi o cale de a chema în ajutor. Şi i-am mai promis şi c-am să mă rog.

– Voiați să plecați în căutarea magistratului?

– Nu, eu sînt prea bătrîn şi slăbit pentru ca să mai umblu pe coclauri. Noroc că Trudy a mea a venit cu o idee mai bună. De două ori pe săptămînă mă duc la Liddyville ca să vizitez pacienții de-acolo. E doar la două ore de Sweet Creek, cu cabrioleta, adăugă el. Nevastă-mea mi-a spus să telegrafiez de-acolo la toți şerifii din zonă. E de părere că s-ar putea ca unul sau doi dintre ei să vrea să ne-ajute. Eu am făcut mai mult de-atît şi am trimis telegrame şi la doi

predicatori despre care-mi spusese Wendell, cerîndu-le să mă ajute să-l găsesc pe magistrat. Încă n-am primit răspuns de la nimeni, dar presimt că dacă texanul aude despre necazurile noastre, o să vină, mai ales dacă află că o mamă cu un copil nou-născut are nevoie de ajutor. Asta o să-l facă să le lase pe toate baltă şi să vină în fugă.

– De ce credeți...

Simpson nu-l lăsă să ducă întrebarea pînă la capăt.

– Dacă zvonurile sînt adevărate, în timpul jafului unei bănci din Texas au murit accidental cîteva femei şi copii, din vina magistratului. Nu ştia că erau înăuntru, folosiți ca scuturi de bandiți, cînd el şi oamenii lui au dat năvală. Din cîte-am auzit, hoții i-ar fi omorît oricum, dar magistratul continuă să se considere vinovat. A, o să vină, ba bine că nu... dacă aude ce se-ntîmplă aici. Tare-aş mai vrea să ştiu cum îl cheamă. Aşa, i-am da mai uşor de urmă, cred eu.

– Îl căutați pe Daniel Ryan, răspunse Douglas. Şi frații mei îl căutau.

Făcu o pauză, auzind scîrțîitul treptelor în spatele lui.

– Am trezut-o pe soția dumneavoastră?

– Nu, dar s-a obişnuit să doarmă lîngă mine şi probabil a trezit-o frigul.

– Vreți să-i spuneți să lase puşca jos?

Simpson îl privi uimit.

– Dumneata ai ochi la ceafă? Trudy, lasă arma şi vino aici. Vreau să-ți fac cunoştință cu prietenul lui Isabel. A promis s-o ajute pe fata noastră.

Douglas se întoarse, dînd din cap spre femeie.

– Îmi pare rău că v-am deranjat... începu el.

Trudy lăsă puşca pe birou şi se repezi să-i strîngă mîna. Avea o strînsoare deosebit de puternică pentru o femeie atît de scundă, care abia îi ajungea pînă la umăr.

– Doctorul şi cu mine ne rugam să se întîmple o minune. Se pare că ni s-a împlinit dorința. Ştiu că nu sînteți magistratul Ryan. Sînteți la fel de înalt pe cît ni s-a spus că e el, dar nu aveți păr blond şi ochi albaştri, iar predicatorul de-aici ni l-a descris destul de bine pe omul legii, ca să-l recunoaştem dacă intră în oraş. În fiecare duminică ne rugăm ca omul acela cumsecade să audă de necazurile noastre şi să vină încoace. Poate sînteți cumva prieten cu magistratul? El v-a trimis aici?

– Nu, doamnă, nu el m-a trimis.

Trudy nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

– Dar tot o s-o ajutaţi pe fetiţa noastră?

Douglas zîmbi. Îi plăcea afecţiunea soţilor Simpson faţă de Isabel.

Numai Dumnezeu ştia cîtă nevoie avea de nişte prieteni buni, şi se bucura să afle că avea în Sweet Creek doi apărători care încercau să-i poarte de grijă.

– Da, am s-o ajut.

Femeia îi strînse un moment mîna, apoi îi dădu drumul.

– Doctore, eu acum cred c-am să mă duc la bucătărie.

Îl aşteptă pe soţul ei să încuviinţeze din cap, apoi îl privi din nou pe Douglas.

– Să nu plecaţi pînă nu vă împachetez ceva din mîncarea care ne-a mai rămas.

– Va trebui să lucrezi pe întuneric, Trudy, îi spuse soţul ei.

– Cred c-am să mă descurc. Voi aprinde o lumînare şi am s-o pun în hol. Nimeni nu poate să vadă în casă, doctore.

– Doamnă, zău că e timpul să mă întorc la Isabel.

Femeia clătină din cap şi părăsi biblioteca aproape fugind.

Simpson chicoti.

– Poți să stai liniştit, fiule. Trudy n-o să te lase să pleci fără o traistă plină de mîncare gătită de ea. Stai jos într-un fotoliu, cum se cade, şi spune-mi de ce l-au căutat fraţii tăi pe texan. Aveţi probleme, acolo de unde eşti tu?

– Nu, răspunse Douglas. Ryan l-a ajutat pe unul dintre fraţii mei. De fapt, i-a salvat viaţa lui Travis.

– Şi vrei să-i mulţumeşti.

– Da, dar şi să iau înapoi o busolă pe care el a... luat-o cu împrumut.

– Ei, asta mi se pare o poveste destul de curioasă.

– Am să v-o spun altă dată, îi promise Douglas. Cînd veneam încoace, am observat că în oraşul dumneavoastră există telegraf, iar acum mă întrebam de ce a trebuit să vă duceţi la Liddyville ca să telegrafiaţi.

– N-ai fi putut vedea telegraful decît intrînd în magazinul general. E în camera din spate. De ce te-ai dus acolo?

– Ca să iau nişte provizii.

– Te-a văzut cineva?

– Nu.

– Bine, şopti Simpson. Ai intrat prin efracţie, nu-i aşa?

– Da.

– Ai forţat broasca sau ai spart vreo fereastră?

Douglas se simţi cam jignit de această întrebare.

– Nu, în nici un caz. Cooper nu va şti că am fost acolo, decît dacă-şi face un inventar amănunţit.

Simpson zîmbi încîntat.

– Sper că l-ai jefuit pe Vernon Cooper de să-i meargă fulgii. Fratele lui, Jasper, ţine telegraful, şi amîndoi ticăloşii ăştia îi mănîncă lui Boyle din palmă. Nimeni din Sweet Creek nu îndrăzneşte să trimită o telegramă de-acolo fără ştirea lui Boyle, şi de-asta am folosit telegraful din Liddyville. Din principiu, Trudy şi cu mine ne facem şi cumpărăturile tot de- acolo. Mai bine să ducem lipsă, decît să le dăm fraţilor Cooper banii noştri munciţi din greu.

– Dacă Ryan vine să-l aresteze pe Boyle, omul căruia i-au fost rupte mîinile ar depune mărturie împotriva lui?

– Cred că Ryan va trebui să găsească o altă cale ca să ne scape de Boyle sau să-i alunge mai întîi din oraş pe haidamacii lui. Wendell e prea speriat ca să presteze mărturie. Are o nevastă şi două fetiţe. Nu îndrăzneşte să sufle o vorbă contra lui Boyle, altfel familia lui

ar avea de suportat consecințele. Bietul om! Peste două săptămîni, recolta lui va fi gata – şi, cu mîinile rupte, va fi nevoit să se uite la ea cum putrezeşte.

– N-o să-l ajute nimeni din oraş?

– Se tem să facă orice lucru care ar putea să-l înfurie pe Boyle.

– Şi de ce vrea să pună mîna pe pămîntul lui Isabel?

– Tuturor le spune că vrea să-şi trimită acolo vitele la păscut. Are mult pămînt în jurul fermei, dar pe acela îl închiriază unor străini care cumpără vite din Texas şi le aduc pe păşunile lui, la îngrăşat. Boyle a adunat o întreagă avere în ultimii cincisprezece ani, dar e lacom şi vrea mereu mai mult.

– Dacă vrea să folosească pămîntul lui Isabel, de ce n-o face? Nu l-ar putea opri, trebuie că ştie şi el asta.

– Nu-i vrea numai pămîntul, fiule, o vrea şi pe ea. Bate toba în stînga şi-n dreapta ca să ştie toată lumea că o să fie a lui. Şi umblă prin oraş ţanţoş ca un cocoş îndopat, invitînd oamenii la nuntă. Lumea zice că a început să pofteaască după ea din clipa cînd a văzut-o.

– Şi de ce mai aşteaptă? Ar putea-o sili oricînd să se mărite cu el.

– Dumneata nu-l înțelegi pe Boyle așa cum îl înțeleg eu. E la mijloc și mîndria. Vrea ca Isabel să se roage de el s-o ia de nevastă, și crede că, dacă o împinge pe culmea disperării, o s-o facă.

– El l-a omorît pe soțul ei?

– Dacă glonțul nu l-ar fi lovit pe Parker în spate, aș fi bănuit că s-a împușcat din întîmplare. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morți, te rog să înțelegi. Nu fac decît să expun faptele, și anume, că soțul lui Isabel era cam la fel de bun la toate ca un ibric cu fundul găurit. Avea idei mărețe despre tot felul de lucruri. Totuși, cu Isabel s-a purtat frumos, foarte frumos. Și a fost bun cu bătrînul Paddy, nebunul, deși știa că Boyle avea să afle și să se înfurie.

Douglas fu intrigat.

– Faptul că a fost bun cu un bătrîn l-a înfuriat pe Boyle?

– Te apucă mirarea, nu-i așa? Paddy a venit în Sweet Creek direct din Irlanda și locuia aici de cînd îl știam. Boyle a venit acum zece ani și s-a instalat fără drept pe pămîntul de lîngă locul unde stă acum Isabel. Într-un an, a început să-și construiască o casă mare, cu două etaje, iar cînd a terminat-o, a ieșit la fel de elegantă cum numai în Est poți vedea, pun ră-

măşag. A umplut-o cu mobilă nouă pe care şi-o adusese din Europa, după care a dat o petrecere mare la care a invitat tot oraşul, ca să se grozăvească faţă de toţi cu palatul lui. Pînă şi Paddy a fost invitat, dar în noaptea aia s-a întîmplat ceva care-a iscat discordia dintre ei. Nimeni nu-şi aminteşte să-i fi văzut împreună în timpul chiolhanului, dar începînd de-atunci, Boyle l-a chinuit cu înverşunare pe Paddy. Oamenii au început să-l numească pe irlandez nebun, fiindcă rîdea ori de cîte ori se lua Boyle de el. Ştii ce mi-a spus nebunul într-o seară, în timp ce-l peticeam? A zis că el o să rîdă la urmă. Poţi să-ţi închipui? Şi cel mai ciudat e că aşa a fost.

– Cum a reuşit?

– Ei, fiule, lasă c-ajung eu şi acolo. Paddy era pe moarte, de tuberculoză. A rezistat pînă într-o sîmbătă seara, ştiind că atunci se ducea Boyle întotdeauna la saloon să joace cărţi. S-a întîmplat ca-n seara aia să fiu şi eu acolo, şi-am să-ţi spun că a fost cea mai mare ciudăţenie pe care am văzut-o-n viaţa mea. Paddy se tîrîse de pe patul lui de boală, a intrat în saloon şi acolo s-a culcat pe jos. Şi-a împreunat mîinile pe piept ca şi cum ar fi zăcut deja în sicriu şi a anunţat că el în cîteva minute moare. Şi atunci,

a început sminteala. Boyle s-a repezit la el, aşa de repede că a răsturnat un scaun. S-a pus în genunchi lîngă bătrîn, ne-a dat pe toţi la o parte, l-a apucat pe Paddy de cămaşă şi a început să-l zgîlţîie, strigînd: „Zi odată, bătrîne! Zi-mi cine e!"

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? întrebă Douglas, fascinat de poveste.

– Ceva şi mai ciudat, fiule, asta s-a-ntîmplat. Paddy i-a zîmbit lui Boyle cu toată gura lui fără dinţi şi a şoptit ceva ce n-a auzit decît Boyle. Şi apoi, a izbucnit în rîs. Dumnezeu mi-e martor că Paddy a murit rîzînd. Boyle parcă şi-a ieşit din minţi. A început să-l strîngă de gît pe mort şi să-i arunce tot soiul de cuvinte spurcate. A trebuit să-l ia de-acolo doi din oamenii lui, ca să poată să-l ridice pe Paddy şi să-l urce-n dric, şi l-am auzit pe unul întrebîndu-l de ce nu-l omorîse cu ani în urmă. Boyle încă nu-şi revenise după cele auzite de la irlandez şi n-a făcut decît să mormăie că nu putea să-l omoare înainte de a afla. A doua zi, Trudy şi cu mine ne-am dus să ne luăm rămas-bun de la bietul Paddy, şi-ţi jur că, atunci cînd m-am uitat în coşciug, nebunul bătrîn avea pe faţă un zîmbet cu gura pînă la urechi. Ei, nu-i asta cea mai afurisită poveste pe care-ai auzit-o vreodată?

Douglas dădu din cap afirmativ. Doctorul oftă prelung, apoi spuse:

– Boyle a trecut cît putea de repede peste ceea ce-l sîcîia, şi din săptămîna următoare a început să-i hărţuiască pe Isabel şi Parker Grant. Nimeni nu l-a văzut omorîndu-l pe Parker, dar toată lumea e convinsă că el a făcut-o. Probabil s-a aşteptat ca fata noastră să-i cadă în braţe pe loc, fiind gravidă şi neajutorată şi aşa mai departe. Asta a fost marea lui greşeală, fiindcă Isabel numai neajutorată nu e. E firesc să fie vulnerabilă, din cauza copilului, şi cred că Boyle, cu toţi banii şi puterea lui, a crezut c-o poate înhăţa pe loc.

– Vrea să se însoare cu ea?

– A, da, vrea să fie după lege, răspunse Simpson. Întrucît ea încă n-a început să se roage de el, bănuim că a aşteptat să se nască mai întîi copilul. Boyle ăsta nu-i prost. Majoritatea mamelor ar face orice ca micuţii lor să aibă ce mînca. Isabel e o femeie minunată, dar e prea frumoasă ca să-i fie bine în viaţă. Eu l-am minţit pe Boyle, i-am spus că n-o să nască pînă la sfîrşitul lui septembrie, iar lui Isabel n-a început să i se vadă burta pînă cam printr-a cincea lună, aşa că Boyle n-avea de ce să creadă că mint. Nu ştiu dacă timpul cîştigat o s-o ajute

prea mult, dar sper că Boyle o va lăsa în pace pînă vede copilul cu ochii lui.

– Doctore, mîncarea e împachetată, anunță Trudy, din hol.

Simpson se ridică imediat.

– Cu ce altceva mai pot să te ajut? întrebă el.

– V-aş fi recunoscător dacă le-ați trimite o telegramă fraților mei, ca să le spuneți că mai întîrzii pe-aici.

Doctorul îi arătă o hîrtie şi un creion.

– Scrie totul pe hîrtie, şi-am să mă ocup de asta dimineață la prima oră.

– De obicei vă duceți în Liddyville lunea, să vizitați pacienții?

– Nu, zilele mele obişnuite sînt marțea şi vinerea, dar pot găsi un motiv ca să mă duc cu o zi mai devreme.

– Nu e nevoie. Şi-n plus, ar fi mai bine să nu vă schimbați programul.

– Plănuieşti să aduci ajutoare în curînd?

– Da.

– Mă aşteptam. Înainte de asta, trebuie să-ți spun ceva important. Boyle pleacă la întrunirea anuală a familiei lui, în Dakota. Niciodată n-a lipsit de la vreuna, în toți anii de cînd e aici, şi toți se aşteaptă să plece destul de repede. N-ar

fi bine să mai aducă oameni cu el, şi ştiu că o va face, dacă află că Isabel mai are pe cineva alături. Şi-n plus, e prea riscant să deplasaţi copilul acum, şi n-ai nevoie nici de grija ca oamenii lui Boyle să nu dea foc casei. Vor face asta cum mă vezi şi cum te văd, dacă află că eşti înăuntru.

– Cît timp va lipsi Boyle?

– Diferă de la un an la altul. N-avem de unde şti. Anul trecut a fost plecat şase săptămîni, dar în anul dinainte s-a întors într-o lună. Am auzit că e o adunare mare de familie şi, fiindcă e considerat cel mai realizat dintre toţi, îi place să stea un timp şi să vadă cum îl admiră.

– Voi scrie încă un mesaj, pe care voi dori să-l trimiteţi cînd va veni vremea, şi mai vreau să-mi promiteţi că dacă auziţi de Ryan, îmi spuneţi. Aş dori să schimb o vorbă cu el.

– Cum să te anunţ?

– Voi trece pe la dumneavoastră în fiecare luni seară.

– Numai ca să afli dacă am auzit ceva de magistrat? Fiule, îţi faci speranţe degeaba. Slabe şanse să dau de urma lui.

Douglas clătină din cap.

– Nu ăsta e principalul motiv pentru care am să trec pe la dumneavoastră, domnule doctor.

Dacă nu apar, veți şti că s-a întîmplat ceva, şi atunci vreau să trimiteți a doua telegramă. Înțelegeți?

– Da, confirmă doctorul. Vei avea grijă cînd vii încoace?

– Promit. Aş vrea totuşi să existe o cale de a o aduce pe Isabel la dumneavoastră, cu copilul.

– Dacă ai încerca, s-ar isca mari necazuri în oraş. Boyle o verifică, şi-s sigur că unul din oamenii lui îi va ține locul cît o să fie plecat. Dacă nu e acolo unde trebuie, au s-o caute prin tot oraşul. N-are nici un rost să-i duc la Liddyville, fiindcă şi acolo are prieteni, iar în apropiere nu mai e nici un alt oraş unde copilul să fie în siguranță. Mai bine stai locului, fiule. Dacă oamenii lui Boyle nu te văd, vor continua s-o lase pe Isabel în pace. N-ar fi bine ca monstrul ăla să se ia după dumneata, ascultă ce-ți spun.

Douglas nu era de aceeaşi părere.

– Imediat ce Isabel şi copilul sînt în siguranță, nu voi mai dori decît ca Boyle să se ia după mine. Adevărul e că abia aştept.

Doctorul simți un fior rece prin oase.

Apărătorul lui Isabel zîmbise în timp ce rostea ultimele cuvinte, dar în ochii lui se citise cu

totul altceva. Erau reci... ucigători. Simpson făcu un pas înapoi, înainte de a-şi aminti că nu avea de ce să se teamă. Îl urmă pe Douglas în bucătărie şi-i mai şopti un sfat:

– Cînd o veni vremea, vei avea nevoie de ajutor, fiule. La ferma lui Boyle lucrează douăzeci şi patru de oameni, toţi numai bandiţi care o caută cu lumînarea. Dacă-l punem la socoteală şi pe Boyle, sînt douăzeci şi cinci.

– Nu mă tem. Vor veni fraţii mei.

Soţia lui Simpson îl auzi.

– Cîţi fraţi sînt în familia voastră? întrebă ea.

– Cinci, cu tot cu cumnatul meu.

Doctorul îl privi neîncrezător.

– Cinci contra douăzeci şi cinci?

– Mai mult decît destul, zîmbi Douglas.

Capitolul 5

Douglas ajunse înapoi la fermă înaintea zorilor. Înainte de a descărca proviziile şi a pregăti calul pentru somn, intră grăbit în cabană să vadă de Isabel şi de copil.

Isabel stătea în faţa şemineului, cu puşca pregătită. Cînd o strigă pe nume, bătînd uşor în uşă, ea alergă să-i deschidă, trase zăvorul şi se aruncă în braţele lui. N-o deranja deloc faptul că era ud din cap pînă-n picioare.

– Cît mă bucur că ai venit acasă!

Douglas o cuprinse strîns de mijloc. Simţi ţeava puştii la spate şi duse repede mîna înapoi, să i-o ia. Isabel continuă să-l strîngă, în timp ce Douglas se apleca într-o parte, punînd puşca pe masă.

– Nu mi-am putut imagina de ce întîrziai atîta, şopti ea. Dar nici o clipă nu m-am gîndit că s-ar putea să nu te mai întorci.

– Mă bucur să aud, răspunse el. Tremuri. Dacă-mi dai drumul, mai pun un lemn pe foc. Mamele recente trebuie să aibă grijă. N- ar fi bine să te îmbolnăveşti.

Isabel nu voia să-i dea drumul.

– Nu mi-e frig... Sînt doar foarte uşurată că te-ai întors. Douglas, mi-am făcut griji pentru tine.

Acum tremura aproape violent. Douglas o ţinu strîns, ca să nu cadă.

– Şi eu am fost îngrijorat pentru tine, recunoscu el.

Cu faţa ascunsă la pieptul lui, Isabel îl întrebă:

– Ai avut probleme?

– Deloc. Am luat tot ce scriseseşi pe lista cu dorinţele tale, şi cîte ceva în plus. Apoi, m-am dus să discut cu doctorul Simpson.

– Dar Boyle mi-a spus că oamenii lui îmi pîndesc casa zi şi noapte! strigă ea alarmată.

– Nici nu m-au zărit, o asigură Douglas. Am cunoscut-o şi pe soţia doctorului. A împachetat pentru tine o traistă cu mîncare şi lapte proaspăt.

– O, ce frumos din partea ei!

– Doctorul ți-a trimis o mulțime de sfaturi.

Îl bătea ușor pe piept. Douglas se întrebă dacă-și dădea seama ce făcea.

– Ești foarte descurcăreț, Douglas.

Și demn de nădejde, adăugă ea în gînd.

– Cum ai reușit să intri și să ieși în magazinul general, și în casa lui Simpson, fără să fii văzut? Ai spart încuietorile?

– Nu, le-am forțat doar.

– Dumnezeule mare, cînd ai învățat să faci asta?

– Am fost cîndva hoț, demult, foarte demult.

Din cine știe ce motiv, afirmația lui i se păru hilară. Douglas nu știu cum să-i interpreteze reacția. Totuși, rîsul ei îi plăcea. Era plin de bucurie.

Se concentră asupra unor probleme mai practice. Desprinzîndu-se din brațele ei, o luă de mînă și o conduse înapoi la pat.

– Ești trează de mult?

– N-am dormit aproape toată noaptea, recunoscu ea. Și copilul la fel. Abia adineaori a adormit.

– Doctorul Simpson vrea să încerci să-l alăptezi cam o dată pe oră. A început să sugă?

– Da, răspunse ea.

– Crezi că ai destul lapte?

– Da. Şi nu l-a vărsat.

Părea mîndră de izbînda ei, dar şi timidă. Douglas o surprinse privindu-l, îi zîmbi, apoi o trimise la culcare.

– Nu te-aş putea ajuta să descarci proviziile?

– Nu.

– A, era să uit. Ţi-am pregătit micul dejun. E pe bufet.

– Am să mănînc după ce le pun pe toate la loc şi mă ocup de Brutus.

– Ţi-ai amintit să laşi bani pentru domnul Cooper? În viaţa mea n-am furat nimic, şi n-am de gînd să încep acum.

– Am lăsat exact atîta cît se cuvenea.

Practic, o minţise. Dar, deşi nu-i spusese tot adevărul, nu se simţea vinovat. Îi lăsase lui Vernon Cooper atîta cît îi datora – adică nimic, nici un ban. Cooper îi întorsese spatele lui Isabel şi se înhăitase cu Boyle, iar din partea lui Douglas, Vernon şi fratele lui, Jasper, telegrafistul corupt, ar fi trebuit să fie alungaţi din oraş. Numai atunci ar fi primit ceea ce li se cuvenea cu adevărat.

Isabel era prea surescitată ca să doarmă, dar se prefăcu, pentru ca Douglas să aducă în

casă proviziile. Emoția îi creştea de fiecare dată cînd îl auzea revenind înăuntru. Numără de cîte ori scîrțîiră podelele din fața căminului. De douăsprezece minunate ori auzi scîrțîitul, ceea ce însemna şase drumuri la bucătărie şi şase înapoi la şaretă. Oare avea brațele pline, sau aducea cîte o pungă de fiecare dată?

Aşteptarea era delicios de chinuitoare. Într-un tîrziu, auzi şareta îndepărtîndu-se înapoi spre hambar, şi nu mai suportă tensiunea. Dădu pătura la o parte, îşi luă halatul şi papucii şi ieşi pe vîrfuri în camera de zi.

Scoase un strigăt de bucurie, căci masa şi cele patru scaune erau pline de pachete, iar altele stăteau puse pe jos. Alergă la masă şi strigă din nou cînd văzu un calup mare de unt, unt adevărat, şi un cornet plin cu cafea. Începu să mîngîie cu degetele fiecare pachet, şi oriunde se întorcea, vedea alte minunății. Găsi carne uscată de vită şi şuncă, jambon şi patru cutii cu raveți murați uriaşi, înveliți în hîrtie albă. Geama de murături picura pe fața de masă şi părea cea mai minunată privelişte.

Ridică privirea şi-l văzu pe Douglas uitîndu-se la ea. Stătea în uşă, cu încă o pungă pe braț. Se întrebă la ce se gîndea. Avea o expresie ciudată, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să

creadă, dar în ochi i se citea o asemenea tandrețe, încît știu că nu trebuia să-și facă griji că se supărase pe ea fiindcă se dăduse jos din pat.

– N-am știut că erai aici, spuse ea.

– Te priveam. Îmi amintești de o fetiță în dimineața de Crăciun.

Glasul lui era plin de compasiune. De cînd stătea fără strictul necesar la care avea dreptul orice om? se întrebă el. Și-și dădea seama că strîngea la piept o pungă cu făină? Sau că plîngea?

– Mai sînt, pe bufet...

– Mai sînt? exclamă Isabel.

Părea prea mult. Rămase încremenită, cu făina în brațe, privind comorile de pe masă.

– Vino să vezi, o chemă el.

Isabel nu dădu drumul făinii, luînd-o cu ea în alcov. Douglas dădu la o parte perdeaua de pe sfoară, încercînd să facă un pas înapoi, pentru a o lăsa să vadă înăuntru. Bucătăria era prea îngustă pentru amîndoi, dar Isabel nu-i lăsă timp să se dea la o parte, strecurîndu-se pe lîngă el.

Apoi începu să strige din nou:

– Sare și piper, și scorțișoară, și... O, Douglas, ne-am putut permite toate astea?

Întoarse capul spre el, stînd înghesuită alături. Douglas simțea că se pierdea în ochii aceia de un căprui-auriu incredibil, înconjurați cu pistrui fermecători.

– Am putut? întrebă ea din nou.

Întrebarea îl smulse din visare.

– Dac-am putut ce?

– Să ne permitem toate astea.

– Mda, răspunse el tărăgănat. Cooper avea o vînzare cu reducere de prețuri.

Reuşi să spună minciuna fără să rîdă.

– O, ce frumos...!

Continuară să se privească. Douglas ridică mîna şi, încet, îi şterse lacrimile de pe obraji cu vîrfurile degetelor.

Spre surprinderea lui, Isabel se înălță pe vîrfuri şi îl sărută.

– Pentru ce ai făcut asta?

– Pentru că eşti atît de bun cu mine şi cu fiul meu. Sînt sigură că în curînd au să-mi revină puterile. Niciodată n-am mai depins de altcineva. Totuşi, e foarte plăcut. Îți mulțumesc.

Se întoarse să plece. Douglas o urmă, întinse mîna peste umărul ei şi-i luă punga cu făină.

– Dar soțul tău? De el n-ai depins niciodată?

– Parker avea calități alese. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut. Sînt sigură că ți-ar fi plăcut. A fost un om foarte bun, Douglas, cu-adevărat. Noapte bună.

O privi cum se îndepărta. Nu-i răspunsese la întrebare, iar Douglas nu era sigur dacă o ocolise intenționat sau nu. Trase concluzia că era prea obosit ca s-o mai întrebe. Se întoarse la hambar ca să-şi şteargă calul rotat, apoi se spălă şi el cu apă de ploaie dintr-o găleată, înainte de a porni în sfîrşit spre casă, să se culce.

Dormi aproape toată ziua, pe salteaua pusă în fața căminului. În cele din urmă, Parker îl trezi din somn cu un răget menit să atragă atenția mamei lui. Nu mai țipa vlăguit, ci cu putere. Oare se întrema deja?

Urmă rîsul lui Isabel. Se afla în bucătărie, unde-i făcea lui Parker prima baie.

Douglas i se alătură.

– Parcă strigă mai tare, remarcă el cu un căscat.

– E supărat.

Observă că Parker tremura şi-şi aminti ce spusese doctorul Simpson, să-i fie cît mai cald posibil.

– Ar fi trebuit să țin aprind focul din vatră.

– Aveai nevoie de somn.

– Ai teminat? N-am chef să răcească.

Isabel era concentrată asupra lui Parker.

– Gata, acum e curat. Taci, gînguri ea spre copil. Am terminat. Douglas, vrei să-mi dai prosopul ăla?

Douglas se grăbi să i-l aducă. Isabel întinse prosopul pe umărul lui gol, apoi îl culcă pe Parker deasupra. Cu un alt prosop, îl şterse. Peste un minut, tocmai îi lega scutecul, cînd Douglas observă că buzele copilului se învinețiseră.

– Trebuie să-l încălzim cît mai repede. Descheie-ți halatul şi cămaşa.

Isabel nu ezită.

– E rece ca gheața! şopti ea alarmată. Nu trebuia să-i fac baie. Îi e atît de frig, că nu mai poate nici măcar să plîngă.

– O să se încălzească iar într-un minut, îi promise Parker.

O înveli cu cămaşa şi halatul, acoperi capul brunet al lui Parker cu un scutec curat, şi rămase privindu-l.

– Să-mi spui cînd nu mai tremură.

Isabel se temea să se mişte.

– Numai eu sînt de vină. Ce-oi fi avut în cap?

– Că fiul tău era nespălat, răspunse Douglas. Data viitoare, o să-i facem baie împreună, în fața focului.

– S-a oprit.

– Din tremurat?

– Da. Cred că a adormit, murmură ea, cu un oftat slab, de mulțumire.

Douglas ridică scutecul de pe capul lui Parker, ca să-i vadă fața.

– Mda, doarme, şopti el.

Văzu că-şi ținea obrazul rezemat de pistrui.

– E un om norocos.

– Un omuleț, îl corectă Isabel.

Roşind, ridică privirea spre Douglas.

– Şi, într-adevăr, e foarte norocos. Şi eu sînt, că te am pe tine aici.

– N-ai să plîngi, nu-i aşa?

– A, nu, eu nu plîng niciodată.

Crezu că glumea, dar Isabel nu rîse.

– Mi-e foarte greu să-mi arăt emoțiile. N-ai observat?

– Nu pot să spun că am observat.

– Mi-ai putea face o favoare? Vreo două scaune au picioarele şubrede, şi ți-aş fi recunoscător dacă m-ai învăța să le repar. Nu sînt sigură dacă e mai bine să bat cuie la baza lor, sau să...

– Ți le repar eu, îi promise Douglas. Altceva?

Reieşi că avea o listă întreagă de reparații necesare. Deşi era o prostie ca Douglas să dreagă mobila pe care n-avea s-o poată lua cu ea cînd pleca, se hotărî facă totuşi reparațiile. Încă nu voia să discute cu ea despre viitor, aşteptînd intenționat pînă-şi revenea în putere şi era mai puțin emotivă, căci chiar şi el putea să vadă că naşterea o secătuise fizic şi mintal. Doctorul Simpson îi spusese că nu trebuia să se tulbure. Şi-n plus, reparațiile aveau să-i dea o ocupație.

– Oamenii lui Boyle supraveghează cabana? întrebă ea.

– Azi-noapte nu i-am văzut, dar s-ar putea ca acum să se mai fi apropiat. N-am de gînd să risc. Doctorul a sugerat să stau ascuns în timpul zilei şi să ies noaptea, dar şi eu luasem deja aceeaşi hotărîre. Atîta vreme cît Boyle crede că eşti singură, putem spera că se va mulțumi să aştepte.

– Şi caii? Nu pot sta tot timpul închişi în grajd.

– O să-i scot la plimbare noaptea. Şi voi începe să repar ocolul imediat ce se întunecă. Nu-ți mai face griji.

– Eu cu ce te pot ajuta?

– Vino-ţi în putere.

L-ar fi contrazis, dacă Parker nu i-ar fi solicitat atenţia.

Gătitul nu se număra printre talentele lui Douglas, aşa că tăie felii şunca şi pîinea de la Trudy Simpson şi deschise un borcan cu sfeclă murată pe care-l luase de la magazinul general. Îi dădu lui Isabel un pahar mare de lapte. Ea vru să-l păstreze, şi ar fi insistat, dacă Douglas nu-i spunea că putea să mai ia, cu uşurinţă.

Reveni în camera mare peste o oră, cu Parker în braţe, şi-l privi pe Douglas cum repara un scaun în timp ce ea se plimba cu copilul, care era cam agitat.

Douglas observă cît de extenuată arăta şi se hotărî să lase celelalte scaune pentru seara următoare. Se spălă pe mîini, apoi îi luă copilul din braţe.

– Am să-l plimb eu.

– Nu ştiu ce are. A mîncat, a rîgîit, l-am schimbat, dar tot nu adoarme.

– E mofturos, atîta tot.

Isabel dădu să se întoarcă, apoi se răzgîndi.

– Am să stau şi eu cu tine, şi-am să...

– Nu e nevoie, o întrerupse el. Dacă am vreo problemă, ştiu unde să te găsesc.

– Eşti sigur că nu e nimic în neregulă cu el?

– Sînt sigur.

– Atunci, noapte bună.

Douglas se aşeză în balansoar şi începu să bată uşurel copilul pe spate. Îşi aminti cum o legăna pe sora lui şi, Doamne, cît de repede trecuse timpul! În curînd, Mary Rose avea să-şi legene propriul copil. Douglas obişnuia să-i vorbească în timp ce o legăna, şi făcu acelaşi lucru şi acum, cu Parker. Vibraţiile din glasul lui o liniştea pe Mary Rose, sau o plictiseau, pînă cînd adormea. Adevăratul motiv nu avea nici o importanţă; rezultatul era întotdeauna acelaşi. Parker se calmă în cîteva minute, începînd să sforăie ca un bătrîn.

Se întunecase, şi era timpul ca Douglas să se apuce de treabă. Se pregăti să înfrunte mînia pe care ştia că avea s-o simtă în clipa cînd ieşea pe uşă. Mai mult ca sigur, urma să se înfurie, pentru că-şi amintea din nou că ferma se afla în calea inundaţiilor. Nu părea capabil să treacă peste acest gînd îngrozitor. N-avea nici o importanţă că era posibil ca nu răposatul soţ al lui Isabel să fi construit cabana, nici că se

putea să-şi fi adus soţia însărcinată în casă doar provizoriu, pînă clădea alta într-un loc mai ferit. Oricum, o pusese pe Isabel în pericol. De ce Dumnezeu o făcuse? Chiar nu-i păsa?

Incompetenţa lui Grant nu se oprea acolo. Construise un ocol – cel puţin, asta credea Douglas că ar fi trebuit să fie – dar se părea că primul vînt mai puternic îl culcase la pămînt. Era destul de sigur că Pegasus se rănise la picior lovindu-se întîmplător de un cui. Dacă aşa era, riscul unei infecţii grave creştea considerabil. Douglas trebuia să afle cît mai repede, ca să schimbe, la nevoie, alifia pe care i-o aplica lui Pegasus, dar se hotărî să aştepte pînă dimineaţa şi s-o lase pe Isabel să doarmă cît mai mult posibil.

La scurt timp după ivirea zorilor, Isabel i se alătură la masă. Îl ţinea pe Parker în braţe. Focul trosnea în vatră, răspîndind în cameră o lumină caldă, roşiatică. Douglas se ridică şi-i trase un scaun. Isabel observă păsatul de ovăz cu cocoloaşe şi pîinea arsă pe care i le pregătise din nou. Douglas observă cum îi strălucea părul în lumina focului. Îl purta împletit într-o coadă lungă. Şuviţe roşcate îi scăpaseră din pieptănătură, încadrîndu-i faţa, şi arăta incredibil de atrăgător. Maternitatea îi priia.

Dîndu-şi seama că o privea, Isabel se înroşi ca focul.

– Parker nu rîgîie.

Erau singurele cuvinte care-i trecuseră prin minte, ca să-şi mute gîndul de la înfăţişarea ei neîngrijită.

Douglas îşi aruncă pe umăr un prosop curat şi-i luă copilul din braţe.

– Poţi să te aşezi la masă?

– Da. Acum mă simt mai bine.

Bătînd uşurel copilul pe spate, Douglas veni lîngă ea. Isabel nu vru să-l jignească, refuzînd să se atingă de mîncarea neapetisantă, aşa că înghiţi cu chiu cu vai jumătate din ea, ajutîndu-se cu apă. Prefera să păstreze restul de lapte pentru cină.

– Ar trebui să bei lapte la fiecare masă. Luni am să-ţi mai aduc.

– Acum cîteva luni, aveam două vaci de lapte.

– Şi ce s-a întîmplat cu ele?

– Nu-s sigură. Într-o dimineaţă, pur şi simplu au dispărut.

– Crezi că le-a furat Boyle?

Isabel ridică din umeri.

– Parker nu părea să fie prea tulburat, şi a refuzat să vorbească prea mult despre asta.

Cred că s-ar putea să fi uitat să închidă uşile grajdului. Era cam distrat.

– Vrei să spui că s-ar putea să fi plecat singure?

– S-ar putea şi ca uşa grajdului să fi fost lăsată deschisă.

Isabel stătea cu privirea spre masă şi părea stînjenită, aşa că Douglas nu mai insistă. Întoarse capul, ca să-şi ascundă expresia de uimire. Pe toţi sfinţii, soţul ei nu meritase nici preţul aerului pe care-l respira.

– Şi cabana? N-a clădit-o Parker, nu-i aşa?

– Nu, nu el. Cum ţi-ai dat seama?

Era bine construită, aşa-şi dăduse seama. Nu-i răspunse însă, ca să n-o necăjească, aşa că-i puse în schimb altă întrebare.

– Voia să construiască o casă nouă pentru voi, undeva mai sus?

– Nu. Ce întrebare ciudată! Ne-am instalat aici şi asta a fost tot.

Isabel încercă să se ridice de la masă, dar Douglas îi puse mîna pe umăr, oprind-o.

– Termină-ţi micul dejun. Ai nevoie de putere. Spune-mi, cum s-a rănit Pegasus?

– Unii dintre oamenii lui Boyle trăgeau în aer, iar Pegasus s-a speriat şi s-a lovit de uşa hambarului.

– S-a zgîriat în vreun cui?

– Nu.

Copilul le distrase atenția cu un rîgîit demn de un tîlhar la ospăț. Zîmbetul lui Isabel arăta de parcă fiul ei tocmai ar fi reuşit o ispravă nemaipomenită.

– Nu mai pot lua nici o înghițitură, zău, protestă ea. Am să păstrez mîncarea pentru mai tîrziu.

Se ridică, înainte ca Douglas s-o contrazică.

– Aş vrea ca diseară să pregătesc eu cina. Îmi place să gătesc, exageră ea. E... liniştitor. Da, e liniştitor.

Douglas n-o înghiți. Izbucni în rîs, clătinînd din cap.

– E chiar atît de rău terciul ăsta?

În ochii ei sclipi o luminiță drăcească.

– Are un gust de ciment.

Se priviră în ochi un lung răstimp, nici unul nedorind să-şi mute privirea.

– Serios, ar fi timpul să încetezi.

Glasul lui răguşit făcea s-o treacă toate căldurile.

– Ce să încetez? întrebă ea, într-o şoaptă sufocată.

– Cu fiecare zi devii tot mai drăguță.

– A... abia suflă Isabel.

Douglas îşi dădu seama înaintea ei ce se întîmpla. Îi privea din nou pistruii şi făcu repede un efort să se uite în schimb pe fereastră.

O mişcare lîngă liziera pădurii îi atrase dintr-o dată atenţia. Încremeni. O umbră mergea încet pe cărare, spre păşune. Era prea departe pentru ca Douglas să-i vadă chipul, dar ştia cine venea.

Călăreţul singuratic trebuia să fie Boyle. Doctorul Simpson îl prevenise că ticălosului îi plăcea s-o pîndească pe femeia pe care o teroriza. Da da, Boyle era, nici pomeneală.

Prima grijă a lui Douglas fu ca Isabel să nu intre în panică. Ar fi trezit copilul, iar Boyle ar fi venit cu oamenii lui. Continuă să privească spre silueta de afară, întrebînd, la fel de încet ca sforăitul lui Parker:

– Isabel, ce crezi, copilul o să doarmă mai mult timp?

– A, da. A stat treaz aproape toată noaptea. Azi trebuie să recupereze.

Îi luă copilul din braţe şi porni spre dormitor. Douglas o urmă, aşteptă ca Parker să fie pus în pat, apoi îi spuse, calm, că aveau musafiri.

Isabel nu se sperie. În schimb, începu să se dezbrace.

– Cît timp am? întrebă ea.

Îşi aruncă halatul pe pat şi începu să-şi descheie cămaşa de noapte.

– Ce vrei să faci?

– Trebuie să mă îmbrac şi să ies.

– Pe dracu'! Rămîi aici.

– Douglas, fii rezonabil. Dacă mă vede, o să plece. Întotdeauna ies în prag, cu puşca. Vreau să creadă că mai sînt gravidă. Am nevoie de o centură. Îmi aduci tu una de-ale lui Parker, din lada aia din colţ? Nu sta aşa, trebuie să ne grăbim. Nu-i place să-l las să aştepte.

– N-ai să...

Isabel alergă la el şi-i acoperi gura cu palma, înăbuşindu-i protestele.

– Dacă nu ies, va începe să tragă în aer. Iar zgomotul o să-l trezească pe Parker. Vrei să-l audă plîngînd? Şi acum, ajută-mă să mă îmbrac, ca să-l potolesc. Te rog.

Douglas îi dădu mîna la o parte de pe gura lui, dar continuă s- o ţină.

– Nici nu discut. Mă duc afară şi-l împuşc. Ai înţeles?

– Nu.

– O să fie luptă dreaptă, îi promise el. Am să-l fac să scoată el primul arma.

Înnebunită, Isabel scutură din cap.

– Nu mai fi aşa de încăpăţînat! Boyle n-o să

se lase atras să lupte. E laş, Douglas. N-avem timp să discutăm despre asta. Poți să mă aperi foarte bine de la fereastra din față. Dacă vezi că vrea să-mi facă ceva, atunci poți să ieşi din casă şi să-l alungi. Totuşi, n-ai să-l omori. Înțelegi ce spun?

Expresia lui neînduplecată, cu fălcile strînse, o înştiință că nu înțelegea.

– Te rog? Stăpîneşte-te, de dragul meu. Bine?

– Pe toți sfinții, tare-aş mai vrea să...

Îl făcu să amuțească, atingîndu-i uşor obrazul.

– Dar n-ai s-o faci.

Douglas nu putea nici s-o contrazică, nici să-i dea dreptate.

– Poate, fu singurul lui răspuns.

Isabel îşi rostogoli ochii spre cer.

– Centura, te rog. Dă-mi centura.

Scoțîndu-şi propria lui centură, Douglas i-o întinse.

– N-ai să iei pe tine nimic din ce i-a aparținut lui Parker.

Părea să fie important pentru el şi, întrucît pantalonii îi stăteau bine pe şolduri, Isabel nu mai lungi vorba.

Imediat ce Douglas se duse la fereastră

pentru a-l pîndi pe Boyle, Isabel începu să se pregătească. Avea încă mijlocul destul de gros, dar nici pe departe îndeajuns ca să pară înainte de naştere, conform datei pe care doctorul Simpson i-o spusese lui Boyle.

Veni lîngă Douglas tocmai cînd Boyle ajungea pe pajiştea de la picioarele pantei.

– Par gravidă, aşa cum ar trebui?

– Cred că da.

Îi puse mîna pe braţ.

– Ar fi bine să te uiţi la mine, înainte să răspunzi.

În sfîrşit, Douglas o măsură scurt cu privirea. Nu-i plăcu ce vedea şi se încruntă, exprimîndu-şi grăitor părerea. Isabel purta o bluză albă şi o flanelă albastră tricotată care-i stătea larg pe şolduri, iar, după opinia lui, era mult prea atrăgătoare ca să se arate în faţa ticălosului ăluia. Încerca intenţionat să-l întărîte? Nu, în nici un caz. Era drăguţă pentru că n-avea încotro şi, din păcate, nu-i venea nici o idee ca s-o ajute să-şi schimbe radical înfăţişarea... decît dacă ar fi primit să-şi pună un sac în cap. Nu se osteni să i-o propună, ştiind că n-ar fi acceptat s-o facă.

– Încheie-ţi bluza.

– E încheiată.

– Nu şi primii doi nasturi.

Puse pistolul la loc în teacă şi se apucă să i-i încheie.

– N-o să vadă mai mult din tine decît trebuie.

Degetele lui îi atinseră bărbia. Cum Dumnezeu putea o femeie să aibă pielea atît de mătăsoasă?

– N-o să-mi facă nimic, şopti Isabel.

Privirea lui Douglas se ridică spre ochii ei.

– Voi avea eu grijă să nu-ţi facă nimic. Dacă trebuie să-l omor, să n-aud discuţii. Ne-am înţeles?

– Da.

– Atunci, hai. Vine spre cabană.

Isabel întinse mîna spre clanţă, atentă la Douglas, aşteptîndu-l să-şi ocupe postul de la fereastră. Nu stătu pînă-i permise el să iasă, ştiind că ar fi rămas acolo toată ziua, dacă-i aştepta încuviinţarea.

– Acum ies.

– Isabel?

– Da?

– Nu care cumva să-i zîmbeşti.

Capitolul 6

Boyle era urît ca moartea. Avea chipul ciupit de vărsat, ochii prea apropiaţi, iar cînd închidea gura, buzele îi dispăreau cu totul. Arăta ca o găină. Totuşi, Douglas nu fu surprins de înfăţişarea lui.

Faptul că trebuia să recurgă la terorizarea unei femei ca să se însoare arăta că ticălosului îi era foarte greu să atragă sexul opus, iar majoritatea femeilor care învăţaseră să vadă dincolo de aparenţe ar fi fost scîrbite de răutatea pe care o întrezăreau pîndind în sufletul lui.

Douglas ar fi vrut ca Boyle să-şi apropie mîna de pistol. Dar Boyle nu-i făcea pe plac. Nici măcar nu se osteni să se uite spre fereastră, rămînînd cu privirea aţintită numai spre

prada lui. Isabel se ținea bine pe picioare.

– Ți-am spus să nu mai calci pe pămîntul meu. Şi-acum, cară-te...

– Aşa se vorbeşte cu viitorul tău soț, fetițo? Şi eu, care-ți plănuiam nuntă mare...! Dar, ce văd? Azi pari cam îngrijorată. Ți-e frică de naştere, şi c-ai să fii singură?

– Ai zece secunde ca să dispari, altfel, trag!

– Dacă tragi, ajungi în puşcărie.

– Nici un juriu n-o să mă condamne vreodată. Toată lumea din Sweet Creek te urăşte la fel de mult ca mine. Şi-acum, lasă-mă-n pace!

Boyle îşi îndreptă arătătorul spre ea.

– Ia seama cum vorbeşti cu mine, fato. Nu-mi plac obrăzniciile. Văd că mai ai foc în tine, şi-o să am eu grijă de treaba asta, după ce ne îmbîrligăm. Ai să te milogeşti de mine să te iau de nevastă, să ştii. Nu-i decît o problemă de timp.

Isabel tocmai îşi arma puşca, dar Boyle dădu pinteni calului şi plecă.

– Am să mai vin! strigă el.

Amenințarea fu urmată de un rîs gîjîit. Douglas îl urmări cu privirea pînă cînd ajunse la jumătatea păşunii.

Isabel intră încasă, închise încet uşa în urma ei şi se rezemă de ea.

– Al dracului, că urît mai e, mormăi Douglas.

Isabel dădu din cap.

– N-o să mai vină încă două săptămîni de-acum încolo.

– Poate. Totuşi, vom fi pregătiţi pentru orice. Doctorul Simpson mi-a spus că Boyle va pleca la nu ştiu ce adunare de familie.

– Pleacă? O, Douglas, e o veste minunată!

– Simpson a spus că de obicei stă între o lună şi şase săptămîni, la rudele lui din Dakota. N-o să slăbim paza, nici n-o să ne lăsăm pe tînjeală.

– Nu, în nici un caz. Pot să te întreb ceva?

Rămînînd cu privirea spre umbra care începea să urce povîrnişul, Douglas răspunse:

– Sigur.

– Nu vrei să te uiţi la mine?

– Nu înainte ca Boyle să treacă de creastă.

– Nu înţeleg ce te-a apucat. Mi-ai spus că nu vrei ca Boyle să te vadă şi că, atîta timp cît crede în continuare că-s singură, se va mulţumi să aştepte.

– Asta s-a-ntîmplat înainte de a şti că mereu ieşi din casă cînd vine, ca să vorbeşti cu el.

– Dar...

– Şi nu-mi convine deloc.

Isabel îşi dădu ochii peste cap.

– E clar că nu, replică ea. Eu însă voi mai continua să ies de fiecare dată cînd vine aici, vrei, nu vrei.

– Vom discuta despre asta mai tîrziu. Nu trebuie să te tulburi, Isabel. Doctorul a spus că nu-ţi face bine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu sînt bolnavă. Doar ai observat că mă întremez pe zi ce trece. Şi fiul meu la fel.

– Opt săptămîni de cînd s-a născut, declară Douglas cu autoritate. De atîta are nevoie ca să-şi vină în putere.

– Nu cred.

– Opt săptămîni, nu se lăsă el.

– Şi cînd ai să pleci?

Douglas zînmbi.

– Peste opt săptămîni, dacă tu şi Parker n-aveţi nici un necaz. Poate am să stau puţin mai mult. Şi, apropo, Isabel, tu şi fiul tău veţi veni cu mine. Vă iau de-aici.

– Nici nu mă gîndesc. N-am să mă las alungată din casa mea. Înţelegi ce-ţi spun? Nimeni n-o să mă alunge de pe pămîntul meu.

Prea tîrziu, Douglas îşi dădu seama că o tulburase.

Vocea îi devenise mai ascuţită şi, cînd o

privi, îi văzu lacrimile lucind în ochi. Încercă imediat s-o calmeze.

– Poți face cum vrei, minți el. Numai să treacă opt săptămîni.

– N-ai cum să stai aici atîta timp. Te asigur că am să-mi revin complet mult mai devreme, iar Parker va fi mult mai voinic. O să fie bine. Ne vei lipsi, desigur.

La disperare, adăugă ea în gînd.

Douglas nu ştiu ce anume îl îndemnase s-o facă, dar se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Se pare că ți-e cam greu să reții numerele, dulceață. Nu plec timp de opt săptămîni. Vrei să-ți spun cîte zile înseamnă asta?

Isabel ştia că o tachina, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum să răspundă. Soțul ei fusese întotdeauna un om foarte serios, în toate privințele. Nu flirtase niciodată, şi nici ea, dar totuşi ştia că acum Douglas făcea tocmai acest lucru. Se hotărî ca, pentru cîteva minute, să scape de el. Cînd era atît de aproape, nu putea să gîndească.

– Tu hotărăşti, spuse ea. N-o să am remuşcări, iar dacă nu te deranjează să rămîi... vreau... vreau să zic, avem... *am* un copil, ştii, şi-o să ne bucurăm de prezența ta.

Îşi dădea seama că se bîlbîia – şi mai ştia şi

că-l mințea. Dacă Douglas rămînea, n-avea să se bucure. Avea să fie în extaz de fericire.

– Ce-ar fi să tragi un pui de somn?

Douglas îi spunea ceva, dar Isabel nu-i putea da atenție. Încerca să înțeleagă cum reușise un bărbat atît de atrăgător să rămînă singur atîta vreme. Părea să aibă aproape treizeci de ani. Poate că, în fond, nici nu era singur. Se putea ca o femeie frumoasă să-l aștepte cu răbdare. Da, asta era. Probabil era foarte rafinată și elegantă, iar Isabel își imagina că avea păr auriu și deloc ciufulit de bucle.

– De ce m-ai sărutat? izbucni ea.

– Așa mi-a venit. Ai ceva împotrivă?

– Nu... N-am nimic împotrivă.

Făcu un efort să se smulgă din toropeală. Era timpul să privească în față cîteva fapte importante. Nu era o tînără naivă, cu speranțe și visuri, jinduind să fie iubită. Era o văduvă cu un copil care depindea de ea. Nu putea și n-avea să-și schimbe trecutul. Fusese binecuvîntată cu compania unui prieten drag, iar acum era mama frumosului său fiu.

Și totuși, nu era nimic rău în a visa cu ochii deschiși la un viitor de care n-ar fi putut avea parte niciodată, nu? Nu era firesc să se întrebe cum ar fi fost să fie iubită de un bărbat ca

Douglas? Acest gînd părea o curiozitate naturală din partea ei. Nimic mai mult. Era atît de puternic, de dur și senzual, și niciodată nu mai cunoscuse un om ca el. Atîta tot. Deși era mamă de scurt timp și nu-l dorea pe plan fizic, nu putea să nu observe aura erotică, telurică, pe care o răspîndea în jur. Și-n plus, ce era rău în a se bucura de minunatele diferențe dintre ei – și, Dumnezeule, era atît de masculin...!

Ar fi fost un amant pretențios, și nu s-ar fi oprit pînă cînd...

Dumnezeule mare, ce-o apucase? Își alungă din minte scandaloasa fantezie.

– Cred c-am să mă odihnesc puțin.

Cuvintele ei părură să-l amuze.

– Mi se pare corect, o tachină el.

Isabel se întoarse, împiedicîndu-se de un obiect de pe jos, și se îndepărtă grăbită. Douglas o urmă.

– Te simți bine? întrebă el.

– Da.

– Pari cam preocupată.

– Mi-e puțin somn, Douglas. Am născut de curînd și trebuie să mă odihnesc.

Douglas se rezemă de tocul ușii, refuzînd să se miște cînd Isabel încercă s-o închidă.

– Aș dori să mă lași puțin singură, ca să mă

schimb. Am să-ți dau înapoi centura mai tîrziu.

– E pe podea, în camera cealaltă, cu prosoapele pe care ți le-ai pus ca să pari gravidă.

Nu-l crezu decît cînd îşi duse mîna la burtă. Dumnezeule, cînd căzuseră, şi cum de nu observase?

– Nu vrei să-mi spui la ce te gîndeai acum un minut?

Isabel simți că roşea.

– La una, la alta...

– Aşa-i zice acum?

– ...La cai, murmură ea, în acelaşi timp. La Minerva şi la Pegasus. Da, armăsarul arab e Pegasus, iar pe perechea lui o cheamă Minerva. Nu ți-am spus numele lor?

– Numai pe-al lui Pegasus.

Tare-ar fi vrut ca Douglas s-o lase puțin în pace.

Felul cum se uita la ea o făcea să se simtă stînjenită şi încurcată ca o fetişcană.

– Tu cum îi numeai pe arabii mei?

– Una şi Alta.

Încet, Douglas îi mîngîie obrazul cu dosurile degetelor.

– Cred c-ar fi bine să ştii ceva. Îmi plac foarte mult femeile pistruiate. Mă scoți din minți.

Se aplecă şi o sărută pe gură, repede şi apăsat.

– Apropo, continuă el în şoaptă, mai am şi nişte gînduri foarte nebunatice cu tine.

I se tăiase respiraţia de uimire, şi ştia. De aceea îi făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce să plece. Isabel rămase privind pe urmele lui pînă cînd dispăru în bucătărie, apoi, închise uşa şi se rezemă de ea. Dumnezeule mare, Douglas ştiuse tot timpul la ce se gîndea, şi niciodată, nici măcar o dată, n-avea să-l mai poată privi în ochi.

Era copleşită. Pesemne se dăduse de gol – dar cum Dumnezeu reuşise s-o facă? Nu ştia, şi nici n-avea de gînd să-l întrebe. Era hotărîtă să nu mai aibă nici un gînd neruşinat în legătură cu el, toată viaţa. Mai mult, nici măcar nu avea să se mai gîndească la el, cît de cît.

Se trînti pe pat, cu un geamăt. Adormi peste cîteva minute, cu piciorul atîrnîndu-i peste marginea patului, cu pantofii şi ciorapii în picioare, şi cu un singur gînd învîrtindu-i-se prin minte.

Îi plăceau pistruii.

Capitolul 7

Îi mai plăceau şi jocurile. În timpul cinei, o întrebă dacă n-avea întîmplător un pachet de cărţi, iar cînd află că avea, propuse să joace un poker.

– Ai jucat vreodată ţapul pe cinci cărţi?

– A, da. Şi mă pricep.

Mănuşa fusese aruncată. Jucară cinci mîini, pînă cînd Parker ceru de mîncare. Oricum, ora de culcare a lui Isabel trecuse, şi arăta gata să ţipească din clipă-n clipă.

La insistenţele ei, Douglas calculă scorul şi-i spuse cît îi datora.

Ridicîndu-se, Isabel căscă, apoi spuse:

– Am să-ţi plătesc din ce cîştig mîine seară, cînd o să jucăm şah.

Douglas rîse.

– Şi la şah te pricepi?

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

Şahul era jocul lui favorit.

I-o dovedi în seara următore, spulberînd-o în cîteva minute. După ce cîştigă cinci partide la rînd, se convinse că Isabel nu jucase prea mult şah. La sfîrşitul săptămînii, îi datora o mie de dolari.

Începînd de-atunci, Douglas schimbă regulile. Îi spuse că avea o idee mult mai bună.

În loc să ceară bani, cîştigătorul putea pune orice întrebări dorea. Indiferent cît era de personal subiectul, trebuia să i se răspundă.

Dintr-o dată, lui Isabel îi reveni talentul. Cîştigă trei partide, pînă cînd Douglas îi ghici şiretlicul.

– M-ai lăsat anume să cîştig, nu-i aşa?

– Unora le place să cîştige.

– Celor mai mulţi bărbaţi le place să cîştige cinstit. De-acum încolo, jucăm amîndoi serios. De acord?

– Da, răspunse ea. Şi cred că ar fi mai bine să luăm totul de la început. Şi în noaptea trecută ai cîştigat.

Douglas rupse foaia de hîrtie cu sumele, înainte de a-i întinde pachetul de cărţi. Isabel le

amestecă abil, ca un cartofor din saloon-ul lui Tommy, făcîndu-l să rîdă.

– Escroacă mică!

– Am jucat mult, recunoscu ea.

– Serios?

Isabel îi dovedi cît de bună era, cîştigînd următoarea partidă. Încă înainte ca Douglas să-i arate mîna, care consta din doi valeţi, îi puse întrebarea.

– Mi-ai spus că ai fost cîndva hoţ, mai ţii minte? Vreau să ştiu cînd şi unde.

– Cînd eram mic şi trăiam pe străzile din New York City. Luam cam tot ce mi se năzărea.

Ochii ei se dilatară, neîncrezători, şi-l întrebă cu vocea plină de uimire faţă de trecutul lui infracţional:

– Te-au prins vreodată?

– Nu, niciodată. Am avut noroc.

După ce cîştigă şi următoarea partidă, Isabel îi ceru să-i vorbească despre familia lui. Douglas îi povesti cum se uniseră el, Travis, Cole şi Adam, pentru a întemeia o familie, cînd găsiseră un copil mic într-o grămadă de gunoi.

Isabel era fascinată. Îi puse nenumărate întrebări şi, pînă să-şi dea seama, Douglas vorbi o oră încheiată.

Cînd termină, îi povestise despre soțul surorii lui, Harrison, şi despre noua soție a lui Travis, Emily. Lăsă la urmă partea la care ținea cel mai mult, iar cînd îi vorbi despre Mama Rose, glasul îi deveni mai blînd.

– Ştii, de fapt e destul de ciudat, acum dacă stau să mă gîndesc, dar adevăratul motiv pentru care mă aflu aici e Mama Rose. Ea a auzit despre arabi şi m-a trimis să-i văd. Eram prea ocupat atunci, aşa că i-am cerut lui Travis să treacă din partea mea pe la licitație.

– Parker voia să-l vîndă pe Pegasus la licitație? Nu poate fi adevărat. N-a plecat din Sweet Creek decît ca să se ducă la biroul unui avocat din River's Bend. Paddy s-a dus cu el, şi sînt sigură că de-acolo amîndoi s-au întors direct acasă.

Prea tîrziu, Douglas îşi dădu seama că abordase un subiect dureros.

– Probabil s-au oprit să-şi lase caii să se odihnească, atîta tot. Apropo, doctorul Simpson mi-a spus despre Paddy. Era cu adevărat nebun?

– Nu, dar toată lumea din oraş aşa credea. Avea doar cîteva ciudățenii. Am ajuns să-l cunosc destul de bine, pentru că venea să ia cina la noi de cel puțin patru ori pe săptămînă. To-

tuşi, de Parker era cel mai apropiat. Stăteau împreună şi şuşoteau pînă noaptea tîrziu. Era o prietenie foarte ciudată.

– Parker nu ți-a spus niciodată despre ce vorbeau?

– Nu, era foarte secretos în legătură cu asta, aşa că n-am insistat. A spus că-i promisese lui Paddy să nu discute nimic despre planurile pe care le puneau la cale. Mi-e dor de bătrînul irlandez. Avea o inimă aşa de bună... Ştii că a trăit aici încă dinainte ca Sweet Creek să fi ajuns oraş?

– Nu, nu ştiam, răspunse Douglas. Ia spune-mi, Parker a mai ținut şi alte secrete față de tine?

– Dacă te gîndeşti că voia să-l vîndă pe Pegasus fără ştirea mea, te înşeli. Parker şi cu mine am copilărit împreună, într-un orfelinat de lîngă Chicago, şi am ştiut tot ce era de ştiut despre el. N-ar fi făcut una ca asta. Ştia cît de mult însemnau caii pentru mine. Surorile de la orfelinat mi i-au dat ca să am zestre, cînd am plecat de-acolo.

– De unde-i aveau pe arabi?

– Fuseseră donați orfelinatului de un om căruia i-au dat adăpost. Era pe moarte, şi cred că aşa le-a răsplătit. Nu avea rude, şi se temea să

moară singur. Surorile au stat cu el zi şi noapte.

Douglas observă că devenea melancolică şi se grăbi să schimbe subiectul.

– Ţi-am satisfăcut curiozitatea în legătură cu familia mea?

Isabel clătină din cap, cu faţa mai destinsă.

– Cum a cunoscut-o Travis pe soţia lui, Emily?

Îi răspunse la întrebare şi, cînd termină, Isabel zîmbea din nou. Era clar că uitase pentru moment de problema cu vînzarea lui Pegasus.

– Toată lumea o simpatizează pe Emily?

În vocea ei se simţea o jinduire pe care Douglas n-o putea înţelege prea bine. Oare era îngrijorată în legătură cu cea mai nouă membră a familiei lor? Şi, dacă da, de ce?

– Da, tuturor ne place foarte mult.

– Sînt sigură că şi mie mi-ar plăcea, spuse ea, fără să-şi poată stăpîni un căscat. Cred că ar fi timpul să ne oprim. Putem juca şi mîine seară?

– După ce repar toate scaunele. Mai am de dres trei.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Le-am reparat eu deja.

Douglas o privi surprins

– Cinstit, Douglas, nu-s chiar neputincioasă. Şi le-am dres bine. Uită-te şi tu.

N-o crezu pînă nu văzu cu ochii lui.

– Ai făcut o treabă mai bună decît mine.

– Te-am privit cum lucrai, mai ştii?

Îşi amintea. Şi mai era şi impresionat că-şi dăduse atîta osteneală, după ce el promisese să repare scaunele.

– Ţi se închid ochii. Ţi-e somn, nu-i aşa?

– Da. Noapte bună, Douglas.

– Noapte bună, dulceaţă.

Următoarele patru săptămîni trecură repede. Douglas era surprins să vadă cît de uşor trecea timpul şi cît de bine se simţea în casa lui Isabel. Avea senzaţia că făcea parte dintr-o familie şi, deşi acest lucru îl cam deranja, în acelaşi timp mai era şi foarte, foarte plăcut.

Era ocupat de la răsăritul şi pînă la apusul soarelui. O dată pe săptămînă, asumîndu-şi riscul de a fi văzut, se ducea la vînătoare şi la pescuit, pe malurile unui rîu din munţi, la vest de fermă.

În fiecare seară călărea pe Brutus pînă pe coline, ca să-i vadă pe paznicii lui Boyle şi să se asigure că nu-şi schinmaseră numărul sau posturile. Cînd se întorcea la fermă, făcea tre-

buri pe lîngă casă, cum ar fi tăiatul lemnelor şi curăţatul grajdurilor.

Relaţia lui cu Isabel trecea printr-o schimbare subtilă. La început, o tachinase intenţionat, ca s-o facă să zîmbească şi să se simtă bine. Acum, o tachina pentru că zîmbetele ei îl făceau pe el să se simtă bine. Nu era sigur cînd se întîmplase, dar nu se mai gîndea la ea ca la o mamă.

Isabel se transformase într-o femeie miraculos de sexy, cu toate curbele potrivite. Totul, la ea, îl excita. Îi plăcea felul ei de a vorbi, felul cum se mişca, şi cum rîdea. Doctorul Simpson avusese dreptate să spună că Isabel era o femeie uşor de iubit. Douglas îşi dădea seama că inima lui era în pericol, dar nu ştia cum să împiedice inevitabilul.

Ca doi parteneri de viaţă căsătoriţi de mult, jucau cărţi în fiecare seară, pînă se întuneca îndeajuns pentru ca Douglas să iasă din casă. În cîteva seri, îl luară şi pe Parker la ei, ţinîndu-l în braţe cu rîndul, în timp ce jucau.

Isabel cîştigă mai multe partide decît Douglas, pînă cînd acesta încetă în sfîrşit să se mai uite la pistruii ei şi începu să fie atent la ce făcea.

Boyle întîrziase mult cu următoarea vizită,

iar Douglas începea să se irite cînd se gîndea la el. Voia să pună capăt tacticilor de teroare pe care ticălosul le folosea împotriva lui Isabel.

– Tocmai ai cîştigat o partidă. De ce te încrunți?

– Mă gîndeam la Boyle. Întîrzie să apară. Mi-ai spus că de obicei trece pe-aici din două-n două săptămîni, ca să te vadă...

– De obicei, da.

– Atunci, de ce n-a mai venit? Ştiu că încă n-a plecat în Dakota, pentru că în fiecare luni seara, cînd trec pe la doctorul Simpson, asta-i prima întrebare pe care i-o pun. De ce întîrzie Boyle atîta?

– Nu ştiu, dar acum nu vreau să mă gîndesc la el. Dacă apare, vom fi pregătiți. Pune-mi întrebarea, ca să putem juca încă o mînă înainte ca Parker să ceară din nou de mîncare.

– De ce le-ai pus arabilor numele de Pegasus şi Minerva?

– Cînd eram la şcoală, mă fascina mitologia. Tot timpul îl desenam pe Pegasus. Potrivit legendelor, era un cal alb şi frumos, cu aripi maiestuoase. Minerva era zeița înțelepciunii, iar surorile de la orfelinat îmi tot spuneau că nici mie nu mi-ar strica puțină înțelepciune. Pe-atunci, nu prea aveam minte, adăugă ea. Ori-

cum, Minerva l-a prins pe Pegasus şi l-a îmblînzit. Mi s-a părut foarte romantic.

Îşi acoperi gura, strănută, apoi îşi prezentă scuzele.

– Nu e nevoie să te scuzi. Spune-mi ceva: Parker te-a prins la fel cum l-a prins Minerva pe Pegasus, sau l-ai prins tu pe el?

– Cu Parker şi cu mine n-a fost aşa. Am fost cei mai buni prieteni, de cînd mă ştiu. Surorile de la orfelinat îl numeau micul lor visător. Sînt sigură că era un compliment, pentru că Parker avea o inimă atît de bună. Voia să schimbe lumea, şi îl pasionau responsabilităţile sociale.

– Şi tu îl pasionai?

– Am răspuns la destule întrebări. Fă cărţile, te rog.

Douglas simţi că se închidea în sine şi-şi dădu seama că o făcea din cauză c-o presa, dar nu se simţea în stare să se oprească. Isabel strănută iar, şi imediat se scuză din nou.

După ce cîştigă următoarea partidă, Douglas o întrebă:

– Cum a fost viaţa ta la orfelinat?

– Frumoasă, foarte frumoasă. Surorile se purtau cu noi ca şi cum am fi fost propriii lor copii. Erau severe, cum îmi imaginez că ar fi şi părinţii, dar ne şi iubeau.

– Nu te simțeai singură?

– Nu prea des. Îl aveam pe Parker căruia să-i destăinuiesc secretele mele, cînd eram copii. Am fost norocoasă – cum ai fost şi tu, găsindu-ți o familie.

– Într-adevăr, îi dădu el dreptate.

Cam peste o oră, Douglas cîştigă, în sfîrşit, încă o partidă.

– Nu ți-a fost greu să te măriți cu cel mai bun prieten al tău?

– A, nu, răspunse ea. A fost foarte plăcut. Soțul meu era un om minunat, cu multe calități alese. Nu exista nici un lucru la care să nu se priceapă.

Chiar credea prostia asta? După cum arăta, părea să fie convinsă, aşa că Douglas n-o contrazise.

După părerea lui, nu exista nici un lucru la care Parker *să se* priceapă.

– Mda, ştiu. Era un sfînt.

Bărbia lui Isabel se ridică sfidător.

– A fost cel mai bun prieten al meu.

– Ceea ce înseamnă că în patul vostru nu exista pasiune, nu-i aşa?

– N-ai dreptul să-mi pui întrebări atît de personale.

Avea dreptate, îşi spuse Douglas, dar acest

lucru nu-l împiedica să încerce să afle tot ce putea despre ea.

– De ce ți-e frică, Isabel? Dacă eşti cinstită în legătură cu răposatul tău soț nu înseamnă că-l trădezi. Ştim amîndoi că nu e foarte uşor să faci dragoste cu cel mai bun prieten.

– Sugerezi că doi parteneri de viață nu pot fi prieteni?

– Nu, răspunse el. Dar trebuie să mai existe şi alt element, pe lîngă prietenie.

– Ce element?

Douglas se aplecă înainte.

– Magia.

Clătinînd din cap, Isabel răspunse:

– Nu vreau să mai discutăm subiectul ăsta. E grosolan din partea ta să încerci să ghiceşti cum a fost căsnicia mea. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Parker.

– N-am ghicit, susținu Douglas. Am dedus totul, pe cale logică.

– Nu zău? Şi cum ai reuşit să faci asta?

Sarcasmul din vocea ei îl irita.

– Uşor, se răsti el. După felul cum ai reacționat față de mine... se vede că toate astea sînt noi pentru tine, nu-i aşa? Ți se vede în fiecare reacție. Efectiv, ți-e teamă de ceea ce ți se întîmplă.

Pumnii lui Isabel se strînseră.

– Serios? Şi ce anume mi se întîmplă? Sînt sigură că mori să-mi spui.

Aplecîndu-se peste masă, spre ea, Douglas îi răspunse într-o şoaptă scăzută:

– Eu sînt ceea ce ţi se întîmplă, dulceaţă.

Isabel sări în picioare.

– Mă duc să mă culc. E tîrziu.

– Nu cumva vrei să spui că e timpul să fugi şi să te ascunzi de mine?

– Nu, nu asta vreau să spun.

Se duse în dormitor, mergînd agale. Îi venea s-o ia la fugă.

Capitolul 8

Parker nu se îngrăşa atît de repede pe cît sperase Douglas. Avea aproape şase săptămîni, dar încă mai părea să fie la fel de mic ca în ziua cînd se născuse. Isabel nu era de acord şi insista că fiul ei luase mult în greutate. Parker părea destul de sănătos pentru mărimea lui şi, în orice caz, avea poftă de mîncare. Doctorul Simpson, care era expertul, ordonase ca Parker să fie ţinut în cabană timp de minimum opt săptămîni. Douglas nu ştia de ce stabilise medicul tocmai acea perioadă, dar era hotărît s-o respecte, oricît ar fi fost de nerăbdător să plece.

Dacă Parker continua să evolueze bine, peste paisprezece zile şi ceva el şi mama lui

aveau să poată călători. Douglas se ruga la toți sfinții ca, pînă atunci, vremea să se îndrepte. Ploaia mai slăbise, dar continua să fie frig și umed, și oricine urmărea mersul anotimpurilor ar fi crezut că era jumătatea toamnei. Nopțile erau destul de reci ca să aibă nevoie de flanele, iar Douglas era îngrijorat ca lui Parker să nu-i fie frig, cînd îl scoteau din casă. Oare aerul nu era prea rece pentru el ca să-l respire?

Copilul nu era singurul care-l îngrijora. Pe toți sfinții, nu știa cum avea să mai reziste două săptămîni fără s-o atingă pe Isabel. Era de ajuns să se afle în aceeași cameră cu ea, ca să se aprindă. Mirosul ei era al dracului de ațîțător, și avea pielea atît de netedă și fină, iar Douglas nu se putea gîndi la altceva decît s-o ia în brațe și s-o mîngîie.

Era hotărît să nu se lase în voia instinctelor naturale. N-avea nevoie de complicații în viața lui și, dacă rămînea tot timpul ocupat, era sigur că urma să fie prea obosit ca să se mai gîndească la ea.

După ce termină treburile de dimineață în hambar, intră în cabană și o găsi pe Isabel așezată la masă, cu capul în mîini. Avea părul ciufulit, ochii umflați și nasul roșu. Părea mahmură.

– Iar te-a ținut Parker trează toată noaptea?

Isabel strănută înainte de a-i răspunde.

– Nu, am răcit puțin.

Şi, imediat, strănută din nou.

– Poate ar fi mai bine să te culci.

Isabel nici nu vru s-audă. Niciodată nu se răsfățase şi n-avea de gînd să înceapă acum.

După ce spălă rufele şi le călcă, pregăti cina, dar nu se putu atinge de mîncare, aşa că-şi făcu un ceai înainte de a se duce la culcare.

Îşi luase pe ea cămaşa de noapte şi halatul, iar peste umeri îşi pusese o pătură veche şi zdrențuită, care se tîra pe jos. Se împiedică de marginea acesteia şi ar fi scăpat tava din mîini, dacă Douglas n-o prindea la timp.

– O aduc eu, spuse el. Cred că ar fi bine să mănînci ceva, ce zici? Nişte pîine prăjită?

Omul ăsta nu ştia să gătească şi altceva?

– Vei încerca să n-o arzi? întrebă ea, încercînd să nu pară arțăgoasă.

Douglas dădu din cap.

– S-ar putea să te îmbolnăveşti. Munceşti prea mult.

– E doar o răceală. Sper să n-o ia şi Parker. Ce ne facem dacă va avea febră?

Nu voia să se gîndească la o asemenea

posibilitate. Parker nu-şi putea permite să nu mai mănînce, aşa cum făcea Isabel.

– O să ne descurcăm noi, o asigură el.

Cînd reveni cu tava, Isabel tocmai aţipea. Deschise ochii cînd Douglas se întoarse să iasă.

– Nu dorm.

Douglas puse tava pe scrin, rezemă nişte perne la spatele lui Isabel, apoi îi aduse tava pe genunchi.

Iar arsese pîinea. Şi mai pusese şi un trandafir alb pe tavă, lîngă ceaşca şi farfurioara desperecheate. Era un gest atît de gingaş, încît lui Isabel i se ridică moralul şi n-o mai deranjă pîinea înnegrită.

– Te doare gîtul? întrebă în şoaptă Douglas.

– Nu. Te rog, nu-ţi mai face griji.

– Isabel, vreau să-mi fac grîji, bine? Mă pricep la asta.

Isabel bătu cu palma în pat, îl aşteptă să se aşeze, apoi luă trandafirul.

– Te-oi fi pricepînd tu să-ţi faci griji, dar mai ai şi o inimă romantică.

Douglas clătină din cap, continuînd să stea încruntat. Totuşi, îngrijorarea lui nu era rezonabilă, dat fiind că Isabel n-avea decît un guturai.

Ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz, savurînd

senzația pielii lui aspre. În dimineața aceea nu se bărbierise, iar țepii bărbii îl făceau să arate și mai chipeș, într-un stil dur și parcă periculos.

Își amintea cît se temuse în noaptea aceea întunecată și ploioasă cînd se cunoscuseră. Profilat pe lumina fulgerelor, cu vîntul care urla în jur și calul uriaș, cu ochi focoși, alături, Douglas arăta înfricoșător.

Fusese sigură că voia s-o omoare... pînă în momentul cînd îi dăduse pușca înapoi. Ar fi trebuit să-și dea seama încă dinainte că n-avea să-i facă nici un rău.

Tonul lui blînd, cînd se întorsese spre cal să-l liniștească, fusese primul semn. Grija cu care o ridicase în brațe fusese altul. Iar ochii lui, plini cu atîta compasiune și...

– Ce... te uiți așa la mine? Arăți ca dracu'. Ți-am spus să dormi. Nu mai visa cu ochii deschiși și bea-ți ceaiul pînă nu se răcește.

Ordinul lui repezit o readuse brutal la realitate.

– Ți-a spus cineva cît de autoritar ești, Douglas?

– Nu.

– Atunci, îți spun eu. Ești un adevărat tiran. Mai ții minte noaptea cînd ne-am cunoscut?

Întrebarea era de tot rîsul.

Douglas se cutremura de fiecare dată cînd îşi amintea.

– N-am s-o uit niciodată.

Chipul lui încruntat o făcu să zîmbească.

– N-a fost chiar atît de îngrozitoare.

– Ba a fost.

– Am fost dificilă?

– O, da!

– Nu puteam fi mai rea decît oricare dintre celelate femei pe care le-ai ajutat, nu?

– Am ajutat... multe...

– Da?

Douglas ridică din umeri.

– Ce „da"?

– Am fost mai dificilă decît ele?

– Mult.

– Cum? vru ea să ştie.

– Celelalte n-au încercat să mă strîngă de gît.

– N-am...

– Ba ai.

– Şi altceva ce-am mai făcut? E-n regulă. Poţi să-mi spui. Îţi promit că n-am să mă-nfurii.

Luă ceaşca de ceai şi farfurioara şi sorbi o înghiţitură prelungă.

– Aştept.

– Ţin minte că m-ai acuzat de multe crime.

După lucirea din ochii lui, îi era greu să-şi dea seama dacă era sincer sau nu.

– De pildă?

– Ia să vedem, începu el, tărăgănat. Erau atît de multe, că nici nu le pot spune în ordine. A, da, îmi amintesc. M-ai acuzat că din vina mea erai gravidă.

Ceaşca fi pusă pe farfurioară, cu zgomot.

– Nu-i adevărat, şopti Isabel.

– Ba-i adevărat. Şi era cît pe ce să mă convingi. La naiba, mi-am prezentat şi scuzele, adăugă el cu un zîmbet. Totuşi, n-am fost eu de vină. Ai încredere-n mine, dulceaţă. Aş fi ţinut minte, dacă mă culcam cu tine.

Obrajii lui Isabel se înroşiră la fel ca nasul. Puse ceaşca pe tavă, dar rămase atentă la Douglas. Se vedea clar că abia îşi stăpînea rîsul.

– Şi de ce altceva te-am mai acuzat?

– Că din cauza mea te chinuiai aşa.

– Pe-asta ai mai spus-o.

– Iartă-mă. Mi-e greu să trec peste ea.

– Te rog să încerci.

– Păi, să vedem... Mai eram vinovat şi că ploua, şi... a, da, asta-i dulce de tot. Din vina mea ai avut o copilărie nefericită.

– N-am avut o copilărie nefericită.

– Atunci, ai reuşit să mă păcăleşti. Ţi-am cerut iertare.

Isabel izbucni în rîs.

– Îţi place să exagerezi, nu-i aşa? Sînt sigură că şi celelalte femei pe care le-ai ajutat au fost la fel de dificile.

– Ba n-au fost.

– Şi-atunci, ce erau, nişte sfinte?

Douglas puse tava într-o parte, ca măsură de prevedere, înainte de a răspunde.

– Nu erau tocmai femei, sau, cel puţin, nu aşa cum te gîndeşti tu...

Isabel nu mai zîmbi.

– Atunci, ce erau?

– Iepe.

Rămase cu gura căscată. Spre marea lui uşurare, nu se înfurie. În schimb, rîse iar.

– O, Doamne, cred că ai fost la fel de îngrozit ca mine.

– Am fost.

– Aveai idee ce să faci?

Douglas zîmbi.

– Nu prea.

Isabel rîse cu lacrimi, apoi îşi dădu seama că putea să-l trezească pe Parker şi-şi acoperi repede gura cu mîna.

– Erai atît de... calm... şi încurajator...

– Eram speriat.

– Tu?

– Da, eu. Făceai urît de tot. Asta mă speria cel mai rău.

– Nu-i adevărat. Şi nu mă mai tachina. Tot timpul am fost stăpînă pe mine. Îmi amintesc că am ridicat tonul de vreo două ori, ca să m-auzi din camera cealaltă, dar în rest, n-am născut greu deloc.

– Isabel, vorbeşti despre naştere, sau despre un ceai la care ai fost invitată?

– N-am fost în viaţa mea la nici un ceai, dar am născut, şi vreau să ştii că micile mele dureri au fost neînsemnate în comparaţie cu darul pe care l-am primit. E minunat.

– Cine-i minunat?

Îl privi exasperată.

– Fiul meu. Despre cine credeai că vorbesc?

– Despre mine.

Isabel ar fi rîs din nou, dacă n-ar fi început să strănute. Douglas îi dădu o batistă curată, îi spuse să se odihnească şi o lăsă singură ca să aibă linişte.

Spre marea lui uşurare, peste cîteva zile Isabel se simţi mai bine. Pînă acum, Parker nu

luase şi el răceala. Luni după-amiază, Douglas era epuizat. Moţăia în balansoar, cu Parker în braţe, cînd auzi zgomotul distinctiv al unor cai apropiindu-se.

Isabel pregătea cina. Îi zărise pe vizitatorii nedoriţi în acelaşi timp în care-i auzise şi el, căci se întîlniră lîngă masă, în timp ce mergeau să se anunţe unul pe altul. Isabel îşi luă fiul în braţe, apoi se grăbi să se pregătească.

Douglas se duse la fereastră să le observe înaintarea. Începu să bombăne toate blasfemiile care-i puteau trece prin minte, în timp ce-l privea pe Boyle şi un necunoscut, probabil unul dintre lefegiii lui, venind prin curtea fermei. Nick mort n-avea de gînd s-o lase pe Isabel să iasă. Trebuia ca tacticile de terorizare să înceteze. Întinse mîna spre clanţă, zîmbind.

Isabel îl văzu scoţîndu-şi arma. Nu avea nevoie să-i citească gîndurile ca să ştie ce plănuia să facă. S-ar fi rugat să i se ierte păcatul pe care urma să-l săvîrşească, dacă ar fi avut timp pentru asta.

– Douglas, va trebui să-l lăsăm pe Boyle să aştepte. Trebuie să vezi de Parker. Cred că are febră. Lasă-l pe Boyle să mai aştepte, repetă ea, mai tare.

Aşteptă ca Douglas să zăvorască uşa şi să

treacă grăbit pe lîngă ea, apoi îi ceru iertare lui Dumnezeu, în timp ce-şi lua puşca şi alerga în întîmpinarea lui Boyle. Trebuia să iasă înainte ca Douglas să-şi dea seama că îl păcălise. Ştia că avea să fie furios.

Boyle tocmai ridica arma să tragă în aer, cînd Isabel ieşi. Rămase cu o mînă la spate, pe clanță, ținînd uşa închisă, şi-şi rezemă puşca sub braţ, cu degetul pe trăgaci.

– Ce vrei? întrebă ea.

Boyle îi rînji. Isabel abia putea să suporte priveliştea. Necunoscutul de lîngă el, călare pe un cal negru, se hlizi şi el. Nu i se vedeau ochii, avînd borul pălăriei tras pe frunte, dar Isabel îi simți privirea sfredelind-o. La fel ca Boyle, străinul nu părea să se prea teamă de puşcă. Îşi ținea ambele mîini pe oblîncul şeii.

– Nu-i foarte politicos ce faci, Isabel, să mă primeşti cu puşca.

– Pleacă de pe pămîntul meu, Boyle.

– Am să plec cînd termin. Am veni aici ca să-ți spun că voi lipsi o vreme. Nu-ți face speranțe, pentru c-am să mă-ntorc. Mă duc la adunarea anuală a familiei mele, şi cred că voi fi plecat vreo şase săptămîni, poate chiar mai mult. Numai că nu vreau să te simți singură în lipsa mea, aşa că-l însărcinez să te suprave-

gheze pe omul meu de încredere. Se numeşte Spear.

Se întoarse spre acolitul său, îi spuse s-o salute pe viitoarea lui mireasă, apoi o privi din nou pe Isabel.

– Spear o să te păzească. Am trimis cîţiva oameni pe muntele de colo, să vegheze şi ei. Vor sta la posturi zi şi noapte. Nu-i aşa că grija mea te linişteşte? N-aş vrea să crezi că va trebui să pleci în lipsa mea. La anul, ai să vii şi tu cu mine. Înţelegi ce zic, fato?

Tonul lui batjocoritor o înfuria.

– Cară-te! strigă ea.

Boyle rîse.

– Cred că pînă mă întorc ai să rezolvi şi problema aia. Vei avea din nou o siluetă drăguţă şi subţirică, la vremea cînd ne vom căsători. Eşti gata să-ţi priveşti viitorul în faţă, scumpete, şi să-ncepi să te rogi de mine?

Drept răspuns, Isabel armă puşca. Mîna lui Spear se duse la pistol, dar nu-l scoase.

Boyle trase de hăţuri şi-şi mînă calul înapoi. Spear îl urmă.

– Nu ţi-am spus eu că-i focoasă? strigă Boyle. Totuşi, o să se milogească de mine, şi-o s-o facă de faţă cu tot oraşul. Stai numai să vezi.

Isabel nu auzi răspunsul lui Spear, acoperit de rîsul lui Boyle. Rămase în prag cîteva minute, privindu-i cum plecau... şi adunîndu-şi curajul pentru a-i face faţă lui Douglas.

Ar fi preferat să rămînă acolo toată ziua, dar Douglas avea alte gînduri. Isabel nu auzi uşa deschizîndu-se. Simţi doar că era trasă înapoi, iar braţele lui pe talie, chiar şi prin căptuşeala care imita sarcina, o strîngeau ca o menghină. Noroc că avu destulă prezenţă de spirit să pună siguranţa puştii înainte de a o scăpa din mîini.

Douglas prinse puşca înainte de a lovi podeaua, închise uşa cu piciorul, şi o întoarse pe Isabel cu faţa spre el, după care îi dădu drumul.

Prosoapele din jurul taliei căzură pe jos, iar ea le împinse cu piciorul. Îşi stabilise deja strategia. După privirea din ochii lui, ştia că n-avea să fie rezonabil, şi întrucît nu putea decît sau să atace, sau să bată în retragere, alese prima formulă.

Făcu un pas înainte, îşi propti mîinile în şolduri şi se încruntă la el.

– Ascultă la mine, domnule Clayborne. Dacă ai fi ieşit afară, ai fi-ncercat să-i împuşti pe amîndoi, şi s-ar fi putut ca unul dintre ei să te

omoare. Şi-atunci, ce s-ar fi ales de Parker şi de mine, poţi să-mi spui? Boyle are prieteni, mai ştii? Dacă-l omorai, ar fi venit să-l caute, şi am fi avut de luptat cu douăzeci şi ceva de oameni, în timp ce apăram şi un copil. Ştiu să trag bine, cred că şi tu, dar mai sînt şi realistă, şi n-aveam cum să scăpăm cu viaţă. Înţelegi sau nu?

Cînd îi auzi răspunsul, îşi dădu seama că nu înţelegea.

– Dacă mai vine aici, nu vei mai ieşi să vorbeşti cu el.

– Ştiam eu că o să fii încăpăţînat.

– M-ai mințit. Vreau să-mi promiți că niciodată n-ai să mai faci asta.

– Poftim, ai trezit copilul! Du-te şi ia-l în braţe.

– Nici unul dintre noi nu se mişcă din loc pînă nu-mi promiți. Ai idee cît m-am speriat cînd am crezut că Parker e bolnav? La naiba, Isabel, dacă mă mai minți vreodată...

– Dac-ar fi să-ți scap pielea, aş minți şi de-o mie de ori. Ar trebui să sărbătorim, nu să ne certăm. N-ai auzit ce-a spus Boyle? Pleacă, în sfîrşit. E o veste minunată.

– Aştept.

– Of, bine. Îți promit că n-am să te mai mint

niciodată. Şi acum, dacă mă scuzi, eu mă duc la fiul meu.

– Ţi-l aduc eu.

Parker nu avea nevoie decît de un scutec curat şi, imediat ce Douglas îl schimbă, adormi din nou.

Douglas nu şi-l putea alunga pe Spear din minte. După cum arăta, se vedea că avea să fie un adversar mult mai periculos decît ar fi putut fi Boyle vreodată.

Isabel observă cît de tăcut stătu în timpul cinei şi-l întrebă la ce se gîndea.

– La Spear, răspunse el. Boyle nu mă îngrijorează nici pe departe la fel de mult ca angajatul ăşta nou al lui.

– Nu sînt de aceeaşi părere. Boyle e crud şi lipsit de inimă.

– Da, dar mai e şi laş.

– De unde ştii?

– Se ia de femei, de-acolo ştiu. N-o să fie o problemă să scăpăm de el, acum cînd ştiu care e cel mai mare cusur al lui.

– Are cel puţin o sută de cususuri, dar tot nu poţi să-l omori. Ţi-ai petrece tot restul vieţii în puşcărie – sau, Doamne fereşte, te-ai spînzura.

– N-am să-l omor. M-am gîndit la ceva şi mai rău. Abia aştept ziua răfuielii.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

– E ceva legal?

Douglas ridică din umeri, apoi spuse:

– Mă întreb dacă Boyle a mai angajat şi alţi oameni.

– Oameni ca Spear, vrei să spui?

Dădu din cap.

– Întrucît Boyle a fost aşa de amabil să ne anunţe că şi-a pus oamenii să supravegheze ferma, o vreme am să mă duc călare printre coline în fiecare noapte, ca să-i ascult ce vorbesc.

– E necesar?

– Da, e foarte necesar, insistă el. În curînd, Parker va împlini opt săptămîni, iar doctorul Simpson a spus că va fi destul de rezistent ca să călătorească.

– A mai spus şi că ar fi mai bine să aşteptăm zece săptămîni.

– Mai ia în greutate?

– Sigur că da.

Douglas nu părea prea convins.

– De fiecare dată cînd îl iau în braţe, îmi dau seama cît de mic şi fragil e. Nu mi se pare deloc mai greu.

– Uiţi cît de mare eşti tu? Nu e de mirare că

nu ți se pare greu. Pe zi ce trece devine tot mai puternic, dar încă e prea curînd ca să-l scoatem în frig.

– S-ar putea să fim nevoiți să riscăm, susținu el.

– N-am să-l pun în pericol.

– Şi stînd aici faci altceva?

– Serios, nu vreau să vorbim acum despre asta.

– Cu atît mai rău, replică răstit Douglas, pentru că tot vom vorbi. Trebuie să asculți de glasul rațiunii. Frații mei mă vor ajuta să vă apăr, pe tine şi pe Parker, şi e mai bine să plecăm cît timp Boyle e plecat. Am să mă asigur că a părăsit într-adevăr oraşul înainte de a...

Isabel scutură vehement din cap.

– Parker e prea mic ca să-l scoatem din casă.

– Dacă doctorul consideră că merită să riscăm, ai să fii rezonabilă?

După ce se gîndi îndelung, Isabel acceptă în sfîrşit.

– Cu condiția să nu-l convingi tu să se răzgîndească. Nu încerca să-l duci cu vorba, Douglas.

Douglas dădu din cap.

– Ai idee ce vrei să faci cînd vei pleca de aici?

Isabel încă nu se hotărîse cu privire la viitor. Putea fie să se întoarcă la Chicago şi să devină învăţătoare la un orfelinat, fie să rămînă în Sweet Creek şi să se angajeze la şcoala de acolo sau din Liddyville.

Viitorul n-o speria. Însemna să lase în urmă trecutul atît de dureros. Era realistă şi ştia că trebuia să părăsească ferma, din cauza acelui loc unde soţul ei insistase să fie construită casa. Pînă la urmă, inundaţiile aveau s-o mănture din loc. Da, ştia că trebuia să plece, dar ideea de a-şi face bagajele şi a porni la drum o făcea să se simtă învinsă. Pămîntul şi casa erau împlinirea visului lui Parker. Murise apărîndu-le şi, aşa să-i ajute Dumnezeu, de unde îşi putea găsi puterea de a lăsa în urmă acel vis?

Douglas nu-i înţelegea chinul, şi nici ea nu avea chef să i-l explice.

– Nu vreau să discut despre asta acum.

– Va trebui să priveşti viitorul în faţă, mai devreme sau mai tîrziu.

Isabel se ridică de la masă, ducîndu-se grăbită în bucătărie.

– Am timp să mă hotărăsc, acum că Boyle pleacă.

– Ba n-ai deloc timp, decît dacă ți-ai pierdut mințile şi crezi tot ce-ți spune ticălosul ăsta.

– Îți plac prăjituri'e? Mă gîndeam să coc una, şi s-o mîncăm cînd te întorci din oraş.

– Pentru numele lui Dumnezeu, la fapte trebui să-ți stea mintea, nu la prăjituri!

Isabel dădu la o parte perdeaua, ca să-l vadă.

– Vreau s-o coc acum.

Vorbea rar, monoton.

– În timp ce gătesc, îmi rezolv problemele în minte. Îți plac prăjiturile sau nu?

Arăta destul de furioasă ca să fie gata să-l împuşte, dacă o refuza. Douglas renunță la orice încercare de a fi rezonabil.

– Sigur.

Peste cîteva minute, ieşi din casă. Îi controlă pe oamenii lui Boyle înainte de a porni spre oraş, şi ajunse acasă la doctorul Simpson aproape de miezul nopții. Doctorul îl aştepta la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea aburindă într-o mînă şi pistolul în cealaltă.

– Ai întîrziat, remarcă el. Stai jos şi am să-ți aduc o cafea, fiule. Ce mai face copilul?

Douglas îşi trase un scaun, se aşeză călare pe el şi-i spuse doctorului să nu se deranjeze cu cafeaua.

– Parker e bine, dar Isabel a fost răcită. Ce-ar trebui să facem dacă ia şi copilul răceala?

– Aveţi grijă să-i fie cald...

– Tot timpul avem grijă de asta. Altceva nu putem face? Dacă are febră?

– Douglas, n-are nici un rost să te răsteşti la mine. Copilul e prea mic pentru medicamente. Nu putem decît să sperăm şi să ne rugăm să nu se îmbolnăvească.

– Vreau să-i scot pe amîndoi din cursa aia de şoareci pe care ea o numeşte casă. Dacă am mare grijă, n-aş putea să...

Se întrerupse, cînd Simpson clătină din cap.

– E un miracol că micuţul a supravieţuit, născîndu-se atît de devreme. Nu-ţi dai seama cît ai risca scoţîndu-l din casă noaptea? Şi unde te gîndeşti să-l duci? Boyle ar scotoci prin tot oraşul căutîndu-i, şi n-ar merita să mergeţi nici la Liddyville, pentru că nu ştii cine de-acolo lucrează pentru Boyle. Ştiu că am mai discutat despre asta. Boyle are prieteni şi în Liddyville, iar unul dintre ei tot va afla despre sosirea voastră. Oamenii bîrfesc între ei. Îţi spun eu, e prea periculos.

Douglas simţea că începea să-i vină durerea de cap.

– Ce porcărie, mormăi el.

– Isabel e nerăbdătoare să plece?

Clătină din cap.

– Ştie că trebuie s-o facă, dar încă nu vrea să vorbească despre viitor. Tot amînă. E al dracului de frustrant.

– Ştiu. Şi mai am nişte veşti proaste pentru tine, continuă Simpson. Boyle şi-a angajat un om nou. Îşi zice Spear, şi arată urît de tot. Am întrebat în stînga şi-n dreapta şi am aflat că l-a cunoscut cînd a fost la una din întîlnirile anuale cu familia, în Dakota. Apropo, Boyle pleacă mîine dimineaţă. L-am auzit spunîndu-i lui Jasper Cooper că lasă totul în seama lui Spear, cît lipseşte.

Luă o sorbitură de cafea, apoi adăugă:

– Nimeni din oraş nu bănuieşte că pe Isabel o ajută cineva. Timpul e de partea voastră, pentru că mai aveţi la dispoziţie o lună ca să îngrăşaţi destul copilul şi să-şi vină în putere înainte de întoarcerea lui Boyle.

– Mi-ai spus că îl putem transporta cînd va avea opt săptămîni.

– Ţi-am mai spus şi că la zece săptămîni va fi şi mai bine.

– Dacă aş putea aduce ajutoare acum, nu s-ar putea să...

– Gîndeşte-te bine, fiule. Doar nu vrei ca Isabel şi fiul ei să nimerească în toiul unui război, nu? Sigur că nu vrei. Priveşte partea bună a lucrurilor, îi propuse el, fără să-i ia în seamă privirea neîncrezătoare. Te-ai descurcat de minune vreme de şapte săptămîni şi-s sigur că mai poţi rezista puţin fără nici o problemă. Pe urmă, poţi să trimiţi după ajutor şi să-i scoţi de-aici pe Isabel şi pe fiul ei. Nu mă încîntă deloc ideea de a umbla cu copilul pe-afară noaptea, dar cu cît are mai multă carne pe el, cu atît va avea şanse mai mari. Boyle fiind plecat, o să vă fie mai uşor. Nu-ţi dai seama? Există şi părţi bune, nu numai rele.

– Pe naiba, da, ar cam fi...

Simpson chicoti.

– Ţi-a căzut cu tronc, nu-i aşa, fiule?

Fără o vorbă, Douglas ridică din umeri.

– Se vede limpede ca lumina zilei. Te bate gîndul să te îndrăgosteşti de fata noastră?

– Nu, răspunse Douglas, cu pasiune şi convingere.

Nu era o minciună, pentru că nu „se gîndea" la asta. Era deja îndrăgostit de ea.

Capitolul 9

Douglas avea o dispoziție nenorocită. Niciodată în viața lui nu mai fusese atît de frustrat şi, nu mai e nevoie să spunem, nu-i plăcea deloc. Mai era şi furios pe Isabel aproape tot timpul. Noroc că ea nu ştia cum se simțea, iar Douglas avea grijă să nu observe cum se uita la ea ori de cîte ori erau în aceeaşi cameră. Doctorul avusese dreptate, cînd îi spusese că Isabel era prea drăguță ca să-i fie bine în viață.

Încerca s-o evite cît mai mult posibil. Jura să nu mai încerce s-o facă să recunoască atracția fizică dintre ei. Nu era corect, şi o ştia. Şi-n plus, se vedea clar că Isabel nu era pregătită să recunoască faptul că mariajul ei nu fusese tocmai satisfăcător, nici că Parker avu-

sese cîteva defecte flagrante. Dacă ținea cu tot dinadinsul să-l sanctifice, Douglas n-avea nimic împotrivă. De-acum încolo, oricît de neînvățat, incompetent şi nechibzuit îl considera, avea să-şi păstreze această opinie pentru sine. Şi-n fond, cu ce drept îl critica el pe răposat? Şi de ce-l deranja faptul că Isabel era atît de devotată memoriei lui Parker?

Pentru că se vedea clar că încă îl mai iubea. Douglas recunoştea că nu gîndea logic. Problema care-l deranja era loialitatea. Întotdeauna îi plăcuseră oamenii care se dovedeau loiali, mai ales cînd acest lucru nu le era deloc uşor.

Aveau un caracter aflat cu cîteva trepte mai sus de alte tuturor celorlalți. La fel ca familia lui... şi ca Isabel. Da, Isabel. Continua să-i fie loială soțului ei mort, iar adevărul era că Douglas nici nu se aştepta la altceva din partea ei. Totuşi, trebuia să manifeste o loialitate atît de oarbă. Îi dăruise lui Parker credința ei, iubirea ei şi loialitatea ei nemuritoare, iar el o dezamăgise pe toate planurile.

Pentru Douglas n-avea să mai conteze. Imediat ce copilul se mai îngrăşa puțin, avea să-i ducă pe amîndoi din Sweet Creek, să se ocupe de Boyle şi de pistolarii lui plătiți, apoi să

se întoarcă acasă, unde-i era locul. Iar pînă sosea acea zi, plănuia să fie politicos dar distant cu Isabel.

Mai uşor de zis decît de făcut. Zilele erau insuportabile, căci imediat ce adormea, mintea i se umplea cu vise erotice. Nu-şi putea controla gîndurile cînd se odihnea, şi ajunse curînd să aştepte cu groază momentul cînd punea capul pe pernă.

Isabel îi îngreuna şi mai mult situaţia, cerîndu-i să nu se mai culce pe salteaua întinsă pe jos, ci în pat. Avea un argument valabil. În timpul zilei stătea trează şi, dacă muta pătuţul lui Parker în camera de alături, Douglas putea dormi fără să-l deranjeze nimeni.

Nu zgomotul era problema. Douglas nu voia să-l încojoare mirosul ei dulce, feminin, dar mai degrabă ar fi murit decît să i-o spună. Oricum nu l-ar fi înţeles şi, fiindcă nu voia s-o jignească, se tot sucea şi se învîrtea, scrîşnind din dinţi şi întrebîndu-se cîte chinuri ca acelea mai putea îndura un om fără să cedeze.

Copilul era singura bucurie din viaţa lui. Parker se îngrăşa încet şi părea să devină tot mai puternic de la o zi la alta. Deşi n-ar fi părut posibil, devenea şi tot mai zgomotos. Douglas considera că personalitatea copiilor se dezvolta

doar cînd erau mai mari, pe la vreo cinci sau şase luni, dar fiul lui Isabel se dovedea la fel de extraordinar ca sora lui, Mary Rose, cînd fusese mică. Parker era mai slab decît Mary Rose, însă putea totuşi să-şi exercite puterea asupra adulţilor, deschizînd doar gura şi urlînd să fie servit.

Douglas îi dăruse micului tiran inima lui. Desigur, existau momente cînd se plimba încoace şi-ncolo în toiul nopţii, cu copilul pe umăr, şi-i venea să-şi bage vată în urechi doar ca să aibă o clipă de linişte. Dar mai erau şi momentele cînd Parker îi strîngea în pumn un deget, cu putere. Douglas îl privea cum dormea, atît de liniştit, în braţele lui, şi simţea formidabila legătură care se formase între ei. Îl ajutase pe Parker să vină pe lume şi, ca un tată, abia aştepta să-l vadă crescînd.

O, da, compania lui Parker era o bucurie. A mamei lui, mai puţin. Atracţia fizică faţă de ea devenea tot mai puternică şi, oricît încerca să se convingă că era inaccesibilă, prefăcătoria nu-i reuşea. După ce trăiseră atît de intim timp de opt luni, tensiunea şi frustrarea deveniseră palpabile.

Isabel era de altă părere. Avea convingerea că Douglas abia aştepta să scape de ea. Abia

suporta să mai stea în aceeaşi încăpere cu ea şi, oricît de mult încerca să-i atragă atenţia, se încăpăţîna să n-o ia în seamă. Dacă îl atingea întîmplător pe braţ – sau, mai puţin întîmplător, se aşeza mai aproape de el – devenea încordat şi nervos.

Atitudinea lui o tulbura mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Aşa s-o ajute Dumnezeu, avea pînă şi vise indecente cu el – şi în toate, ea era întotdeauna partea activă. Nu putea înţelege cum de nu-l visa pe răposatul ei soţ. Doar aşa ar fi fost firesc, nu? Parker fusese cel mai bun prieten al ei.

Şi Douglas îi era prieten, dar el era complet opusul lui Parker, căci cîtă vreme Parker fusese blînd şi bun dar cam nepractic, Douglas era pătimaş, senzual, incredibil de viril, şi cu spirit practic în toate, de la naşterea copiilor pînă la politică. Era încrezător în sine şi, pentru prima dată în viaţa ei, Isabel simţea că avea alături un om în stare să-şi facă datoria. Pînă la apariţia lui Douglas, purtase întotdeauna singură pe umeri toate poverile.

Îl dorea într-un fel cum niciodată nu-l dorise pe soţul ei, şi-i era chinuitor de greu s-o recunoască. Împerecherea cu Parker fusese o datorie necesară pentru a procrea copilul, pe

care-l doreau amîndoi, dar nici unul dintre ei nu participase cu prea mult entuziasm. Isabel fusese peste măsură de bucuroasă cînd îşi dăduse seama că rămăsese însărcinată, dar se mai simţise şi uşurată. După ce doctorul Simpson confirmase diagnosticul, nici ea şi nici soţul ei nu se mai apropiaseră vreodată unul de altul în timpul nopţii.

Pe Isabel o durea pierderea prietenului drag, însă nu-i era dor de ceea ce nu cunoscuse niciodată... pînă cînd în viaţa ei apăruse Douglas.

Voia să-l antipatizeze, numai ca să nu mai aibă asemenea vise nepotrivite cu el, şi totuşi se îngrozea la gîndul că în cele din urmă trebuiau să se despartă.

Şi nu era singura derutată. Nu se îndoia că şi pe Dumnezeu îl deruta. Se ruga ca Douglas să plece. Se ruga să rămînă. Şi spera ca Dumnezeu să le poată pune pe toate în ordine.

Într-o după-amiază, spre seară, Douglas o surprinse făcînd baie. Isabel presupusese că dormea adînc, căci uşa dormitorului era închisă, iar ea nu făcuse nici un zgomot în timp ce umplea copaia de metal cu apă pe care o încălzise la focul din vatră. Nu voia să-l trezea-

scă, aşa că se strecurase în apă şi se spălase pe tot trupul fără să plescăie măcar o dată, sau să ofteze. Tocmai îşi scosese panglica din jurul părului şi-şi lăsase capul pe spate, cu ochii închişi, cînd auzi scîrţîitul unei podele. Deschise ochii, chiar cînd Douglas ieşea din dormitor.

Încremeniră amîndoi. Prea stupefiată ca să vorbească, Isabel nu putu decît să se uite la el cu uimire. Douglas părea lovit de trăsnet, fiind vizibil că nu se aşteptase s-o găsească goală puşcă, aşezată într-o albie cu apă din care-i ieşeau umerii şi degetele de la picioare.

Nici el nu avea toate hainele pe trup, observă imediat Isabel. Stătea cu picioarele depărtate, era desculţ şi purta doar o pereche de pantaloni din piele de ţap pe care nu se ostenise să şi-i încheie. Pieptul îi era acoperit cu păr negru cîrlionţat, iar cînd privirea începu să-i coboare, Isabel făcu un efort să închidă ochii.

În sfîrşit, îşi regăsi graiul.

– Ai uitat să te închei la pantaloni, pentru numele lui Dumnezeu.

Glumea, pesemne. Nu el era gol-goluţ; ea era. N-o privise decît o secundă sau două, dar fusese de ajuns ca să-i vadă umerii aurii, degetele trandafirii de la picioare... şi aproape tot ce avea între unii şi celelalte.

La naiba, şi pe sîni avea pistrui! Douglas rezolvă chinuitoarea situaţie în singurul fel posibil. Se răsuci pe călcîie, reveni în dormitor şi trînti uşa în urma lui.

Zgomotul trezi copilul, înfuriind-o şi mai mult pe Isabel. Dintr-o dată, era atît de furioasă pe Douglas, încît uită de orice stînjeneală, şi dacă nu şi-ar fi venit în minţi cît ai clipi, s-ar fi luat după el înfăşurată doar într-un prosop subţire, ca să-i spună că se săturase să tot fie tratată ca o leproasă.

Copilul, însă, avea alte gînduri. Pînă cînd Isabel se şterse şi-şi luă capotul, se înroşi la faţă de-atîtea urlete. Îşi vîra pumnii mici în gură, ţipînd după lapte. Sertarul-pătuţ era pe masă, iar Isabel îl luă în braţe, şi mai furioasă. Copilaşul ei dulce nu merita pentru nimic în lume să doarmă într-un sertar, pentru numele înduratului Dumnezeu – şi atunci, de ce nu făcuse Douglas nimic în legătură cu asta?

După ce schimbă scutecul şi cămăşuţa lui Parker, se aşeză în balansoar şi începu să-l legene. Îi vorbi în şoaptă despre Douglas. Parker avea ochii deschişi şi o privi fix, pînă se sătură. Înainte ca Isabel să-l ridice pe umăr, slobozi un rîgîit sonor, închise ochii şi adormi la loc.

Isabel îl legănă cu un braț pînă o luă cu amețeli, şi-şi dădu seama că era pe punctul să leşine. Douglas intră în cameră peste un minut. Isabel nu îndrăzni să-i vorbească – era prea furioasă. Trebuia să se calmeze mai întîi.

Îi dădu copilul, fără a se deranja să ridice privirea, schimbă aşternutul din sertar, apoi îl ceru înapoi şi-l culcă pentru noapte. Cina era aproape gata. Făcuse o cratiță mare de tocană groasă şi nu era nevoie decît să mute sertarul, să pună masa şi să încălzească biscuiții.

Douglas nu stătu să mănînce. Îi spuse că avea nişte treburi şi ieşi. Isabel ştia că era la fel de înfuriat pe ea cît era şi ea pe el, dar nu şi-ar fi pierdut cumpătul oricît de des l-ar fi provocat, iar dacă aceasta nu era cea mai frustrantă trăsătură a unui om, nu ştia care alta ar fi putut să fie. Chiar trebuia să fie tot timpul atît de stoic? Dacă stătea să se gîndească, nici măcar nu-şi pierdea vreodată controlul, iar aşa ceva pur şi simplu nu era uman, nu?

Dădea dovadă de o uluitoare stăpînire de sine. Cu cît se gîndea mai mult la defectul acesta nesuferit, cu atît se înfuria mai tare. Apoi arse biscuiții şi, pe toți sfinții, asta fu ultima picătură. Jură să-l facă pe Douglas să-i mănînce oricum, chiar şi dacă trebuia să i-i vîre cu

de-a sila pe gît. Şi avea să mănînce şi tocana la care muncise atîtea ore.

Isabel ştia că nu era rezonabilă. Nu părea să aibă nici o importanţă. Furia şi frustrarea erau atît de plăcute, şi ştia că putea să şi le descarce pe el fără să rişte nimic. Da, nimic. Douglas o făcea să se simtă în siguranţă – şi atît de vie, chiar şi cînd se purta ca un mistreţ cu hemoroizi.

Se hotărî să se comporte ca o femeie în toată firea. Avea să-i ducă cina în hambar, ca pe o ofrandă de pace. Cu siguranţă, un asemenea gest avea să-l îmbuneze.

După ce mînca, urma să-i ceară să-i spună ce-l deranja şi de ce devenise atît de imposibil în ultima vreme. Dacă îi cerea exemple concrete, avea destule pe care să i le prezinte.

Se mai uită o dată la Parker, îşi legă părul la spate cu o panglică albă, apoi duse tava în hambar. Pe drum, repetă ceea ce avea să-i spună:

– Eram sigură că ţi s-a făcut foame, aşa că ţi-am adus...

Ba nu, putea mai mult de-atît. Voia să pară blazată, nu timidă.

– Am să-ţi las tava lîngă uşă, Douglas. Dacă ţi-e foame, serveşte-te, şopti ea.

Da, aşa era mai bine, mult mai bine. Iar apoi, urma să-i sugereze să stea de vorbă, cînd termina de mîncat. Îşi îndreptă umerii şi intră. Îl văzu pe Douglas în capătul opus al hambarului.

Avea mînecile suflecate şi turna o găleată mare de apă într-un jgheab metalic. Alături stăteau două găleți goale. Se îndreptă, îşi răsuci umerii pentru a şi-i destinde, îşi şterse mîinile cu un prosop pe care-l petrecuse peste o stinghie, apoi se duse la boxa lui Pegasus.

Isabel făcu cîțiva paşi înainte, ca să vadă armăsarul. Îl auzi pe Douglas vorbindu-i în şoaptă, dar nu putu distinge ce spunea. Îl văzu mîngîind gîtul calului, iar Pegasus îi arătă cît de mult îi plăcea, frecîndu-şi botul de umărul lui Douglas.

Ştia că era acolo, privindu-l. Ar fi trebuit să fie mort şi îngropat, ca să nu audă tot tărăboiul pe care-l făcuse.

Vorbise singură tot drumul spre hambar, iar acum îi era greu să țină tava în mîini. Sau era nervoasă, sau făcea zgomot intenționat, ca s-o audă.

Paharul zăngănea pe tavă, iar Douglas văzu cu coasa ochiului tacîmurile săltînd lîngă farfurie.

Voia să se calmeze înainte de a-i vorbi. Dacă-i arunca acum măcar o singură privire, ştia că şi-ar fi pierdut calmul, ar fi rănit-o, iar apoi s-ar fi simţit prost.

– Douglas, cît timp ai de gînd să mai stai fără să mă bagi în seamă?

În sfîrşit, se întoarse pre ea.

– Mă gîndeam să încerc să ghicesc de ce ţi-a călcat promisiunea. Mai ţii minte, nu-i aşa? Ţi-am cerut să-mi dai cuvîntul tău de onoare că vei sta în casă noaptea, pentru că nu pot să te păzesc şi pe tine şi să fiu şi în hambar, în acelaşi timp.

Isabel puse tava pe bancheta şaretei, înainte de a-i răspunde.

– Dar îmi amintesc, dar m-am gîndit că poate ţi-e foame, şi am...

O întrerupse:

– Îţi mai aminteşti şi de ce ţi-am spus că s-ar putea să fie periculos?

– Douglas, nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil. Ştiu prea bine ce-am promis. Şi mai ştiu şi de ce ai insistat atîta. Ţi-am spus că o dată... numai o dată, unii dintre oamenii lui Boyle s-au îmbătat şi au coborît în vale noaptea, iar tu mi-ai sugerat atunci să stau în casă.

– Ai omis ceva.

– Serios?

Douglas îi aruncă o privire care-i dădea de înţeles că nu credea că uitase.

– Mi-ai spus că încercaseră să intre cu forţa în cabană. Mai ţii minte?

Isabel ştia că avea dreptate. N-ar fi trebuit să rişte. Trebuia să stea în casă, cu fiul ei. Era datoare să-l apere. O, Doamne, Winchester-ul! Lăsase puşca în casă, lîngă fereastră.

– Nu m-am gîndit. Poftim, acum te bucuri? Am recunoscut. În ultima vreme, m-au frămîntat prea multe gînduri. Iar acum, dacă mă scuzi, am să mă întorc la fiul meu.

Se întoarse şi ieşi din hambar, grăbită.

– Isabel, unde-i puşca?

Nu-i răspunse. Ştia prea bine unde era, din moment ce n-o avusese la ea cînd intrase în hambar. O întrebase doar ca s-o facă să se simtă prost. Şi, cu siguranţă, aşa se simţea, iar asta o făcea să se înfurie pe sine. Dacă n-ar fi fost atît de distrată din cauza lui Douglas, în viaţa ei n-ar fi făcut o asemenea neghiobie.

Douglas trecu pe lîngă ea şi intră să vadă de Parker. Copilul dormea adînc în sertar, pe masă. L-ar fi dus înapoi în dormitor, dar avea mîinile unsuroase şi preferă să aştepte pînă după ce se spăla. I

sabel stătea lîngă el, privindu-şi fiul. Douglas nu-i mai spuse nici o vorbă. De mult trebuia să aibă o lungă discuţie despre viitorul el, şi plănuia ca, imediat ce se spăla, să se aşeze şi s-o oblige să ia cîteva hotărîri.

Luă un prosop gros şi curat, o bucată de săpun, şi porni înapoi spre hambar ca să facă o baie.

Îşi şterse mizeria de pe trup, dar apa rece nu-l scăpă de febra pe care o simţea de atîtea săptămîni, de fiecare dată cînd se gîndea la Isabel. Din păcate, acest lucru se întîmpla mai tot timpul. Nu, apa rece nu-i folosea la nimic. S-ar fi putut spăla şi cu zăpadă, şi tot ar mai fi ars de dorinţă s-o atingă.

Trebuia să scape de ea cît mai curînd posibil, dar nu putea face acest lucru pînă nu-i spunea unde, pentru numele lui Dumnezeu, voia să se ducă. Isabel amînase la maximum. Pînă dimineaţa, trebuia să se hotărască.

Douglas ştia că trebuia să-şi vină în fire. Şi mai ştia şi cum. Nu trebuia decît să plece draculuí de lîngă Isabel, pentru că-l transforma într-un animal turbat.

Situaţia avea să se schimbe chiar din acel moment. Luă pe el haine curate, stinse felinarul şi ieşi să aibă cu Isabel discuţia îndelung amî-

nată. Isabel îl aştepta. Douglas duse în bucătărie tava cu mîncarea de care nu se atinsese.

– Avem de vorbit, îi şopti el, ca să nu deranjeze copilul. Mai întîi, am să-l duc pe Parker în dormitor.

– Îl bagi în scrin? întrebă ea, cu voce uscată.

– Nu e momentul să faci iar crize, Isabel. Trebuie să...

– Crize? Nu-mi vine să cred ce-ai zis... Lasă sertarul pe masă şi vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Intră grăbită în dormitor, fără să-i mai lase timp s-o contrazică. Imediat ce Douglas intră, Isabel închise uşa, apoi îi arătă, cu un gest teatral, salteaua pusă pe podea, lîngă pat.

– Poţi să-mi explici şi mie de ce te-ai culcat azi pe jos, cînd aveai alături un pat foarte bun? Cred că ştiu de ce, dar vreau oricum să aud de la tine.

– De ce crezi că am dormit pe jos? ocoli el răspunsul.

– Pentru că gîndul de a te culca în patul meu era atît de respingător, încît ai ales în schimb podeaua tare. Am dreptate, nu-i aşa?

– Nu, nu ai.

Avu tupeul să se încrunte, iar asta o înfurie

şi mai tare. Trecu în cealaltă parte a patului, că să stea la distanță de el.

– Nu e cazul să negi. Ştiu că nu-ți place aici. Abia suporți să stai în aceeaşi cameră cu mine. Ce-am făcut, de ai ajuns să te simți aşa, Douglas? Nu, nu-mi răspunde. Cred că a venit timpul să pleci. Despre asta voiai să-mi vorbeşti, nu-i aşa?

Lui Douglas nu-i venea să creadă că o femeie putea fi atît de naivă.

Pe toate le răstălmăcea şi, pe toți sfinții, nu putea să înțeleagă cum ajunsese la nişte concluzii atît de trase de păr.

Nu-i spusese nimeni, niciodată, cît de atrăgătoare era?

– Chiar n-ai idee ce se întîmplă în capul meu, aşa-i?

Revelația îl uimea.

Isabel trase adînc aer în piept, impunîndu-şi să nu-l mai critice, apoi se scuză:

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce m-aş fi făcut, cu Parker. Mă simțeam atît de neputincioasă... Ar trebui să-ți mulțumesc pentru ajutor, şi singura scuză a comportării mele de scorpie e că în ultima vreme n-am prea fost în apele mele.

– De ce?

– De ce? Uită-te şi tu în jur, Douglas. Viaţa mea e distrusă. Nu ştiu cum...

– Lasă, Isabel, nu e dracul chiar atît de negru.

Acum urma să-i aducă aminte că avea un fiu frumos, care devenea cu fiecare zi tot mai puternic, dar Isabel nu-i dădu timp să mai strecoare nici o vorbă.

N-avea stare să fie rezonabilă şi nici nu-i prea plăcea să fie contrazisă.

Continuă, cu voce stridentă:

– Cum să nu fie negru? Fiul meu doarme într-un sertar de scrin, pentru numele lui Dumnezeu, cînd ar trebui să aibă un leagăn cum se cade, şi n-ar trebui să tremur de frică ori de cîte ori plouă. Crezi că nu ştiu în ce loc periculos a construit Parker cabana? Toţi cei din oraş au încercat să-i explice, dar el era hotărît să-i convingă că se înşelau. Poftim, acum eşti mulţumit? Am recunoscut că nu era perfect. Şi nici tu nu eşti perfect, Douglas. Eşti grosolan şi rece şi atît de îngrozitor de rezonabil, tot timpul, încît îmi vine să urlu.

– Urli chiar acum, dulceaţă.

– Să nu-ndrăzneşti să fii blînd cu mine! Tu nu-ţi pierzi niciodată calmul?

– Mi-a venit şi mie rîndul să vorbesc? Îmi tot

pui o mulțime de întrebări, dar nu mă lași să răspund la nici una.

Era calm și detașat, ca întotdeauna. O scotea din minți.

– Ai idee cît de frustrată mă faci să mă simt?

– Vrei să vorbim despre frustrări?

Douglas rîse aspru, venind spre ea.

– Ai frustrarea în față. Ar trebui să fii sau oarbă, sau de-a dreptul bătută-n cap, ca să nu știi ce simt numai cînd te văd.

Odată ce începuse, cuvintele începură să i se reverse fără să se mai poată opri.

– Mă culc pe jos fiindcă mirosul tău s-a impregnat în cearșafuri, femeie, și mă excită atît de tare încît nu pot să dorm. Nu mă gîndesc decît să fac dragoste cu tine. Acum înțelegi?

Dintr-o dată, o ținea lipită de perete, privind-o încruntat.

– Încă nu ți-e frică? Sau ți-am luat piuitul, șocîndu-ți sensibilitățile? De ce naiba zîmbești, Isabel? Vreau să mă culc cu tine. Ai înțeles? Acum nu ți-e frică?

Isabel clătină încet din cap.

– Isabel, te rog. Spune-mi să plec.

– Rămîi.

– Nu înțelegi...?

– A, ba da, înțeleg, şopti ea.

Şi-şi aruncă brațele pe după gîtul lui.

Douglas îi cuprinse uşor obrajii în palme şi se aplecă încet spre ea.

– Am încercat să rămîn departe de tine...

– Aşa...? întrebă ea cu un oftat prelung, sufocat.

– N-am fost destul de puternic ca să rezist. Din cauza acestor... acestor...

– Pistrui?

– Mda, pistruii ăştia sexy. Un bărbat nu poate rezista ispitei la nesfîşit fără să muşte din fructul oprit, dulceață, şi cînd te-am văzut făcînd baie, am...

– Douglas, ai de gînd să mă săruți sau nu?

Abia rostise întrebarea, cînd gura lui se lăsă peste a ei. Nu era un sărut perfect; era mult, mult mai mult decît atît. Reacția ei fu instantanee.

Tot trupul îi răspunse la sărut, iar cînd limba lui Douglas o atinse pe a ei, îi imită mişcarea şi-l sărută cu toată pasiunea pe care o adunase într-însa.

Douglas o ținu lipită de el în timp ce continua să încerce s-o devoreze. Dacă n-o lăsa mai încet, ar fi terminat încă înainte de a începe să facă toate lucrurile pe care le dorea,

dar gîndul de a se opri, ca să-i explice, era peste puterile lui.

Nici unul dintre ei nu mai ținu minte cum se dezbrăcaseră şi ajunseseră în pat. Douglas credea că o aruncase acolo, în graba de a o acoperi cu trupul lui. Dar la fel de bine se putea şi ca ea să-l fi trîntit pe el. Părea să fi dobîndit o putere uluitoare în ultimele cîteva minute, în timp ce-l forța s-o lase să-l sărute pe tot pieptul.

Douglas nu opunea nici o rezistență. Dumnezeule, cît o mai iubea! Era tot ce-şi dorise vreodată de la o femeie.

Senzația pielii ei calde lipite de a lui era incredibil de excitantă.

Peste tot era absolut perfectă. Îi plăcea cum îi simțea sînii pe piept, iar felul cum gîfîia de fiecare dată cînd se mişca lîngă ea îl scotea din minți. Nu încerca să ascundă faptul că îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea, aşa că Douglas renunță la orice inhibiții.

O săruta pe gît, pe umeri, pe sîni, apoi începu să coboare încet.

– Ce faci? şopti Isabel, cu vocea gîtuită de pasiune.

– Îți sărut fiecare pistrui de pe tot trupul.

Credea că acelea erau cele mai romantice cuvinte pe care le auzise vreodată.

– O, Doamne... şoptea ea la nesfîrşit, de fiecare dată cînd o atingea, o săruta sau o mîngîia.

Îi copleşi simțurile pînă cînd nu mai fu capabilă să gîndească. Avea impresia că-i ceruse să-i spună dacă-i făcea ceva ce nu-i plăcea, şi încercă într-adevăr să-i răspundă, să-i spună că nimic din tot ce făcea el nu putea fi neplăcut, dar de fiecare dată cînd încerca să vorbească, Douglas îi făcea cîte un lucru şi mai minunat, şi nu putea scoate decît oftaturi sau scîncete.

Dacă voia s-o scoată din minți, reuşise de minune. Cînd o pătrunse în sfîrşit, Isabel simți un junghi de durere în timp ce se mişca într-însa, iar apoi deveni parte din ea, ținînd-o în brațe cu nemărginită tandrețe, şi nu mai simți nici o durere, nimic decît plăcere.

Douglas savura fiecare şoaptă, fiecare mişcare, şi cînd în cele din urmă nevoia de a se descărca deveni insuportabilă, îi forță împlinirea accelerînd ritmul şi strîngînd-o mai puternic.

Extazul, cum niciodată nu-l mai cunoscuse, începu ca o unduire, apoi crescu într-o clipă spre un orgasm exploziv.

Se agăță de el, în timp ce lumea se fărîmița în mii de stele strălucitoare, miracolul dragostei

lor umplînd-o cu frumusețe şi bucurie. Douglas avu nevoie de cîteva minute ca să-şi revină. O ținu strîns, frecîndu-şi nasul şi buzele de gîtul ei şi mîngîind-o alene.

– Te simți bine? o întrebă el în şoaptă.

Isabel nu-i răspunse, oftînd doar lîngă urechea lui, iar Douglas ştiu, înainte de a-şi găsi destulă putere ca să-i ridice capul şi să-i privească fața, că era fericită.

Simți o satisfacție arogantă la gîndul că o epuizase. Isabel adormi agățată de el, cu picioarele ei lungi petrecute printre ale lui, cu fața cuibărită în adîncitura de lîngă gîtul lui – şi, în clipa aceea, îi aparținu cu totul.

Ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru toată viața.

Capitolul 10

Culcat în întuneric, cu Isabel în braţe, Douglas era chinuit de remuşcări. Fusese o greşeală, îngrozitoare, să facă dragoste. Profitase de ea cînd era cel mai vulnerabilă şi depindea complet de el ca să-i apere, pe sine şi pe fiul ei. Nu se comportase onorabil.

La ce Dumnezeu se gîndise? Pe naiba, nu se gîndise la nimic – sau, cel puţin, nu cu capul, altfel nici nu s-ar fi atins de ea. Săvîrşise un păcat de neiertat – şi totuşi, ştia că n-avea să uite niciodată senzaţia ei în braţele lui. Amintirea acelei nopţi avea să-l urmărească tot restul vieţii.

Iar acum trebuia s-o rănească, silind-o să privească şi ea în faţă realitatea. Ajunseseră

împreună printr-un concurs de împrejurări, dar, în alt timp şi alt loc, Isabel nu l-ar fi ales niciodată. Şi, cînd se întorcea în lumea din afară, avea să-şi dea seama.

Douglas era opusul total al răposatului ei soţ. Parker fusese un visător. El era un realist şi, pînă nu demult, fusese şi un om rezonabil.

Glasul copilului îl sili să-şi alunge gîndurile sumbre. Schimbă scutecul lui Parker, apoi îl legănă, în timp ce-i explica chinurile prin care trecea.

Copilul se linişti pentru cîteva minute, privindu-l cu o expresie pe care Douglas o interpretă ca fiind de curiozitate intelectuală.

Se simţea ca şi cum în curînd i-ar fi fost dat să-şi piardă fiul. Din clipa cînd Parker venise pe lume, Douglas îl iubise şi-l preţuise ca şi cum ar fi fost al lui.

Băieţelul adormi din nou. Douglas îl sărută pe frunte, îi spuse în şoaptă că-l iubea, şi îl puse la loc în pat.

O trezi uşurel pe Isabel. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gît şi încercă să-l tragă alături, în pat.

O sărută pe tîmplă, insistă să deschidă ochii şi-i promise că putea să doarmă imediat ce se întorcea de la ritualul lui din fiecare noapte.

– Trebuie să-i spionezi în fiecare noapte pe oamenii lui Boyle?

– Da.

Era prea somnoroasă ca să-l contrazică. Îl urmă pînă la uşă, ca să tragă zăvorul după plecarea lui.

– Cît timp ai să lipseşti?

– Ca de obicei, răspunse el. Am să-i ascult o vreme ce vorbesc, apoi am să mă întorc.

– Încă n-au spus nimic important, îi aminti ea.

– Totuşi, prefer să-i ascult.

Isabel căscă, îl asigură că avea să rămînă trează, apoi îl sărută.

– Să ai grijă.

Tentaţia trupului ei moale era irezistibilă. O oră mai tîrziu, Douglas fu mulţumit că-şi respectase programul, căci oamenii lui Boyle aveau chef de vorbă. Ca de obicei, erau beţi. Dar de această dată schimbaseră subiectul, şi nu mai protestau împotriva lui Boyle că-i punea să stea treji toată noaptea.

Ţinta nemulţumirii lor era Isabel. Toată furia li se îndrepta spre ea. Dacă n-ar fi fost o femeie atît de încăpăţînată, şi-ar fi dat seama cît de bogat şi puternic era Boyle şi ar fi făcut aşa cum îi poruncea el.

Şeful lor voia s-o vadă venind în genunchi să se roage de el s-o ia în căsătorie, şi toţi erau de părere că nu era decît o chestiune de timp pînă s-o facă.

Douglas mai auzise şi înainte toate plînge-rile, dar niciodată rostite cu atîta venin. Apoi, unul dintre ei propuse să pună în aplicare pla-nul lui Spear de a intra cu forţa în casa lui Isabel, ca s-o ducă la ferma lui Boyle.

– Spear vrea să-l impresioneze pe şefu', şi e sigur că va reuşi aducînd-o pe muierea asta în patul lui. Crede că Boyle îi va da o primă grasă şi, dacă toţi mergem pe mîna lui, ne-a promis c-o să împartă banii cu noi.

Doi dintre oameni se împotriveau categoric. Unul era revoltat că nu fuseseră plătiţi pentru munca din luna trecută, Boyle punîndu-i să aş-tepte pînă la întoarcerea lui din Dakota.

Curînd, lui Douglas îi deveni clar că pînă şi oamenii care se opuneau planului lui Spear se temeau de el. Nu peste mult, avea să le fie prea frică pentru a-l mai contrazice.

Ceea ce spuneau despre Isabel îl înfuria, şi nu-şi putu controla mînia decît făcînd un efort pentru a-şi aminti că Isabel şi Parker erau pe primul plan. După ce-i ştia în siguranţă, avea să-i ia ca din oală pe Boyle şi oamenii lui.

Dumnezeule, abia aştepta!

Timpul trecuse.

Douglas hotărî să trimită după fraţii lui, în timp ce-şi continua drumul spre casa medicului.

Aşa cum se aşteptase, Simpson îl contrazise, dar Douglas nu vru să asculte nici o vorbă.

– S-ar putea ca Boyle să mai întîrzie o săptămînă, două, iar copilul ăsta are nevoie de fiecare oră în plus pe care i-o poţi acorda, înainte de a-l smulge din rădăcini ca să-l duci în necunoscut. E prea plăpînd ca să călătorească.

– Ştii ce se va întîmpla dacă Spear vine la fermă? Am să-l omor, iar atunci Boyle va da năvală cu cel puţin douăzeci de oameni. Dacă începe un război, Parker n-o să aibă nici o şansă. Şi ştii că am dreptate. Trimite naibii mîine telegrama aia.

– Dumnezeu să te ajute, fiule.

În trecut, Douglas fusese întotdeauna absolut sincer, iar a doua zi dimineaţa, cînd stătu de vorbă cu Isabel, reveni la vechiul lui obicei.

O aşteptă plmbîndu-se prin faţa şemineului. Isabel avea în mîini coşul de cusut şi se grăbi să-l pună pe masă, ca să-l poată îmbrăţişa.

Douglas îi spuse să stea jos. Totuşi, Isabel

nu bănuia ce voia să-i spună, pînă cînd îi văzu fața.

– Care-i problema?

– Noi sîntem problema.

Ochii ei se dilatară, neîncrezători.

– Nu.

– Ba da, insistă el. Nu trebuia să mă culc cu tine azi-noapte, şi vreau să încerci să înțelegi. Am profitat de tine, ceea ce a fost rău. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai tot clătina din cap! Ştii bine că am dreptate. Te-aş fi putut lăsa gravidă, Isabel. Nu se poate să se mai repete.

Cuvintele lui crude şi furia din glasul lui o stupefiau.

– Ba n-am să înțeleg! strigă ea. De ce-mi spui lucrurile astea? Nu-ți dai seama cît de mult mă răneşti?

– Te rog, nu înrăutăți şi mai mult situația. Ți-aş putea da o mie de motive pentru care n-a fost bine ce-am făcut.

– Îmi ajunge şi unul singur, numai să aibă sens.

– Te-ai simțit obligată dață de mine.

– Sigur că m-am simțit obligată dață de tine, dar nu de-asta am vrut să facem dragoste. Te rog, nu face asta. Ceea ce s-a întîmplat între

noi n-a fost o greşeală... A fost o minune... şi dragoste... şi...

Nu mai putu continua. Ochii îi luceau de lacrimi, şi întoarse capul dinspre el. Oare orele pe care le petrecuseră împreună însemnau pentru Douglas atît de puțin? Nu, nu putea să creadă. Pur şi simplu nu putea.

– După ce vei reveni în lumea de afară, interludiul ăsta o să...

– Interludiu? şopti ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gînd să încetezi să fii tot timpul atît de practic şi să-ți mai asculți şi inima?

– Să nu mai fiu practic? La dracu', femeie, dacă aş fi fost practic, de mult vă luam naibii pe tine şi pe Parker de-aici, şi nu m-aş fi atins de tine.

– N-aş fi plecat. Ar fi fost periculos pentru fiul meu. A fost mai prudent să rămînem, iar azi-noapte te-am dorit la fel de mult cum m-ai dorit şi tu pe mine.

Alergă la el şi încercă să-l cuprindă cu brațele. Douglas se retrase, clătinînd din cap.

– Încerci să înțelegi sau nu? Ne-au aruncat laolaltă nişte împrejurări asupra cărora nu aveam nici un control. Erai disperată, şi atît de recunoscătoare pentru ajutorul meu, încît ai confundat recunoştința cu dragostea. Asta-i o bază

şubredă pentru o relaţie de durată şi, odată cu trecerea timpului şi cu distanţa, îţi vei da seama că am dreptate. Trebuie să mergi înainte, cu fiul tău, Isabel. Aşa e firesc.

– Fără tine?

– Da.

Douglas se săturase să mai discute problema, iar Isabel era prea distrusă pentru a încerca să-l facă să se răzgîndească.

Porni spre dormitor, rugîndu-se ca el s-o urmeze şi să spună ceva care să-i dea speranţe de viitor.

Nu rosti o vorbă. Isabel se întoarse spre el, ca să-l roage pentru ultima oară, dar cuvintele i se opriră în gît. Felul cum arăta îi frîngea inima, la fel cum o făcuseră şi cuvintele lui.

Stătea în faţa căminului, cu capul în piept şi mîinile rezemate pe consolă. Pe chip i se citea chinul din suflet.

Arăta zdrobit de durere. Tocmai îşi luase rămas-bun de la ea?

– Douglas, are vreo importanţă că te iubesc?

Tăcerea lui fu singurul răspuns.

Capitolul 11

În următoarele două zile, Isabel şi Douglas se evitară cît puteau de mult. Ea era pierdută în gîndurile la un viitor fără el şi încerca disperată să-i accepte hotărîrea de a-i părăsi.

El, pe de altă parte, se gîndea la problema mult mai practică de a rămîne cu toţii în viaţă pînă le soseau ajutoare.

Încă nu-i spusese despre planul pe care-l auzise discutat de oamenii lui Boyle, nici că le telegrafiase fraţilor lui, dar nu pentru că n-ar fi încercat.

De fiecare dată cînd aborda subiectul, Isabel îi întorcea spatele şi ieşea din cameră ca să se ocupe de fiul ei.

Douglas avea grijă să fie ocupat în fiecare

zi, pînă se întuneca suficient ca să se ducă pe coline şi să-i spioneze pe oamenii lui Boyle.

Isabel gătea. În seara celei de-a doua zile, pe masă erau puse patru plăcinte şi două prăjituri. Încă mai lucra, cînd Douglas se pregăti să plece.

– Ai putea să te opreşti din frămîntat coca aia măcat atîta timp cît să mă asculți?

– Sigur că da.

Douglas îşi dădu seama că ar fi pretins prea mult dacă-i cerea să-l privească. Ştia cît de rănită era şi se întreba dacă avea idee cît de mult îi îngreuna şi lui situația. N-o întrebă, căci nu dorea să înceapă o nouă discuție.

Dacă izbucnea iar în plîns, i-ar fi sfîşiat inima. Se hotărîse, şi era convins că proceda bine. În timp, şi de la distanța care avea să-i despartă, Isabel avea să înțeleagă.

– Dacă nu eşti prea obosită cînd am să mă-ntorc, cred c-ar fi bine să împachetezi cîteva lucruri pe care să le iei cu tine cînd plecăm.

– Nu-s prea obosită.

– Să tragi zăvorul după mine.

– N-o să pîndească nimeni cabana în noaptea asta, din cauza ploii.

– Mă duc totuşi să mă asigur.

– Te iubesc, Douglas.

Izbucnise fără să se poată stăpîni.

– Încerc să înțeleg de ce vrei să...

Douglas o întrerupse:

– Eşti prea tulburată ca să vorbeşti despre asta. Cînd vei putea fi mai...

– Practică?

– Da.

Îi venea să arunce în el cu aluatul de biscuiți. Puse castronul pe bufet înainte de a-şi pierde controlul şi-l urmă pe Douglas pînă la uşă.

Apoi, îl aşteptă să-şi ia rămas-bun de la ea şi s-o sărute, ştiind prea bine că nu avea s-o facă. Imediat ce trase zăvorul, izbucni în lacrimi. Dragostea n-ar fi trebuit să fie atît de dureroasă, nu?

Cum Dumnezeu să-l facă să înțeleagă că ceea ce exista între ei era adevărat? De ce-i dădea cu piciorul?

Ştia că o iubea şi că credea din toată inima că se purtase dezonorant şi profitase de ea. Se înşela, dar era mîndru şi încăpățînat, iar Isabel nu ştia cum să-l facă să se răzgîndească. Oare avea să-şi vină în fire, cu ajutorul timpului şi al distanței, sau avea să continue să creadă că procedase bine plecînd?

Doamne, te rog, nu-l lăsa să ne părăsească, pe Parker şi pe mine. Ajută-l să-şi dea seama că eram hărăziți să fim împreună.

Gîndul la un viitor fără Douglas era peste puterile ei – şi, în cîteva minute, se frînse de mijloc, gîfîind sufocată, printre suspine care-i sfîşiau inima.

Nu-i auzi pe oamenii lui Boyle decît cînd caii lor intrară galopînd în curte. În mai puțin de o secundă, răsunară împuşcături, iar cabana fu ciuruită de gloanțe.

Oamenii călăreau în jurul casei, strigînd amenințări şi obscenități hidoase, în timp ce continuau să-şi descarce armele.

Doamne, Dumnezeule, copilul...!

Trebuia să-şi ia copilul şi să-l apere. Alergă la el, înnebunită să-l pună la adăpost. Scîncind din gîtlej, îl luă în brațe.

Se cocoşă peste el, ca să-l apere cu trupul ei, şi se întoarse spre peretele dintre camere. Orice glonț rătăcit ar fi trebuit să-i străbată ei trupul înainte de a-l putea atinge pe copil.

Zgomotul era asurzitor. Gloanțele ricoşau din pereți, oamenii strigau, Parker plîngea, iar Isabel nu se putea gîndi decît să găsească un loc sigur unde şi-ar fi putut ascunde fiul.

Nu era timp să-l liniştească pe Parker.

Trebuia să găsească un loc sigur.

SIGUR... Doamne Sfinte, ajută-mă să-l duc într-un loc sigur... ajută-mă...

Dulapul. Da, dulapul era în dreptul peretelui dintre camere. Isabel alergă într-acolo, deschise smucit uşile, se lăsă în genunchi şi dădu la o parte încălţămintea, înnebunită.

– Taci acum, taci, gata... şopti ea, în timp ce ridica mîna şi smulgea din cui halatul gros, aşternîndu-l pe jos, peste lemnul tare. Îl culcă pe Parker deasupra, sări iar în picioare şi închise uşile, lăsînd doar o crăpătură prin care să intre aerul.

Trecuse mai puţin de un minut de la primul foc de armă, dar mintea îi striga să se grăbească, să se mişte mai repede, mai repede, mai repede.

Alergă înapoi în camera mare, stinse luminile şi-şi armă puşca. Cu spatele la perete, începu să se apropie încet de perdele, ca să se uite afară.

Dintr-o dată, fereastra din faţă explodă în mii de cioburi. Sticla se împrăştie prin cameră, în timp ce alte şi alte gloanţe străpungeau pereţii şi podelele. Un sfeşnic sări de pe consolă, căzu pe covor şi se rostogoli în cămin.

Apoi se lăsă tăcerea, iar aceasta era mult

mai înfricoşătoare decît hărmălaia dinainte. Oare îşi terminaseră jocul, sau îşi pregăteau din nou armele? Dacă erau beţi, aveau să se plictisească repede şi să plece.

Te rog, Doamne. Te rog, Doamne. Fă-i să plece.

Se apropie şi mai mult de spărtura rămasă în locul ferestrei. Cu vîrful ţevii puştii, ridică perdeaua zdrenţuită şi se uită afară, în noapte.

Era întuneric beznă. În depărtare se rostogoleau tunete, în timp ce picăturile de ploaie îi stropeau faţa şi gîtul.

Ciuli urechile să audă fiecare sunet, cît de mic, aşteptînd ca unul dintre ei să se apropie.

Deodată, cerul fu luminat de un fulger, ajutînd-o să-i vadă clar pe toţi şase. Se înşiraseră în faţa uşii, aflîndu-se la mai puţin de douăzeci de paşi distanţă de fiul ei. Chipul lui Spear o privea crunt, avînd o nuanţă spectrală în lumina albăstrie a nopţii brăzdate de fulgere, iar ochii lui – o, Doamne! – erau roşii ca ai unui demon.

Isabel se trînti înapoi lîngă perete, trăgînd adînc aer în piept, ca să nu urle. Era hotărîtă să-l omoare înainte de a-l lăsa să se atingă de Parker. Un glas se repezi spre ea, cu forţa unui şfichi de bici spulberînd tăcerea.

– Mă mai ţii minte, tîrfă? Mă cheamă Spear

şi acum eu sînt şeful. M-am săturat să te mai aştept. Auzi ce-ți spun? Am să număr pînă la zece, şi dacă nu vrei să-ți fac ceva, ieşi afară din casă înainte să termin.

Glasul îi era rece, calculat şi plin de ură. Nu părea beat, iar asta-l făcea să fie şi mai periculos. Nu alcoolul, ci cruzimea îi împingea înainte.

– Unu... doi... trei...

– Aşteaptă, Spear! strigă unul dintre ceilalți. Ăsta nu-i un orăcăit de copil?

– Băga-mi-aş! răcni altul. S-a apucat şi l-a născut!

Douglas coti încet de după colțul hambarului, trecînd în spatele lui Spear. Era atît de turbat de furie, încît trebuia să-şi tot spună să nu se grăbească.

– Unul dintre noi ar trebui să intre-n casă şi să ia copilul. Atunci, o să vină după noi, sugeră omul din stînga lui Spear, cu un chicotit nervos. Du-te şi ia-l tu, Spear. Eu nu intru acolo, să mă iau în piept cu mîța asta turbată. Fă-o tu.

– Mă duc eu, să-i scot pe amîndoi, spuse cel de lîngă el. Mie nu mi-e frică.

Lăudăroşenia lui fu urmată imediat de un răcnet:

– M-a muşcat! M-a muşcat ceva de picior!

– Ce tot ragi acolo, Benton? În noaptea asta nu-s şerpi p-afară. Ţi-e frică, asta-i tot.

Spear descălecă.

– Ia mai tăceţi, s-o aud pe aia cînd o striga.

– Crezi c-o să te poftească-n casă? întrebă sarcastic unul dintre ceilalţi.

Benton îşi întoarse calul şi porni spre coline. Douglas îl auzea suspinînd în timp ce se îndepărta.

Se întrebă cît timp avea să-i ia prostănacului beat pînă să-şi dea seama că în coapsă i se înfipsese un cuţit.

Spear stătea lîngă calul lui, încercînd să se hotărască dacă să intre în casă sau nu.

Douglas se ruga la toţi sfinţii să încerce. N-avea de gînd să-l lase să se apropie de uşă, iar dacă pentru asta trebuia să-l omoare, nu-şi făcea mustrări de cuget.

Ticălosul terorizase o mamă nevinovată, îi distrusese parţial casa, iar acum credea că putea s-o tîrască afară după el, cu copilul ei cu tot. Simplul gînd că oricare dintre ei s-ar fi atins de Isabel sau Parker îl făcea pe Douglas să vadă roşu de furie.

Mişcă, Spear. Mişcă.

Spear îşi scoase pistolul din teacă, iar acea-

stă greşeală îi fu fatală. Făcuse un pas spre pragul casei, cînd Douglas îi trase un glonț în piciorul drept.

La naiba, plăcut mai era!

Spear nu era de aceeaşi părere. Cu un urlet, căzu în genunchi. Încercă înnebunit să se ridice din nou, se răsuci în loc şi-şi ridică pistolul să tragă.

Douglas trase şi în celălalt picior. Spear se prăbuşi înainte, cu pistolul strîns în mînă, căzînd cu fața în noroi.

– Care mai vrea să rămînă şontorog pe toată viața?

Veninul din glasul lui Douglas, pe lîngă răcnetele lui Spear, fu suficient pentru a-i convinge pe ceilalți să abandoneze lupta.

Spear se zvîrcolea în noroi ca un porc dornic să se răcorească.

Le striga oaamenilor lui să-l omoare pe Douglas, iar în timp ce se rostogolea pe o parte, înălță capul şi ridică mîna cu pistolul, țintind.

Douglas îl împuşcă în mijlocul frunții. Unul dintre complicii lui dădu să-şi scoată arma, dar mîna nu-i mai ajunse la teacă. Următorul glonț al lui Douglas i se înfipse adînc în umăr. Omul țipă şi căzu înainte.

– Aruncați armele la pămînt! odronă Douglas.

Îi aşteptă să se supună, apoi îi strigă lui Isabel:

– S-a terminat! Sînteți bine, tu şi copilul?

Îi auzi teama din voce cînd răspunse:

– Da, da... n-avem nimic...

Peste cîteva secunde, lumina felinarului cu gaz se revărsă în curte, de la fereastră.

– Ne aşteaptă şi alții în coline, dom'le, se lăudă unul dintre prizonieri. Dacă ai minte, cară-te de-aici pînă nu vin să te omoare.

– Cred că-i singur, şopti altul.

– Mai gîndşte-te, boule.

Glasul era al lui Cole. Douglas se bucură atît de mult să-l audă, încît izbucni în rîs. Nu fu nevoie să se întoarcă pentru a şti că frații lui stăteau în spatele său.

Nu-i auzise apropiindu-se şi ar fi fost dezamăgit dacă-i auzea, căci orice sunet ar fi însemnat că se leneviseră.

În Vestul Slăbatic, lenevia îl putea costa pe un om viața.

– Ce naiba a durat atîta pînă s-ajungeți aici?

– A trebuit să-i adun şi pe ceilalți înainte de plecare, răspunse Adam.

– Ai de gînd să-i omori pe ăştia? N-ar strica, dacă tot ai pistolul în mînă.

– N-o să-i omoare, Cole.

– Mă bucur că ai venit şi tu, Harrison, spuse Douglas.

– Mai bine lasă-ne să plecăm, dom'le. Benton s-a dus să-i cheme pe ceilalţi.

– Doamne, tîmpiţi mai sînt, comentă Adam.

– Cred că Benton e ăla cu cuţitu-n spate, remarcă Harrison. S-a dus Travis după el. Bănuia că vrei să-ţi iei cuţitul înapoi.

Douglas îi aruncă puşca lui Cole.

– Du-i în hambar şi leagă-i.

Deodată, uşa cabanei se dădu de perete şi Isabel apăru în fugă, cu puşca în mîini.

Douglas păşi în lumină. Îi luă puşca, pentru a nu trage involuntar în vreunul dintre fraţii lui.

Ştia că-i văzuse, pentru că Isabel se oprise brusc şi se uita peste umărul lui, dar după ce le aruncă tuturor cîte o privire, se întoarse spre oamenii lui Boyle.

– Unde-i? întrebă ea, cu vocea tremurîndu-i de furie.

– Cine?

– Spear. L-ai omorît? Lasă, nu contează. Puţin îmi pasă dacă-i viu sau mort. Oricum am să bag şi eu un glonţ în el.

Douglas nu-i dădu puşca înapoi. Îi puse siguranța, apoi i-o aruncă lui Adam.

– N-ai să bagi nici un glonț în nimeni.

– Ba da. Vreau să-i împuşc pe toți.

Îl apucă de cămaşă, strîns.

– Tot am să împuşc pe cineva, Douglas. L-au... trezit... pe... copilul... meu... şi au...

Nu mai putu să continue. Oroarea celor întîmplase o izbi deodată în plin. Se prăbuşi la pieptul lui, izbucnind în suspine.

– Vom pleca de-aici, Douglas. N-am să mă mai împotrivesc. Plecăm... Plecăm...

Capitolul 12

Bucătăria soților Simpson era plină de membri ai familiei Clayborne. Trudy Simpson pregătea o cafetieră cu cafea proaspătă pentru onorații oaspeți.

Era încîntată că-i avea pe toți la masă şi voia să pregătească un ospăţ, în semn de recunoştință.

Frații veniseră la Sweet Creek s-o ajute pe Isabel, iar asta însemna că erau nişte oameni excepționali.

Toți vorbeau în şoaptă, ca să nu-l deranjeze pe Parker.

Acesta dormea liniştit, pe umărul lui Cole.

Doctorul li se alătură peste cîteva minute. Aruncă pe masă, în fața lui Douglas, un pachet

mare de hîrtii îngălbenite, legate laolaltă cu o panglică roz.

– Pe astea le-am luat de la Isabel. E trecut de unu noaptea, şi am găsit-o răsfoindu-le, în loc să doarmă. Ce-ar fi să vă uitaţi voi la ele în locul ei? Printre hîrtii trebuie să fie şi titlul de proprietate asupra pămîntului, iar cînd îl găsiţi, cred că ar fi bine să-l ardem, la cît de mult ne-a folosit.

– Cum se simte, doctore? întrebă Trudy.

– E doborîtă, dar în rest o duce de minune. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru fata noastră. E foarte bine.

– E un miracol că micuţul ăsta a scăpat, remarcă ea.

Puse o farfurie cu şuncă pe masă şi se întoarse să ia biscuiţii de pe bufet.

– Păi, e mic cît o gîgîlice. Nu cred c-am mai văzut vreodată un bebeluş aşa de mic.

Doctorul înghesui un scaun între Adam şi Harrison şi se aşeză şi el.

– Nu-i aşa de mic pe cît mă aşteptam, dar trebuie să stea pe loc pînă mai pune pe el. Înţelegi ce spun, Douglas? Isabel şi băiatul ei trebuie să rămînă aici. Şi acum, dacă tot i-ai adus la noi, vreau să ştiu ce ai de gînd să faci cînd o să te caute belelele la uşă.

– Boyle şi pistolarii lui, vreţi să ziceţi? întrebă Harrison.

Douglas le spusese fraţilor lui tot de ştia despre Boyle şi, cînd terminase cu toate amănuntele, ceilalţi ardeau de nerăbdare să-l cunoască pe omul care terorizase de unul singur un oraş întreg. Cel mai curios era Cole. Şi tot el era şi cel mai hotărît să pună capăt domniei tiranului.

– Voi avea grijă ca lupta să nu ajungă pînă în oraş.

– Şi cum ai să faci asta? Vru să ştie Simpson.

– Doamnă Simpson, vreţi, vă rog, să nu vă mai tot uitaţi la mine? o rugă Cole. Mă faceţi să mă simt prost.

Trudy rîse.

– N-am încotro. Arăţi exact aşa cum mă aşteptasem să arate magistratul Ryan. Ai ochii şi părul de aceeaşi culoare şi eşti la fel de voinic pe cît se spune că ar fi el.

– Dar nu l-aţi văzut niciodată pe Ryan, nu-i aşa, doamnă? întrebă el, exasperat.

– Nu contează. Pastorul ni l-a descris bine pe omul legii şi, aproape în fiecare duminică, la predică, ne povesteşte cîte o altă faptă de vitejie a lui Ryan.

– N-ar trebui să predice parabole, sau ceva din Biblie? De ce vorbeşte despre Ryan? întrebă Adam.

– Ca să ne dea speranţe, răspunse Trudy, cu ochii împăienjenindu-i-se de emoţie. Toată lumea are nevoie de speranţe. Iar cînd Cole a intrat în bucătărie, aşa, ţanţoş, am presupus, cum era şi firesc, că e Ryan. De-asta m-am repezit la el şi l-am îmbrăţişat.

– Doamnă, eu nu umblu ţanţoş. Umblu şi atît. Şi nu-mi prea place să fiu comparat cu Daniel Ryan, spuse Cole.

– De ce nu? Omul ăsta e o legendă vie, pentru numele lui Dumnezeu. Păi, cîte poveşti am auzit despre el, istorii de glorie...

– Mă scuzaţi, doamnă, dar nu cred că-i bine să-i spuneţi acum lui Cole vreuna din poveştile astea. Magistratul nu-i place. De fapt, nu-i place chiar deloc, spuse Adam.

Trudy îşi duse repede mîna la gît.

– Vai de mine, nu se poate! Toată lumea îl place!

Douglas nu mai era atent la conversaţie. Privea teancul ce hîrtii pe care Parker Grant i le lăsase soţiei lui. Nu voia să se uite prin ele, pentru că de fiecare dată cînd se gîndea la răposatul ei soţ, îi veneau dracii.

Parker o supusese pe Isabel unor greutăți pe care nici o femeie n-ar fi trebuit să le îndure.

Împinse pachetul spre masă, spre fratele lui, Adam.

– Uită-te tu la ele. Scoate documentele mai importante.

Adam împinse imediat vraful în fața lui Harrison.

– Tu eşti avocatul. Răsfoieşte-le.

– De ce e nevoie să facem acum treaba asta? vru să ştie Harrison.

– Isabel are nevoie de actul de înregistrare al arabilor. Şi-a pus în minte să facă nu ştiu ce cu hîrtiile, dar nu vrea să-mi spună ce anume. Poate fi foarte încăpățînată, şi ştii cum sînt femeile cînd le intră ceva-n...

– Doctore, ai grijă cum vorbeşti, te rog, îi reaminti Trudy.

– Nu voiam decît să spun că le intră ceva-n cap, Trudy.

Femeia pufni neîncrezătoare. Imediat, soțul ei schimbă subiectul, ca să evite o ceartă.

– Ce-ai făcut cu arabii ăia? întrebă el.

– Travis are o idee. I-am lăsat în seama lui, îi explică Adam. Sînt cai de soi ales, nu-ncape nici o-ndoială, remarcă el, dînd din cap.

Harrison stătea aplecat peste masă, citind

documentele. Douglas explica schimbarea de program pe care trebuia s-o facă doctorul pînă se ocupau de Boyle.

– Va trebui să stai aici pînă se rezolvă, spuse el.

– Şi dacă între timp se-mbolnăveşte cineva, ce-o să se-ntîmple? întrebă doctorul. Va trebui să mă duc, dacă e nevoie de mine.

– Atunci, te vor însoţi şi doi dintre fraţii mei. Cole, tu stai în oraş cu Adam şi ai grijă ca nimeni să nu se apropie de casa asta.

– Asta ne va sili să-i omorîm pe unii din oamenii lui Boyle, spuse Cole.

– Dacă n-aveţi încotro, da.

– Cine e Patrick O'Donnell? întrebă Harrison.

Întrebarea atrase atenţia doctorului.

– De ce Dumnezeu mă întrebi de irlandezul ăla nebun de Paddy? L-ai cunoscut?

– Nu, domnule, nu l-am cunoscut, dar aici e testamentul lui, iar pe titlul ăsta de proprietate e scris tot numele lui. Mă întrebam...

Simpson nu-l lăsă să continue.

– Ei bine, fiule, acum trebuie să-ţi spun toată povestea, !a fel cum i-am spus-o şi lui Douglas, despre irlandezul Paddy, care a rîs ultimul.

Douglas îi făcu semn lui Harrison să-i dea testamentul, ca să-l citească în timp ce doctorul depăna din nou ciudata poveste a bătrînului irlandez.

Fraţii ascultau fascinaţi. Douglas era la fel de fascinat de documentele pe care le ţinea în mîini. Recitea descrierea proprietăţii pe care o moştenise Parker Grant de la Patrick o'Donnell, dar nu-i veni să creadă ceea ce citea pînă cînd citi titlul de proprietate pentru a treia oară.

Simpson tocmai terminase de povestit, cînd Douglas începu să rîdă. Încercă să explice de ce era atît de amuzat, dar de fiecare dată cînd deschidea gura să vorbească, izbucnea iar în rîs.

– Fiule, mă faci să cred că eşti la fel de nebun ca bătrînul Paddy. Ce te distrează aşa?

Douglas îi dădu hîrtiile. Peste cîteva clipe, doctorul Simpson izbucni şi el în rîs.

– Dumnezeule mare din ceruri, va să zică, tot există dreptate pe lumea asta nenorocită, pînă la urmei, comentă el, ştergîndu-şi lacrimile.

– Ce-aveţi? întrebă Trudy.

Cole se ridică şi începu să se plimbe prin bucătărie, cu Parker în braţe. Hohotele treziseră copilul din somn.

– Vorbiți mai încet, se răsti el. Lui Parker nu-i place.

Adam se ridică şi luă copilul de la fratele lui.

– Hai, că l-ai ținut destul. Este rîndul meu acum.

– Paddy nu era nebun, Trudy. Adevărul e că era un om foarte deştept.

– Şi Parker Grant la fel, recunoscu Douglas.

Se rezemă de spătar, clătinînd din cap.

– Paddy a revendicat un lot de pămînt cu ani de zile înainte ca Boyle să vină şi să se aşeze aici.

Doctorul preluă povestirea din mers.

– Lui Boyle nu i-a păsat niciodată de lege. Îi plăcea să pună mîna pe ce i se năzărea. Şi încă o mai face, se gîndi el să adauge. Ei, şi cred că abia venise aici, cînd s-a hotărît să-şi construiască o casă mare pe colina de lîngă oraş. Toți credeau că era cam ciudat faptul că Paddy se ducea acolo în fiecare zi, fie ploaie fie soare, să vadă cum mergea construcția. A durat mai mult decît un an, aproape doi, pînă s-o termine. Da da, aşa a fost. Casa avea două etaje şi înăuntru, toate năstruşniciile care-ți pot trece prin minte. Un candelabru atîrnat în sufragerie fusese adus tocmai de la Paris, din Franța. O, da, era un palat adevărat, iar Boyle

voia să se grozăvească față de toată lumea.

– Şi de unde-a avut bani să-şi construiască ditamai căsoiul? întrebă Adam.

– Le-a închiriat aproape toate pămînturile acelor bogătaşi străini care intraseră în afacerile cu vite, fiindcă erau atît de profitabile. Vitele erau aduse din Texas ca să pască iarba grasă din Montana. De-a lungul anilor, a făcut avere din banii de chirie.

– Numai că banii nu erau ai lui, explică Douglas. Pămîntul pe care-şi construise Boyle casa îi aparţinea lui Paddy.

– Probabil că i-a spus asta lui Boyle în seara petrecerii, pentru că atunci a început conflictul. Nici nu mai ştiu de cîte ori a trebuit să-l oblojesc pe Paddy.

– De ce nu l-a omorît Boyle pe Paddy, pur şi simplu? întrebă Cole.

– Probabil că Paddy s-a dus la un avocat şi şi-a întocmit un testament. Era destul de isteț ca să nu-l sîcîie pe Boyle fără un soi de protecție legală şi, cum ştiu cît îi plăcea irlandezului ăluia nebun să se distreze, cred că a refuzat să-i spună lui Boyle cine avea să moştenească pămîntul după moartea lui. În nici un caz nu i-ar fi spus unde se găsea testamentul. Paddy era şiret ca o vulpe.

– Şi cine l-a moştenit? întrebă Adam.

– Nu ştiu cui urma să-i lase totul cînd şi-a făcut prima oară testamentul, dar din amendamentul ăsta se vede că l-a schimbat după ce i-a cunoscut pe Parker şi Isabel. Probabil fiindcă au fost atît de buni cu el, le-a lăsat totul lor.

– Atunci, Isabel e posesoarea casei şi a tuturor pămînturilor lui Boyle? întrebă Travis.

– Da, răspunse doctorul.

– Şi banii pe care i-a încasat Boyle din chiria pe păşuni îi aparţin tot ei, interveni Harrison.

Douglas dădu din cap.

– Sau Paddy i-a spus lui Boyle chiar înainte de a muri cui avea să-i revină pămîntul, sau Parker i-a spus lui Boyle, după moartea lui Paddy. Oricum, a fost o greşeală. Ar fi trebuit să facă apel la lege.

– Boyle n-ar fi ascultat de lege, spuse Simpson.

Harrison nu era de aceeaşi părere.

– Un avocat bun ar fi ceiut unui judecător să confişte toate conturile din bancă. Boyle ar fi trebuit să se ducă la tribunal şi să cîştige, înainte de a putea pune din nou mîna pe bani. Ar fi pierdut, desigur, iar săracii nu pot angaja pistolari ca să le rezolve treburile murdare.

Dintr-o dată, fraţii Clayborne se puseră în mişcare. Douglas şi Cole îşi scoaseră pistoalele în acelaşi timp şi porniră spre uşa din spate.

Adam dispăru în hol cu Parker, în timp ce Harrison se opri în faţa lui Trudy Simpson, cu pistolul scos.

Toţi aşteptau în tăcere. Trudy tresări, cînd din dreptul ferestrei se auzi încet un fluierat.

Peste o secundă, în cameră intră Travis, arătînd obosit dar mulţumit. Îl bătu pe Douglas pe umăr, din trecere, îşi ridică pălăria în faţa doamnei Simpson, înainte de a şi-o scoate complet, apoi se aşeză la masă.

Se făcură prezentările, iar Trudy se strădui să-l facă pe noul sosit să se simtă binevenit la masa ei.

– Ţi-e foame, tinere? Cred c-am să-ţi pun ceva de mîncare.

– Nu vreau să vă deranjaţi, doamnă.

Trudy se întorsese deja să aducă tigaia. Doctorul îi turnă lui Travis o ceaşcă de cafea, apoi se aşeză din nou.

– Ai să mănînci, fiule, aşa că mai bine primeşte. Trudy a mea şi-a pus asta-n cap, şi tigaia pe foc.

– Bine, domnule. Am să mănînc.

– Mi-ai adus cuțitul înapoi? îl întrebă Douglas.

– Da. L-am legat pe Benton de un stîlp în hambar, ca să-i scoată p-ăilalți din minți cu văicărelile lui. În viața mea n-am mai văzut un bărbat bocind așa. Pe cinstea mea, era dezgustător.

Cole rîse.

– Te-am auzit venind la uşă, Trudy. Devii neatent.

– Am vrut eu să m-auziți.

Adam reveni în bucătărie, cu copilul.

– Lui Parker îi e foame, anunță el.

Douglas se ridică imediat, luă copilul în brațe şi porni spre scară.

Trudy alergă după el.

– Ia stai puțin, Douglas. Nu poți să dai buzna în camera lui Isabel. Nu se cuvine.

– Trudy, el a ajutat-o să nască, îi aminti soțul ei. Nu cred că are vreo importanță dacă o vede în cămaşă de noapte. Şi a locuit sub acelaşi acoperiş cu ea timp de două luni.

– Aia a fost atunci, asta-i acum, replică Trudy. Douglas, a trebuit să moşeşti copilul fiindcă nu era prin preajmă altcineva care s-o facă. Dar de-acum încolo, trebuie să te porți cum se cuvine. Duc eu copilul.

Îşi şterse mîinile de şorţ, apoi îi luă copilul din braţe. Douglas nu mai spuse nimic, căci ştia că probabil era mai bine pentru Isabel să nu-l mai vadă. O rănise, făcînd-o să privească în faţă realitatea.

Cu timpul, avea să-şi dea seama că profitase de ea, şi se ruga ca, atunci cînd urma să sosească acea zi, să nu-l urască prea mult.

Se rezemă de perete, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu privirea în gol, încercînd să-şi imagineze cum avea să fie viaţa lui fără să-i mai vadă niciodată pe Isabel şi pe Parker.

Harrison îl smulse din gîndurile negre.

– Tu ai moşit copilul?

– Da.

– Stai jos şi povesteşte-mi cum a fost.

– De ce? întrebă Adam.

– Vreau să fiu pregătit pentru cînd s-o naşte fiu-meu sau fie-mea. Sînt cam... nervos din pricina asta. Nu-mi place ideea ca nevastă-mea să se chinuiască.

Douglas îi fu recunoscător pentru diversiune. Se aşeză în faţa lui, călare pe un scaun.

– Eşti nervos? Credeam că pe tine nu te atinge nimic.

Harrison ridică din umeri.

– Spune-mi cum a fost, îi ceru el.

Douglas se hotărî să fie absolut sincer.

– Iadul pe Pământ.

– Ce-a spus? întrebă Cole.

– A spus că a fost iadul pe Pământ, repetă Adam. Lasă gluma, Douglas. Harrison s-a şi făcut verde la faţă.

Fraţii găsiră acest lucru teribil de amuzant. Douglas considera că descrisese destul de exact experienţa, dar stînd să se gîndească îşi dădu seama că doar puţină vreme fusese un iad.

– N-a fost rău, spuse el. La început mi-a fost teamă, şi pe urmă am fost prea ocupat ca să mă mai gîndesc la tot ce putea să nu iasă bine. Isabel a făcut toată treaba, iar cînd l-am ţinut pe Parker în mîini...

Fraţii îl aşteptau să termine. Douglas clătină din cap.

Nu voia să le împărtăşească amintirile. Le aparţineau lui şi lui Isabel, şi erau singurele lucruri pe care le putea lua cu el cînd avea să plece din Sweet Creek.

– A fost aproape un miracol, Harrison, recunoscu el. Aşa că nu-ţi mai face griji. Şi-n plus, Mama Rose o să ajute la naştere.

– Plănuiesc să fiu lîngă nevastă-mea, cînd i-o veni sorocul.

Trudy reveni în bucătărie, să ia caferiera, apoi ocoli masa, umplîndu-le din nou ceştile.

– Mulţumesc, spuse Cole. Ştiţi ce nu înţeleg eu?

– Ce? întrebă Adam.

– Pe oamenii din Sweet Creek. Cum se poate ca atît de mulţi să-l acopere pe unul singur?

– Pe un om pentru care lucrează vreo douăzeci de pistolari, îi aminti doctorul. În Sweet Creek nu sînt mulţi laşi, dar majoritatea oamenilor sînt fermieri. Nimeni nu le-ar face faţă în luptă pistolarilor lui Boyle, pentru că nu se pricep. Întreabă-l doar pe bietul Wendell Border.

– Ce i s-a întîmplat? se interesă Adam.

– Wendell ieşea din biserică împreună cu soţia lui şi cu cele două fetiţe, cînd l-au înşfăcat nişte oameni. L-au silit să îngenuncheze în faţa lui Sam Boyle. Wendell n-a vrut să cerşească milă, iar atunci Boyle le-a ordonat să-i rupă ambele mîini. Oamenii au încercat să-l oprească, dar bătăuşii tocmiţi scoseseră pistoalele şi au ameninţat pe oricine s-ar fi amestecat. Familia lui Wendell a trebuit să vadă totul, bieţii de ei. A fost o zi nenorocită, nici vorbă.

– Acum înţelegi de ce m-am bucurat atîta cînd am crezut că eşti magistratul Ryan, Cole?

îl întrebă Trudy. Păreai să fii răspunsul la rugăciunile noastre.

Travis făcu ochii mari.

– Pariez că ți-a plăcut la nebunie să fii luat drept Ryan, remarcă el.

– Şi cred că toți cei din oraş vor face aceeaşi confuzie, insistă Trudy.

Această afirmație nevinovată îi dădu lui Douglas o idee. Doctorul Simpson tocmai se scuza, cînd Douglas se întoarse spre el.

– Doctore, există o închisoare în Sweet Creek? îl întrebă.

– Da. E în celălalt capăt al oraşului, lîngă grajduri. Nimeni n-a mai fost închis înăuntru de cînd fostul şerif şi-a pus steaua pe birou şi a plecat din oraş. De ce vrei să ştii unde-i închisoarea?

– Cole o s-o folosească, replică Douglas. Nu cred că vreți să mai auziți şi alte detalii, doctore. S-ar putea să aveți probleme cu legea.

– Bine, atunci, se învoi Simpson. Vino, Trudy. Oamenii au nevoie să rămînă puțin singuri. Presimt că ne aşteaptă o zi grea pe toți. Mai bine să dormim acum, cît mai putem.

Douglas aşteptă ca cei doi bătrîni să se ducă la etaj, înainte de a le spune fraților lui ce voia să facă.

– Doamna Simpson mi-a spus că toți cei din oraş s-au rugat ca Daniel Ryan să vină şi să-i salveze.

– Şi? întrebă Cole.

Douglas zîmbi.

– Mîine, rugăciunile lor se vor împlini.

Daniel Ryan, sau mai bine zis Cole Clayborne dîndu-se drept Daniel Ryan, apăru călare pe strada principală din Sweet Creek în dimineața de vineri, la ora zece fix.

Se duse direct la telegraf, unde mai tîrziu avea să se spună că îi lipise pistolul de frunte lui Jasper Cooper ca să-i obțină cooperarea pentru a-i trimite o telegramă lui Samuel Boyle, prin care îl informa că toate conturile îi fuseseră confiscate.

În acelaşi moment, Harrison intră în bancă şi le prezentă funcționarilor de serviciu un document cu aspect impresionant, ordonîndu-le să transfere toți banii din contul lui Boyle în banca din Liddyville, unde aveau să rămînă pînă cînd instanța determina cui îi aparțineau. Documentul era semnat de un judecător, dar nici unul dintre funcționari nu putu descifra semnătura.

Preşedintele băncii, după cum a reieşit, nu

era unul dintre cei devotați lui Boyle. Nu se uită prea atent la hîrtii şi, fără să întîrzie un minut, transferă banii la Liddyville. Totuşi, o făcu rîzînd – şi, la fel ca Daniel Ryan, părea să se distreze nemaipomenit.

Doi dintre casieri ajutară la scrierea unui anunț mare, pe care-l prinseră pe stîlpul de priponit caii aflat în fața băncii, cu informația că banii lui Boyle nu mai erau în bancă.

Vestea se răspîndi ca whisky-ul gratuit, şi în două ore ultimii cincisprezece dintre cei douăzeci şi cinci de pistolari părăsiră oraşul, în direcții necunoscute. Loialitatea lor mergea mînă în mînă cu banii. Cei hotărîți să-l aştepte pe Boyle pentru a lămuri situația fură arestați de magistratul Ryan şi două ajutoare de şerif, şi închişi în temniță.

Nimic din tot ceea ce făceau frații Clayborne nu era legal, fapt pe care Harrison îl sublinie de cel puțin o duzină de ori. Cole putea primi douăzeci de ani de muncă silnică pentru că se dăduse drept om al legii, iar Harrison urma să împartă aceeaşi celulă cu el, pentru fals în documente publice.

Cole refuza să se gîndească la consecințe. Nu spera decît ca Ryan să afle că un impostor îi luase locul şi să pornească în căutarea lui.

Atunci, şi-ar fi obținut în sfîrşit busola pe care Ryan o luase de la Mama Rose.

Douglas se duse după Boyle. Nu-l lăsă pe nici unul dintre frații lui să vină cu el şi refuză să dea vreun detaliu despre ceea ce plănuia să facă. Îi ceru doctorului Simpson să- i spună lui Wendell Border să-şi aducă familia la biserică în duminica următoare şi să iasă în curte exact la orele unsprezece. Acolo avea să-i aştepte o surpriză.

Nu mai e nevoie să spunem că, în duminica aceea, biserica se umplu ochi. Reverendul Thomas Stevenson era încîntat că avea naosul plin şi se hotărî să profite la maximum. Renunță la predica pe care o pregătise şi în schimb propovădui despre focurile iadului. Tuna, fulgera şi amenința. Oricine nu venea regulat la biserica lui era osîndit să ardă veşnic în infern.

Da, reverendul se ambalase de toată frumusețea, răcnind şi bătînd cu pumnii în amvon, în timp ce împingea congregația într-o frenezie a vinovăției şi le semăna tuturor enoriaşilor în inimi frica de Dumnezeu.

Tocmai zbiera cuvîntul „osîndă", cînd Wendell Border şi ai lui se ridicară.

Predicatorul se opri în plin strigăt.

– Deci, a sosit momentul, Wendell?

– Se face de unsprezece, răspunse Wendell.

Mulțimea aşteptă în tăcere, cu răsuflarea tăiată, ca Wendell să iasă din strană şi să pornească spre uşă. Soția lui mergea alături, ținîndu-l de braț, iar cele două fetițe ale lor îi urmau.

Dar nici în cele mai îndrăznețe vise ale lor, orăşenii n-ar fi putut ghici ce avea să se întîmple.

Prin mijlocul străzii, venea spre biserică Sam Boyle. Douglas mergea în urma lui, împingîndu-l înainte cu țeava puştii.

Oamenii începură să rîdă. Acum Boyle nu mai arăta atît de înfricoşător. Era îmbrăcat într-o salopetă de indispensabili murdară şi nimic altceva. Sărea de pe un picior desculț pe altul, şi cu toate că hohotele de rîs acopereau orice alte sunete, toți puteau să vadă că Boyle plîngea.

Nu, nu mai părea să reprezinte un pericol pentru nimeni, nici măcar pentru copii. Bătăuşul fusese demascat în sfîrşit, şi doar laşul mai rămăsese.

Mai tîrziu, doctorul Simpson îi spuse lui Isabel că Douglas găsise pentru Boyle o pedeapsă şi mai cumplită decît moartea.

Îl pedepsise folosindu-se de propria lui mîndrie.

Boyle plînse tot drumul pînă la treptele bisericii, apoi îngenunche în fața lui Wendell şi-i ceru iertare. Wendell nu prea avea chef să-l ierte, aşa că se încăpățînă să tacă.

Cetățenii cinstiți din Sweet Creek îl alungară pe Boyle din oraş. Nimeni nu se aştepta să-l mai vadă vreodată înapoi, dar dacă revenea, aveau să facă dreptate din nou.

Mantia puterii lui li se păruse invincibilă celor pe care-i teroriza, dar acum orăşenii îl văzuseră aşa cum era în realitate şi încetaseră să se mai teamă de el.

Peter Collins, grăjdarul, păşi înainte pentru a-şi oferi serviciile ca şerif. Cole, jucînd în continuare rolul lui Daniel Ryan, se deranjă să-i primească jurămîntul.

Fraţii Clayborne plecară din oraş o oră mai tîrziu. Douglas îşi lăsase inima în urmă.

Capitolul 13

Nu-i era uşor să-şi vadă de viaţa lui. Douglas încerca să fie ocupat încontinuu, ca să nu-i mai rămînă timp să se gîndească la Isabel.

Afacerile prosperau, iar la *Blue Belle* veneau oameni chiar şi de la New York City ca să vadă magnificii cai pe care-i creşteau fraţii Clayborne.

Douglas îşi extinsese acţiunile, cumpărînd şi alte pămînturi adiacente fermei. Caii sălbatici capturaţi de Cole şi Adam erau duşi pe păşunile verzi şi dresaţi acolo, înainte de a fi şi ei scoşi la vînzare.

Grajdul de la Blue Belle fusese de asemenea extins, precum şi un al doilea grajd, pe care Douglas îl cumpărase la periferia oraşului

Hammond. Lucra de la răsăritul pînă la apusul Soarelui, dar timpul, distanța și munca istovitoare nu-i alungau durerea pe care o simțea ori de cîte ori se gîndea din nou la Isabel.

Își spunea mereu că procedase bine. Dar atunci, de ce-l durea atît de tare?

Frații lui îl evitau cît mai mult posibil. Adam îl poreclise „Ursul", și toți erau de acord că acest nume se potrivea cu arțagul lui Douglas din ultima vreme. Se răstea la toată lumea, mai puțin la Mama Rose și la sora lui, nu mai zîmbea decît rareori și refuza cu încăpățînare să spună cuiva ce anume îl frămînta.

Frații lui ghiciseră deja, căci o cunoscuseră pe Isabel Grant, iar după ce petrecuseră cinci minute în aceeași cameră cu ea și cu Douglas se lămuriseră că fratele lor se îndrăgostise de frumoasa femeie.

Avea vorba blîndă, o fire dulce și se vedea clar că era mult mai inteligentă decît Douglas. Nu încerca să-și ascundă sentimentele față de fratele lor, ceea ce-i făcea s-o simpatizeze și mai mult. Douglas, pe de altă parte, era hotărît să se poarte ca un dos de catîr. Dacă *ei știau* că o iubea pe Isabel, bănuiau că *și el* ar fi trebuit să știe, și se întrebau cînd avea de gînd să-și vină în fire și să facă ceva.

Cole prezicea că aveau să treacă trei luni pînă cînd Douglas urma să acționeze şi pariase pe cinci dolari că avea dreptate.

Travis parie că nu era nevoie decît de două luni, primi rămăşagul pe cinci dolari al lui Cole şi plusă pînă la zece dolari.

Adam găsea dezgustător faptul că frații lui puneau prinsori pe nefericirea lui Douglas. Mai considera şi că fratele lor avea nevoie de patru luni ca să se ducă înapoi la Isabel şi ridică miza lui Travis la douăzeci de dolari.

Douglas nu ştia de pariuri. Trecuseră şase săptămîni de cînd plecase din Sweet Creek, şi nu fusese nici o zi în care să nu se gîndească la Isabel şi la Parker. Nu ştia cît putea să mai reziste înainte să cedeze şi să se întoarcă.

Tocmai pleca din Hammond, ca să se ducă la o licitație din River's Bend, cînd primi de la Adam o telegramă prin care fratele lui îl chema acasă.

Douglas presupuse că sora lor intrase în durerile facerii mai devreme. Mary Rose îi pusese pe toți frații să-i promită că aveau să fie de față la naşterea primului ei copil.

Nu avea nevoie de încurajările lor, dar mai îngrijorată era pentru soțul ei. Pe Harrison trebuiau să-l îmbărbăteze frații.

Douglas ajunse la Rosehill prin jurul orei trei după-amiază.

Soarele îi ardea umerii; nu se mai bărbierise de două zile, şi nu se gîndea decît să bea ceva rece şi să facă o baie.

Îl zări pe Pegasus în timp ce cobora călare panta ultimei coline.

Armăsarul arab se cabra în ocol.

Douglas îşi miji ochii în lumina soarelui şi-i văzu pe Adam şi Cole stînd la umbră, pe verandă, cu picioarele rezemate pe balustradă.

Îşi încetini calul la pas, în dreptul ţarcului. Uşa hambarului se deschise în timp ce descăleca, iar Travis o scoase pe Minerva la aer.

– Nu-i aşa că-i arătoasă? strigă el.

Douglas amuţise de uimire. Abia reuşi să întrebe, cu glas răguşit:

– Cum au ajuns aici?

Travis ridică din umeri.

– Întreabă-l pe Adam, îi propuse. O fi ştiind el.

Douglas porni spre casă. Înainte de a apuca să-i pună vreo întrebare, Adam îi oferi o bere rece.

– Cred că ai gîtul uscat, remarcă el.

– Cred că arată cam năclăit, adăugă Cole.

– Cum au ajuns aici? întrebă Douglas.

– Cum au ajuns aici cine? replică Adam.

– Arabii, mormăi Douglas.

– La pas, probabil, răspunse Cole.

– Şi la galop, o parte din drum, preciză Adam.

Îşi zîmbiră, înainte de a se întoarce spre fratele lor ca să-l mai chinuiască puţin.

Douglas stătea rezemat de stîlp, privind în hol prin uşa cu plasă. Durerea care i se citea în ochi îl făcu pe Adam să se simtă vinovat.

– Poate-ar fi mai bine să-i spunem, Cole, propuse el.

– Ba eu cred că merită să mai sufere puţin. De-o lună jumate-ncoace, a fost un adevărat iad în jurul lui. Şi-n plus, am pierdut prinsoarea – sau am s-o pierd, imediat ce o vede.

– Deci, e aici?

– A fost, răspunse Cole.

– Şi acum unde e?!

– Nu-i nevoie să zbieri la noi. Te-auzim foarte bine şi aşa, spuse Adam.

– Isabel Grant e o femeie contradictorie, remarcă fratele lui. Pare atît de dulce şi inocentă, dar are şi o faţă ascunsă, Douglas, de-asta-mi place aşa de mult. Trebuie să înţelegi în ce te bagi, înainte de a porni după ea.

– Ce tot vorbeşti? Isabel n-are nici o faţă

ascunsă. E perfectă, fir-ar să fie de treabă! E bună şi blîndă şi...

– Generoasă? completă Adam.

– Da, şi generoasă.

– Sînt de acord cu tine. Dar şi cu Cole sînt de acord. Femeia asta are o faţă nevăzută, nici vorbă. Vrea să-ţi rămînă ţie cei doi arabi, fiindcă ai ajutat-o atîta, iar din cauza asta e de-a dreptul generoasă. Nu crezi, Cole?

– Sigur că aşa cred, răspunse fratele lui. Dar a mai venit aici şi ca să-l omoare. Şi pare foarte hotărîtă. Poate n-ar fi trebuit să-i încarc puşca, Adam.

– Nnţ. Nici eu nu cred c-ai făcut bine.

– Mai e aici?

Douglas mergea deja spre uşă, cînd Adam răspunse:

– Da, e aici.

– Dacă te omoară, arabii ne rămîn nouă! strigă Cole în urma lui. Isabel ni i-a promis!

Douglas intrase în casă. Căută la etaj, se uită în salon, în bibliotecă, în sufragerie, apoi intră în bucătărie.

Mama Rose stătea în picioare lîngă aragaz. Se întoarse spre el, iar Douglas îl văzu în braţele ei pe Parker.

Se opri ca trăsnit, privind fix copilul.

– Nu-i cel mai dulce prichindel pe care l-ai văzut vreodată, Douglas? Păi, zîmbeşte tot timpul. Uită-te la el, numai. Şi acum zîmbeşte.

Douglas întinse mîna să-l atingă.

Vîrfurile degetelor lui mîngîiară creştetul copilului.

Parker se uită la el şi zîmbi.

– Unde-i maică-sa? întrebă Douglas, cu glasul îngroşat de emoţie.

– Pornise spre hambar, îi răspunse Mama Rose. Eu în locul tău aş avea grijă. E supărată pe tine.

Dintr-o dată, Douglas zîmbi.

– Am auzit.

Ieşi pe uşa din spate, dădu colţul casei, apoi o luă la fugă spre hambar. Cole îl chemă înapoi cu un şuierat ascuţit.

Douglas se răsuci în loc – şi o văzu pe Isabel. Stătea pe prima treaptă, privindu-l.

Dintr-o dată, uită cum să mai meargă. Nu-i venea să creadă că era acolo. Arăta furioasă ca o viespe şi era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse... sau o iubise... vreodată.

Dracu' s-o ia de onoare.

Că era drept, că era nedrept, în veci n-avea s-o mai lase să plece.

Făcu un pas spre ea. Isabel îşi ridică poalele fustei şi începu să coboare scara, dar Cole o opri.

– Nu-ţi uita puşca, Isabel.

– A, da, mulţumesc că mi-ai amintit, Cole.

Luă arma, se întoarse şi-şi continuă drumul. La vreo cincisprezece paşi distanţă de Douglas, se opri şi ridică mîna.

– Stai pe loc, Douglas Clayborne. Am ceva să-ţi spun, şi ai să m-asculţi.

– Mi-a fost dor de tine, Isabel.

Isabel clătină din cap.

– Nu cred că ţi-a fost deloc dor de mine. Am aşteptat şi am tot aşteptat, dar n-ai venit la mine, şi eram atît de sigură că aveai să vii! M-ai rănit, Douglas. A trebuit să vin eu aici, ca să-ţi spun cît de crud ai fost că m-ai părăsit. Tot ceea ce mi-ai spus înainte de a pleca... Îţi mai aminteşti? Eu ţin minte cuvînt cu cuvînt. Mi-ai spus că trebuie să mă întorc în lume şi că în cele din urmă te voi uita de tot. Ei bine, aici te-ai înşelat. N-am să te uit niciodată. Tu ai să mă uiţi?

– Nu, n-aş putea să te uit în viaţa mea, Isabel. Voiam să...

Nu-l lăsă să termine.

– Niciodată nu mi-ai spus că mă iubeai, dar

ştiu că aşa e. Ţi-am spus ce simţeam, mai ştii? Te iubeam atunci, te iubesc şi acum, şi voi continua să te iubesc pînă mi-oi da ultima suflare. Poftim, trebuia s-o spun şi pe asta. Sper că eşti la fel de nefericit ca mine, catîr căpos ce eşti!

Douglas făcu un pas spre ea. Isabel se retrase, ridicînd din nou mîna.

– Stai pe loc, şi ascultă ce am de spus. Că abia am început. Mult timp am ţinut toate astea în mine, şi trebuie să mă asculţi. Cum ai îndrăznit să-mi spui că te-am primit în braţele şi-n inima mea fiindcă mă simţeam obligată faţă de tine? M-am înfuriat că ai fost în stare să crezi una ca asta, dar pe urmă, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît îmi dădam seama cîtă dreptate avuseseşi.

Mărturisirea ei îl descumpăni complet.

– Nu-i adevărat, n-am avut dreptate...

– Ba ai avut! Mă simţeam într-adevăr obligată faţă de tine şi e clar că de-asta ţi-am cedat. Iubirea nu avea nici o legătură.

– Isabel, doar nu poţi să crezi...

– Ai de gînd să nu mă mai întrerupi? Trebuie să spun pînă la capăt. După ce ai plecat, am avut destul timp ca să mă gîndesc şi mi-am dat seama că şi scumpului de doctor Simpson îi eram obligată. Da, îi eram, aşa că m-am cul-

cat şi cu el. Trudy nu s-a supărat. Pe urmă, mi-am dat seama că mă simțeam obligată şi lui Wendell Border. Omul încercase să cheme ajutoare pentru mine, la urma urmei. Nu e comic deloc, Douglas, fă bine şi nu mai zîmbi.

– Te-ai culcat cu Wendell?

– Da, m-am culcat. Nevastă-sa a fost foarte înțelegătoare. Arabii îți aparțin. Nu pot fi despărțiți, iar Parker ți l-a vîndut pe Pegasus. Şi-n plus, nu mai am unde să-i țin.

– Jumătate din statul Montana e proprietatea ta, îi reaminti Douglas.

– Ba nu, e proprietatea orfelinarului. Surorile se mută chiar zilele-astea în casa cea mare a lui Paddy, cu copiii. Se vor descurca singure şi au un venit suficient din chiriile pe păşuni. Le-am cerut să-mi promită că vor numi noul lor cămin Casa lui Paddy. Ei voiau să-i spună Casa Sfîntului Patrick, dar le-am convins.

– Ai donat totul? Dar fiul tău? Cum ai să...

– Copilul meu şi cu mine vom trăi de minune. Voi preda la şcoală şi am să cîştig destui bani ca să avem amîndoi din ce trăi.

– Isabel, trebuie neapărat să te sărut.

– Ba nu. Încă n-am terminat cu obligațiile. Mi-am dat seama că le sînt îndatorată fraților tăi. M-au ajutat foarte mult, dacă-ți mai amin-

teşti, şi mă voi culca şi cu fiecare dintre ei. Aşa e cinstit. Şi cînd termin, am să vin aici şi-am să te împuşc pentru că eşti atît de încăpăţînat.

Puse puşca jos şi dădu să plece.

– Cole? îl strigă ea. Poţi să-mi acorzi cîteva minute?

Cînd o apucă de mînă şi o trase spre el, Douglas rîdea.

– Te iubesc, Isabel. Te-am iubit încă de pe-atunci, te iubesc acum şi te voi iubi pînă-n ziua morţii mele. Sîntem ca arabii tăi, iubito. Nu putem fi despărţiţi. Am fost al dracului de nefericit, fără tine şi Parker. Nu vreau să nu te mai iubesc, şi singurul om căruia îi vei mai fi vreodată datoare sînt eu. O, dulceaţa mea, nu plînge. Voiam să vin să te iau. Nu mai puteam să rezist. Despărţirea de tine şi de Parker mă scotea din minţi.

– De data asta, mă despart eu de tine.

Douglas o cuprinse cu braţele, se aplecă asupra ei şi o sărută.

– Ba n-ai să pleci nicăieri. Sîntem meniţi să fim împreună, acum şi pentru totdeauna.

Îmbrăţişîndu-l, Isabel îl lăsă s-o sărute din nou.

– Deci, ai terminat cu prostiile?

Douglas rîse iar.

– Da, îi promise el.

– Mă întorc totusi la Sweet Creek, şi ai face bine să mă urmezi. Dacă nu, să te păzească Dumnezeu. Ai să-mi faci curte şi-ai să mă duci la ceaiuri şi dansuri. Şi puțin îmi pasă dacă vrei sau nu.

– Am o idee mult mai bună. Mărită-te cu mine, dulceață.

Sfîrşit